STAR TREK

NEW GENERATION

Carmen Carter

Satanovo srdce

Předmluva

Iconia byla mrtvá.

Planeta sama sice zůstane nedotčena, dokud se její slunce opět nezmění v novu, ale svět, který tvořila, jemné předivo života zakořeněné v jejím křehkém plášti, byl nadobro zničen. Neustálé údery zbraní a bombardování vysušily její mělká moře, na popel spálily její zelené pláně a vyhubily vše, co kdysi obývalo její povrch.

Barbaři!

Další a další údery otřásaly hvězdnou základnou Brána a Kanda Jiak se jen stěží držel na nohou. Stanice byla jištěna proti detekci i proti přímému proudu fotonů, ale podlaha se chvěla údery nepřetržitých explozí. Zbylo vůbec ještě něco, co stálo za to, aby útoky proti Iconii pokračovaly, nějaké město, které dosud nebylo zničené smrští palby? Anebo byla zášť útočníků tak šílená, že toto vyhlazování pokračovalo jen z čiré krvežíznivosti? Filozofka Senega již po prvním kontaktu varovala, že technologické rozdíly budou ostatní rasy provokovat. Předpověděla, že poznání převahy Iconie bude živit strach a nedůvěru. Před svou smrtí v poslední vůli pak prorokovala, že osudové spojení strachu a zášti povede nakonec ke zničení toho, čemu útočník není schopen porozumět.

Nazývali nás démony ovzduší a temnot.

Když se vyslancům nepodařilo jednáním odvrátit nespočetné hordy, které napadaly okrajové části Impéria, bylo skutečnou ironií osudu, že obyvatelé Brány, kteří sami tuto šílenou averzi rozpoutali a živili, poskytli přeživším Icoňanům pomoc. V několika posledních dnech se podařilo zhruba deseti tisícům Icoňanů proniknout mezerami ve struktuře kosmu; oni a jejich následovníci si pak postavili nové domovy ve vzdálených končinách, na Ikkabaru, DiWahnu a Dynasii. Iconský jazyk a kultura přežily, ale svět Iconie byl rozdrcen na prach.

Nyní přišla chvíle pro Jiaka, aby začal jednat. Vzal těžký Drahokam do náručí. Uprostřed lesklých kovových panelů s robustními nosníky a v záblescích modré energie Klíče Brány působil tento hrubý kámen zvláštně, jako by jeho strukturu také tvořily celé legie architektů, inženýrů a techniků. V nitru této dávné relikvie bylo skryto tajemství kosmu. Teprve tři generace Icoňanů začínaly být hrdé na to, že to poznaly.

Modrá. Červená. Modrá. Jiak vyťukával trojúhelníkovými tlačítky známou sekvenci. Klikatý blesk ostrého světla šlehal z centrálního kontrolního globu a vytvářel tančící pupeční šňůru k úzkému rámu aktivované Brány.

Naprogramoval střídající se obrazy různých krajin. Mezi nimi se mu ukázaly i tři obyvatelné světy, ale nedal se z nich vybrat ani jeden; ve srovnání s Iconií byly všechny příliš primitivní.

Sbohem!

Jiak pokračoval a prohlížel další sérii obrazů.

Ne! To je chyba.

Zářeni rudého slunce mu vypalovalo oči a prudké závany suchého horkého vzduchu vysávaly z plic všechnu vlhkost. Pohyblivá zrnka písku mu ujížděla pod nohama a on se do nich hluboko bořil; vlivem větší přitažlivosti se totiž jeho tělesná váha zdvojnásobila.

Ne, tento svět pouští si neměl nikdy vybrat! V tomto vražedném podnebí není možné přežít.

„Zachraň mě!“

Celá tři desetiletí byl Drahokam jeho talismanem. Začal jej úpěnlivě prosit, ale kámen i v této rozžhavené výhni zůstal ledové chladný. Vtom Jiak upadl, Drahokam mu vyklouzl z rukou a odkutálel se daleko z jeho dosahu.

„Zradil jsi“, zašeptal chraptivě. „Zradil jsi mě! Proč?“

Když byla Senega sama a nikdo z Icoňanů nebyl nablízku, spíše Drahokam proklínala, než aby mu blahořečila… cena pravého poznání byla vysoká… příliš vysoká!

Když Jiak upadal do náruče smrti, zdálo se mu, že jeho život je vlastně jen fata morgana, která tetelivě zářila v mysli jiné bytosti.

Začala křičet hrůzou ze smrti, opuštěná v poušti, když se najednou její ochabující paže znovu ovinuly kolem kamene.

Ještě není všechno ztraceno! Nezemřu!

Probrala se natolik, že se její myšlení oddělilo od Jiakovy bytosti. Rozpomněla se, že je v bezpečí ve svém lůžku na planetě Atropos. Nohy měla zamotané v pokrývkách a teplo Drahokamu ji chránilo proti chladnému nočnímu vzduchu, vanoucímu před jejím stanem. Stará žena si vzdychla úlevou, obrátila se na bok a schoulila se kolem Drahokamu, jakoby se bála, že by se mohl zase odkutálet.

Ko N’ya!

Ano, to bylo jméno Drahokamu v její mateřštině… a tou řečí byla vulkánština.

A já jsem T’Sara!

T’Sara ležela ve svém visutém lůžku zemdlená a zcela vyčerpaná pokusem, jímž její bytost splynula s bytostí Jiakovou. Klidný spánek by jí byl pomohl nabrat sil, ale ona nenáviděla plýtvání časem. Chtěla prozkoumat životy všech, kteří drželi tento kámen v rukou dříve než ona; a řešení tohoto problému mohlo trvat léta.

Této noci T’Sara uviděla svůj rodný svět očima jiné bytosti. Ještě cítila těžký tlak na těle, které nebylo její. Daleko nejdůležitější však bylo, že objevila další most na klikaté cestě Ko N’yi. Skok z daleké Iconie na Vulkán jí otevřel oči. Myšlenky na zahájení nového výzkumu zapudil zvuk nějakého pohybu venku před stanem. To ostatní archeologové odklízeli hlínu

a kamení v okolí svých ubytoven, ale T'Sara pro takové domácí práce neměla dost trpělivosti. Slyšela vrzání bot, klouzajících po hromadách trosek ze zřícené kamenné věže a rozpadlých zdí. Odhadovala, že se k jejímu stanu blíží nejméně čtyři Vulkánci.

Návštěvníci se zastavili před uzavřeným stanem. Něčí ruce lehce ohledávaly látkovou stěnu, až zkoumající prsty našly uzávěr ve zviněných švech lemujících vchod. Šíp měsíčního světla pronikl rozšířeným otvorem.

„T'Saro?"

Protože to byl Sorren, řekla: „Vejdi!"

Dovnitř vklouzl mladý muž a zavřel za sebou vchod mnohem pečlivěji, než to dělala T'Sara sama. Každým dnem se stále méně zabývala základními životními potřebami. Nebýt Sorrenova pobízení, ani by byla nejedla.

Ani se nepohnula, aby rozsvítila lampu, a on ani po světle netoužil. Tma mu pomáhala ignorovat Ko N'yu a mluvit s T'Sarou. „T'Saro, tvůj křik vzbudil v táboře kdekoho… už zase!"

Ostatní, kteří přišli se Sorrenem, zůstali stát zmateně venku před stanem. Slyšela je v mrazivém vzduchu lehce dýchat. „Byla jsem neklidná."

„Ty záchvaty neklidu jsou ale stále častější."

„Naspala jsem toho v životě už dost," řekla žena. „Chci teď svá poslední léta využít mnohem lépe."

„Já jsem ale dosud mladý a budu-li stále okrádán o spánek, nikdy se tvého úctyhodného věku nedožiji."

V Sorrenově poznámce bylo cítit náznak humorného pošklebku, zvláštní rozvernosti, kterou by nikdo u tak vážného mladého Vulkánce nečekal.

„Tak si běž ještě lehnout, mé dítě, a já ti slibuji, že už tě nebudu budit." Funkce vedoucí expedice dodávala jejím slovům váhu přímého rozkazu.

„Dobře," řekl. Uslyšela šustot rozevíraného uzávěru, ucítila závan studeného vzduchu a pak uviděla Sorrenův štíhlý stín proklouznout otvorem ze stanu. „Ráno ti přinesu trochu čaje."

Uzavřel vchod a ona se opět ocitla ve tmě a v teple. Jen slyšela, jak Sorren šeptá svým druhům: „Byl to asi jen zlý sen."

„Totéž jsi říkal včera v noci", řekl Sohle a jeho hrubý hlas ještě zdrsněl ve snaze mluvit klidně.

„Ale je to pravda, i když se to stalo už podruhé."

„Kolikrát ještě budeš muset být vyrušen, Sorrene, aby ses přesvědčil?" zeptal se T'Challo. „T'Sara je nemocná!"

„Můj poslední test u ní nějak špatný zdravotní stav neukázal."

„Ty ovšem nejsi doktor", řekl T'Challo. „Už je načase, abychom…"

Hlasy utichlý dříve, než T'Sara mohla z diskuse ještě něco zaslechnout, ale jejich řeči ji stejně příliš nezajímaly. Do rána zbývalo ještě několik hodin.

Měla tedy ještě dost času upadnout do dalšího snu.

Kapitola první

Kapitán Jean-Luc Picard spával s týmž pocitem zodpovědnosti, s nímž řídil na kapitánském můstku Enterprise.

I v soukromí své zatemněné kabiny si udržoval v hlubokém spánku velitelské způsoby. Nosil hedvábné modré pyžamo, které jen zdůrazňovalo tvrdé obrysy jeho těla. Lehával natažen na zádech a jeho hubená postava jako by byla stále v pozoru. Jedinou výjimkou bylo, že ruku míval za hlavou a rty sevřené do tvrdé neústupné linky.

Nebyla to příliš pohodlná poloha, ale ani sám Picard nebyl nijak pohodlný člověk.

Prostorná kabina s pěkným nábytkem, hladká umývárna pastelové barvy či svěží květina na stolku u postele – nic z tohoto přepychu nemohlo oslabit Picardův smysl pro odpovědnost, ani jeho přesvědčení, že nebezpečí lze čelit jen neochabující ostražitostí.

Jakoby zkoušel kapitánovu podvědomou bdělost, hrčivý zvuk spojovacího zařízení porušil ticho, které ho obklopovalo. Kapitán se probudil a vstal dříve, než velitelský aparát zahrčel podruhé. Rychle si napůl sedl a odkašlal si, aby ze svého hlasu odstranil každý náznak ospalosti.

„Zde Picard!“

„Přišla zpráva z Hvězdné základny 193, stupeň naléhavosti číslo dvě!“

„Děkuji vám, praporčíku Roiová! Převezmu si ji zde, ve své kabině.“ Picard znal velitelku volající hvězdné základny a proto snížil naléhavost zprávy alespoň o jeden stupeň; Miyakawa měla sklon věci dramatizovat, což je ostatně vlastností většiny důstojníků příliš ponořených do civilní činnosti jejich nynější funkce. Picard si tedy dovolil ještě rozmařilost, že se s rozkoší protáhl, než sklouzl s postele a vyladil přenos.

Obrazovka na stěně kabiny po jeho doteku oživla a rozzářila se. První část zprávy byla stručná, ale ani potom Vulkánka nedělala žádné okolky. Následovala její žádost o pomoc. Byla břitká, až rozkazovačná, jakoby velitelka měla podezření, že by se kapitán Enterprise mohl chtít vyhnout tak bezvýznamnému úkolu. Možná, že někteří jiní velitelé by jen neradi provedli nějaký zásah ve prospěch jiné kosmické lodi jen za pouhé poděkování, ale Picard k nim nepatřil.

Kromě toho právě nějaký takový zvláštní zásah byl jeho přáním. Když Picard zapnul spojovací zařízení a začal posádce velitelského můstku udílet rozkazy, kombinace přirozené rezervovanosti a kosmického leteckého výcviku zbavila jeho hlas každé známky vzrušení. Vzrušení totiž považoval za čistě osobní věc, která v plnění povinností neměla co dělat.

„Změna kursu!“

Datův hlas sice rovněž neprozradil nějakou reakci na nové koordináty, ale Picard by byl přísahal, že v pozadí slyší tlumené kletby Ro Larenové.

Zatraceně! Kapitán si opožděně uvědomil, jak bude reagovat na tento zásah jeho vlastní posádka. „Zvýšit rychlost na stupeň šest!“ Šlo sice o větší rychlost, než jakou byl oprávněn nařídit, ale přesto tak učinil, protože při nižší rychlosti by byl příliš dlouho napínal trpělivost posádky.

Ve chvíli, kdy si Picard svlékal pyžamo a natahoval čisté ponožky, ozvalo se spojovací zařízení znovu.

„Riker kapitánu Picardovi!“

„Je to běžný rutinní zásah číslo jedna“, řekl Picard směrem k stropnímu mikrofonu. „Při šestém stupni budeme mít menší zdržení.“ Navlékl si přes hlavu důstojnickou košili, protože byl přesvědčen, že kompletní uniforma přitlumí negativní reakci prvního důstojníka.

„Při vší úctě, pane, druhému stupni naléhavosti neodpovídají běžné rutinní mise! I kdyby to zabralo jen několik málo dnů navíc…, dobře, ale bude to zatraceně složité pro Geordiho udržovací agendu na hvězdné základně.“

„Ah, ano! Ty nové magnetické cívkové omezovače“, řekl Picard a snažil se, aby úsměv na jeho tváři nepronikl do jeho hlasu. Kapitán sáhl po svých botách a přitom se všemožně snažil Rikerovy obavy rozptýlit. „Podle mého názoru je naléhavost celého případu poněkud přehnaná, takže bez větších potíží budeme s to ztracený čas nahradit. Vyhlaste na dnešní ráno poradu všech vyšších důstojníků, abychom mohli zajistit rychlé splnění této mise!“

„Rozkaz, pane!

Tichý šum interkomového spojení ustal.

Protože teď bylo třeba plnit neodkladné služební povinnosti, Picard vešel do svého obývacího pokoje a začal se věnovat snídani. Podle svého zvyku si objednal z jídelního syntetizátoru lehké jídlo pro dvě osoby. Vlivem Rikerovy vypjaté reakce na změnu plánu, uvažoval kapitán o pravděpodobném účinku této změny i na poněkud vznětlivou povahu svého hosta.

„Počítači!“ řekl rychle. „Ještě jedno máslo a smetanu navíc!“

Když přišla vedoucí lékařka, přidal na prostřený stůl ještě dvě různé ovocné limonády a misku pomerančové marmelády. Někdy se Beverly Crusherová ráno objevovala s lehce pomačkaným obličejem lékaře přicházejícího právě z noční služby a s očima zkalenýma únavou. Předchozí noci však k žádným naléhavým lékařským zákrokům zřejmě nedošlo, protože tentokrát v její tváři nebylo ani stopy po nějaké únavě; linie její modré zdravotnické uniformy byly ostré a tuhé a rudohnědé vlasy měla úpravně stočené vzadu na šíji.

„Co je to za zvláštní příležitost?“ zeptala se Crusherová, když uviděla prostřenou tabuli.

„Nic, kromě potěšení z vaší společnosti.“

„Nono!“ Nabrala si lžící na talíř velkou porci vajec. „Nemít takový hlad, určitě bych se vážně zeptala na vaše skutečné motivy.“

„Doktorko, svou podezřívavostí mě zraňujete!“

Naštěstí měla příliš plná ústa, takže musela potlačit svou reakci, alespoň na okamžik.

Podle nenuceného chování se dalo soudit, že Beverly při své práci na lodní vinici všechny ranní novinky propásla. Kapitán ji chtěl o zásahu informovat sám. Hledal nějaký dobrý důvod pro svůj dotaz na úspěch jejího posledního divadelního vystoupení. Bohužel však jeho mysl byla tak zaujata novým úkolem, že většinu její odpovědi ani nemohl skutečně vnímat.

Pustil se do francouzské topinky a ona zavedla rozhovor na místo příštího přistání lodi.

„Na Luxoru IV je jídelna,“ řekla Crusherová a její modré oči se rozzářily vzpomínkami, „kde podávají nejlepší lívance v celé Federaci. Bylo by to vynikající místo k oslavě…“ na chvilku se rozkašlala, „…přistání.“

„Obávám se, že náš přílet na Luxor IV se trochu zdrží, snad o den, o dva. Museli jsme se v zájmu lékařské pomoci stočit k okraji hvězdné soustavy.“ Picard zachytil její tázavý pohled. „Opravdu, Enterprise byla pro tuto misi speciálně vybrána k expertize, jak zacházet s Bendiiho syndromem.

„Cože?“ přestala se zakusovat do žemle, pomazané máslem. „Pokud jde o Bendiiho syndrom, já přece nejsem žádná odbornice! Za celou svou lékařskou kariéru jsem viděla jen jeden, jediný případ.“

„Ano, dobře, ale zdá se, že i ten jeden případ je víc než u všech ostatních lékařů mimo vulkánskou Lékařskou akademii.“

„A vyslanec Sarek ani mým pacientem nebyl“, dodala a vzrušeně šermovala žemlí Picardovi před obličejem. „Neléčila jsem ho, jen jsem vyšetřovala jeho stav.“

„Považujte to za příležitost rozšířit své lékařské zkušenosti!“

„Děkuji, kapitáne, ale raději bych něco takového dělala ve svém volném čase a ne na úkor svých pacientů!“ Picard ji nalil další šálek čaje a přidal velkorysou dávku smetany. „Jsme jedinou federální kosmickou lodí, která může soustavy snadno dosáhnout. Za těchto okolností nemáte ani vy, ani váš nový pacient možnost jiné volby.“

Lékařka povzdechla s neochotným souhlasem. „Tak tedy, kdo je to ten Vulkánec s Bendiiho syndromem?“ Zlostně si nacpala do pusy poslední kousek žemle a vzala si nabízený čaj.

„T’Sara, vědecké pracovnice.“

Beverly se zamračila. „Říkáte mi to jméno, jako bych ji měla znát.“

„Promiňte“, řekl Picard. „Protože jsem po léta sám sledoval její práci, myslel jsem si, že ji znají i druzí.“ Pokynul hlavou ke své knihovničce. „Začala kariéru jako prominentní folkloristka a proslavila se svou prácí v srovnávací mytologii, pak přešla na archeologii.

„Aha, proto je tady v těchto končinách!“

„Ano,“ řekl kapitán. „Posledních deset let T’Sara vedla archeologickou výzkumnou expedici na Atroposu. Její asistent vyslal radiodepeši se žádostí o lékařskou pomoc. Volal, že její nevyrovnané a iracionální chování vypadá jako rané stadium Bendiiho syndromu.“

„Ji vyšetřoval archeolog?“ Crusherová v předstíraném zoufalství zvedla oči ke stropu. „Chraňte mě před amatéry!“

„Jsem si jist, že Sorren vaši profesionální pomoc uvítá! Dokonce ji určitě velmi uvítá.“

Přes tento sarkasmus Beverly zřejmě uznala nevyhnutelnost této mise. Picard se spokojeně usmíval, když lékařce podával další žemli.

Na kosmické lodi je synchronizace vším, od manévrovacích hnacích motorů, zapadajících v intervalu jediného pulsu elektronu do hmoty a antihmoty, systémů pro zajištění životních funkcí a regulaci plynulého proudění vzduchu v nitru lodi, až po registraci pohybů posádky kontrolující celodenní funkci lodi.

Pánem nad synchronizací a tedy i nad časem na palubě Enterprise byl první důstojník William Riker.

Jeho zručné kombinování rozvrhů služebních povinností vytvářelo vymezenou příležitost pro danou skupinu lidí, jedinou, kdy mohli mít v tutéž dobu přestávku ve svých směnách.

Pět vyšších důstojníků, kteří byli povinni zúčastnit se toho dne ranní provozní porady mise, se shromáždilo v těsné Rikerově kabině. Kupodivu zatím chyběl jen kapitán.

Picardův tmelící vliv vypěstoval u posádky určitý stupeň slušnosti, která předtím v souboru naprosto chyběla. V prvních dnech svého pobytu na palubě Enterprise se William Riker pokoušel napodobovat kapitánovy imponující způsoby, ale pak přišel na to, že při prosazování sebe sama má sklon k zuřivosti a pánovitosti. Během let si osvojil vlastní styl a při velení méně strohé jednání. Pro tuto chvíli nechal poradu volně probíhat a nemíchal se do ní. Se svou velkou postavou ležel roztažen bezstarostně v křesle, jednu nohu přehozenou přes opěradlo, a přivřenýma očima pozoroval přítomné důstojníky

První promluvil Geordi LaForge. Kovová obroučka poněkud zakrývala výraz jeho tváře, ale své rozhorlení dával bez potíží najevo slovy: „Říkám, že je to trik! Posádka Telaria dokázala někoho nějak zkorumpovat, aby nás dostala ze sektoru.“

„Oh, opravdu“, řekla Deanna Troi. Přišla poslední, sedla si na okraj pohovky a nepohodlně se zapřela podpatky o podlahu. Její tmavé exotické rysy a dobře tvarovaná postava obvykle okamžitě inspirovaly přítomné muže ke galantnosti, ale tentokrát jí nikdo své místo nenabídl. Riker tušil, že právě tato neúmyslná nevšímavost je příčinou ostrosti jejího hlasu „Nikdo se přece nepustí do něčeho tak obtížného jen kvůli nějaké…“

„Byla byste překvapená, poradkyně,“ řekl Geordi. „Všichni, kdo pracují na Hvězdné základně 193,“ ušklíbl se při vyslovení názvu základny „by za nějaké to uznání do toho poslali i svou babičku!“

„Skety! Nemají kouska cti!“ řekl Worf. Při zahájení porady, ještě než Riker mohl vykřiknout své varo-

vání, si Geordi sedl plnou vahou do křesla, které nevyhovovalo ani jeho bojovnému roztrpčení, ani jeho páteři; Riker usuzoval, že Klingonovi se sedí stejně špatně jako Troi, ale rozumné řešení vyměnit si s ní místo Worfovi příliš páchlo lidskou zdvořilostí. „Klingonská loď by ovšem nikdy neplýtvala časem jen na nějaké lékařské zavolání!“

„Nedívejte se na mne!“ řekla Crusherová bezpečnostnímu důstojníkovi. „Já jsem se k této misi dobrovolně nepřihlásila.

„Není-li to tedy kvůli vaší specializované expertize, pak Enterprise neměla být pro takový úkol vybrána!“ řekl Dat.

„Nesmysl! Kapitán Picard mi řekl, že jsme jedinou kosmickou lodí v okruhu Atroposu.“

Datův bezradně zamračený pohled připomínal věrně výraz androida. Zpozoroval Rikerovo rychlé znamení rukou, ale nechápal jeho smysl a vytrvale pokračoval: „Obávám se, že kapitán se mýlí. V okamžiku, kdy jsme tu zprávu dostali, dvě jiné kosmické lodi byly oné hvězdné soustavě ještě mnohem blíž!“

„To už je trochu moc!“ zamumlal Geordi

„Moje vina to není!“ Zlobný výraz Crusherové byl bezpečným znamením, že do seznamu svých výhrad vůči Picardovi připsala navíc vědomé klamání.

Riker usoudil, že právě přišel jeho čas.

„Jsem rád, že jsme se tak pobavili.“

Když k němu všichni otočili hlavy a dívali se na něho, se širokým, zaníceným úsměvem pronesl své vyhlášení. „Zdržení nám dává dostatek času k tomu, abychom si vybrousili svou dovednost, a posádce Telaria to zase dodá falešný pocit bezpečí. Vědí, že jsme jejich jediným vážným konkurentem, a budou-li si myslet, že se neukážeme, můžeme je nachytat na švestkách.“

„Jistě, ale co pak, když to na Luxor IV nestihneme včas?“ dožadoval se Geordi.

„No“, řekl s odmítavým posunkem Riker, „je to jen otázka rutiny. Vrátíme se na svou dráhu dříve, než se nadějete. Trik je v tom, že si budou jisti naším pozdním návratem. Můžeme si i nějaký důvod najít a svou zpáteční cestu úmyslné zpomalit; to znamená, že si určíme sami; kdy na scénu vstoupíme…, řekněme pět minut před začátkem zápasu.“

Jeho důvěra byla nakažlivá a on s uspokojením zaznamenal, že Geordi se začal smát dramatickému obrazu, který on právě vykouzlil; Worf se sice nesmál nikdy, ale tentokrát alespoň přestal vrčet.

Troi se bohužel stále tvářila pochybovačně. Riker uvažoval, zda v jeho blafování netuší nějaké budoucí potíže. S úlevou si však uvědomil, že myslí na něco docela jiného. „Wille, co je s kapitánem Picardem? On si nemyslí, že je to něco vážného?“

„Ach, o kapitána se už postarám sám,“ řekl první důstojník a ani nemrkl okem nad pokřivenou etikou svého jednání. „Všichni se starejte, aby vám vyšla vaše hra.“

Vyskočil ze svého křesla, zamával balíčkem karet, který držel v dlani. Dat byl hned pro, sundal si svůj dealerovský štítek a sedl si k hromadě žetonů.

„Ještě máme čas na jednu rundu“, zamíchal Riker karty tak, že je prohodil obloukem vzduchem jako nějaký žonglér. „Do toho, přátelé, do toho! Staneme se příštími mistry pokeru celé Hvězdné flotily.“

Za normálních okolností se Picard bránil pokušení ve službě číst; jeho láska k psanému slovu byla tak silná a jeho touha věnovat se mu tak úporná, že sám pochyboval, zda je opravdu s to věnovat požadavkům velení dostatečnou pozornost, drží-li v ruce knihu. Když se ve volných chvílích věnoval čtení, jako pravý džentlmen nikdy nedělil své city mezi několik žen.

Při této misi se však Picard rozhodl, že mu znalost T’Sařiných textů pomůže připravit se na blízké setkání s touto vědeckou osobností. Po poradě se svými vyššími důstojníky vyhledal ve své kabině Vulkáninny knihy a nanosil je do pracovny. Dokonce zašel tak daleko, že si sedl do křesla a nikoli k pracovnímu stolu, ale učinil to s pevným předsevzetím podívat se jen na několik nových předmluv.

Při čtení T’Sařiny starší elegantní prózy si znovu uvědomil autorčinu schopnost brilantně prezentovat své názory jako samozřejmé pravdy a užívat se svůdnou obratností logiku k přesvědčování a přemlouvání. Na to, že byla Vulkánka, rozuměla svým emocionálním subjektům velice dobře.

Když zvonek u dveří vrátil Picarda do přítomnosti, uvědomil si, že se nořil více než hodinu do Zkazek z Andoriánského království. A zvonek se ozval znovu.

„Vstupte!“

Dveře se otevřely a dovnitř nahlédl první důstojník. „Kapitáne, jste v po…“ zarazil se. Jeho ustaraně podmračený obličej roztál úsměvem. „Ach, vy čtete!“

„Shledán vinen a odsouzen!“ Picard si povzdechl a knihu odložil. Automaticky však hned sáhl do svého stojanu po jiné; byl to svazek jemných pergamenových listů hustě popsaný cizími poznámkami.

„Již jsme v komunikačním dosahu Atroposu, ale s táborem jsme spojení ještě nenavázali.“ Riker naklonil hlavu, aby viděl název svazku. Jeho rty se pokusily vyřknout napsaná slova, ale nedokázaly to. „Nevěděl jsem, že umíte číst vulkánsky, kapitáne.“

„Neumím.“ Picardovy oči sklouzly dolů na text. „Vůbec to nedokážu…, ale někdy si prohlížím text a hledám význam některých slov a vět.“

„Odkaz výměny názorů s vyslancem Sarekem?“

„Myslím, že ano.“ Picard odložil svazek na postranní stolek s nápadnou péčí, vyjadřující úctu. „Tento svazek byl jeho; byl to Perrinův posmrtný dárek pro mne.“

Jednou z předností dobrého prvního důstojníka a zároveň dobrého přítele je vědět, kdy je třeba mlčet. Po několika minutách vyšli oba z kapitánovy pracovny.

Když kapitán vystoupil na palubu okrouhlého můstku, zjistil, kdo z jeho posádky pracuje ve služebních kójích na zádi. Deanna Troi a Beverly Crusherová byly usazeny u řídícího zařízení v centrálním velitelském prostoru; praporčík Ro a Dat pracovali v předních místnostech. Podle předpisu to byla jejich po-

vinnost, a proto se také Picard nikdy ani nepokusil vyjádřit jim za to nějaké poděkování.

„Dosud žádná odpověď z archeologického tábora," řek! Worf ze zadní paluby.

„Volejte dál, poručíku," řekl Picard a usedl do kapitánského křesla mezi Rikera a lodního poradce. „Stav, pane Date?"

„Předpokládaný přílet na Atropos za jedenáct minut třicet dvě sekundy."

„Držte kurs a rychlost!" Picard upřel oči na obrazovku a sledoval světelné body hvězd a prostor kolem nich. Vůbec nic pozoruhodného, konstatoval. Na počátku doby, kdy bylo po galaxii rozseto nespočetné množství kosmických divů, na tuto oblast se příliš nedostalo. Proto i Federace podle tehdejších znalostí tohoto sektoru jen vyžadovala, aby v jeho prostoru byl umožněn provoz kosmickým lodím; až do T'Sařiny expedice se tu také nikdo zbytečně nezdržoval.

Troi mluvila klidně a usnadňovala si tím možnost vžít se do kapitánova myšlení. „Beverly mi řekla, že jste po léta sledoval T'Sařino dílo. Musíte se těšit na osobní setkání s ní, že?"

„Ano, těším se velice." Nikdy přesně nevěděl, zda poradkyně svým záměrným jednáním zjišťuje, co on si myslí, nebo zda prostě hodnotí jeho nálady chytrými dotazy, jimž nebyl s to odolat. Opravdu, Troi ho vždy nachytala, když nad něčím přemýšlel, takže jeho pokusy zakrýt nějaké pochybnosti neměly při setkáních s poradkyní vůbec žádnou šanci. „Ovšem na druhé straně nemám chuť dívat se, jak nemoc rozhlodává vědomí jiného člověka."

„T'Saru snad Sarekův osud nepotká," řekla Crusherová. „Lékařský výzkum v posledních letech značně pokročil; metody vyšetřování i léčby se mohou včas rozvinout tak, že jí pomohou. Doufám ovšem, že diagnóza je správná; ostatně zatím jsem sama nic nepotvrdila."

„Dobrá," řekl Riker, „má-li skutečně Bendiiho, bylo by třeba upozornit Guinan, aby z Přední desítky odstranila vše, co by se dalo rozbít."

Crusherová pokývala hlavou. „Psychické poruchy, jak se projevily u vyslance Sareka, se objevují až v pokročilejších stadiích…" Otočila se ke kapitánovi. „Znám to jen z odborné literatury o tomto syndromu. Každý lékař u Flotily umí přečíst zdravotní kartu a udělat totéž, co bych udělala já."

I Picard se obával, že Beverly trpí návaly nejistoty; její náhlé ukončení celé debaty by o tom přesvědčilo kdekoho. „Poručíku Worfe, už jste navázal kontakt s Vulkánci?"

„Kanály jsou otevřené, ale oni na naše volání nereagují."

„Nemůžete si být úplně jistý, že tlupa archeologů umí také obsluhovat krátkovlnnou vysílačku," řekl Riker s lehkostí, která ovšem vyhlížela značně násilně.

„A hlavní vinu mají archeologové," dodal Picard. Přistihl se, jak rychle poklepává prstem o opěradlo a uklidňuje svou netrpělivost.

„Dálkový senzorový snímač reaguje, kapitáne!" Dat vzhlédl od svého panelu, aby se přesvědčil o přenosu přicházejících údajů na hlavní obrazovku; pak spokojeně pokynul hlavou směrem k obrazu koule, která se tam objevila. „Ještě zvětšit!"

Picard se naklonil dopředu a studoval tvary povrchu, které se pozvolna zaostřovaly; v mezerách v hnědočervených mracích se ukazovaly hory, údolí, mnoho velkých kaňonů a roztroušená jezera. „Date, jsme dost blízko, abychom mohli zachytit známky života?"

„Přesnost bude asi kompromisem se vzdáleností, ale je to technicky možné." Několik minut android manipuloval s kontrolním zařízením a pak se otočil ke kapitánovi. „Senzory žádné známky života nezaznamenávají."

Riker těžce dosedl do svého křesla. „Poručíku, zkuste jinou frekvenci!"

„Zaměřte na místo tábora… zvětšete si sledovanou plochu!" Za slabých pisklavých zvuků Dat studoval výstup na panelu. „Potvrzeno! Na povrchu žádné rozeznatelné stopy života nejsou!"

Kapitán vstal a udělal krok kupředu, jakoby se chtěl konfrontovat se samotnou planetou, ale mraky náhle zhoustly a zakryly pod sebou její povrch.

„Dobrá, Rikere", řekl Picard. „Zdá se, že to nakonec opravdu nebude žádná rutinní mise!"

Kapitola druhá

Federace spojených planet byla vytvořena na zásadě přidružování. Hvězdná flotila tedy mapovala a zkoumala stále větší části kosmu; nové světy a jejich civilizace byly horlivě zapojovány do volného systému mezihvězdné vlády. Tak jako v každé rychle rostoucí organizaci, i v tomto případě rozsah Federace občas překročil dosah její moci. Vliv centrálních úřadů nezadržitelně slábl tak, jak byl rozšiřován na stále nové a nové anektované prostory v neustále se prodlužujících hranicích.

Hvězdná základna 193 byla řízena skutečně velmi povrchně!

Z dálky stanice vyhlížela jako třpytící se kovová slza; visící v kosmu. Její nová konstrukce měla daleko vyšší technologickou úroveň než starší, dříve sestrojená zařízení; složité dokařské a údržbářské služby byly rozhodující složkou pro zajištění dopravy v celém sektoru. Na základně však existenci Federace v sektoru představoval jediný profesionální úředník. Miyakawa tu byla nucena pracovat bez jakýchkoli výhod běžných pro úřednická místa v blízkosti domova – totiž bez sehraného a spolehlivého pomocného personálu. Většina každodenních operací na základně spočívala na vratkém pracovním společenství. Tvořili je totiž osadníci, kteří přišli o peníze před tím, než dosáhli svého vysněného ráje, technici, kteří zaspali odlet svých lodí a ztratili tak dobrá místa v zasílatelství, i notoričtí fluktuanti, kteří odcházejí vždy, když se výhonky civilizace začnou dotýkat jejich pohodlí.

Stálí obyvatelé Hvězdné základny 193 se zabývali vlastním obchodním podnikáním.

DaiMon Maarc s puncem spolehlivosti, jímž se v obchodním světě vyznačoval jako zvlášť prosperující obchodník, zvolna došel k pochybnému zapadáku ‚Zaplať, nebo zdechni'. Jeho šedý obchodnický oblek šitý na míru byl střižen tak, aby zeštíhloval postavu; rukávy zdobily pruhy látky pošité drahokamy a široký, měkký límec byl poset zlatými cvočky. Pro tohoto Ferengu to byl diskrétní důkaz solidního finančního úspěchu.

Daimon se obvykle vyhýbal špinavým a stísněným putykám typu ‚Zaplať, nebo zdechni'. Krása nebyla jedinou hodnotou, která této špeluňce chyběla; nebyla tu ani čistota, ani pohodlí. Maarc se však o tyto dekorativní aspekty nezajímal. Zastavovali se tu na laciné drinky turisté i různá sebranka ze stanice, ale Daimon přišel na schůzku s Camenae.

Když si razil cestu mezi rozviklanými stoly, Ferenga v duchu počítal svou běžnou hotovost, kterou měl u sebe pro různé spekulační zástoje. Za nákupy, které uskutečnil dnešního dne, vydal mnoho.

Většina zákazníků přicházela za Camenae se specifickou otázkou; když jim cena vyhovovala, většinou odcházeli s odpovědí. Někdy platili hrstí kulatých známek, jedinou měnou, která v baru platila. Bylo však všeobecně známo, že Camenae dávala přednost novým informacím, které zahrnovala do účtu za další požadavky.

Kromě toho, že si tak Camenae budovala informační základnu pro svou činnost, fakta byla její soukromou zálibou. Spojování pravých faktů s pravými zákazníky přinášelo Camenaei pocit hlubokého vnitřního uspokojení, například když určitým vybraným jednotlivcům sdělovala, že zná odpověď na otázku, o níž si ani nepomysleli, že by ji položili.

Takové sdělení přišlo Ferengovi před několika minutami a on se ani nezdržoval odpovědí na toto zavolání. DaiMon Maarc ze zkušenosti věděl, že Camenae nenechala svůj majetek růst jen tak nazdařbůh. Mohl být dnes již mnohem bohatší, kdyby jí byl věnoval větší pozornost hned při první odpovědi, kterou mu nabídla.

„Jsem očekáván," řekl Maarc povýšeně Norsičanovi, který mu zastoupil cestu. Strážný pokývl, ustoupil a nechal Ferenga projít dalšími dveřmi do ještě temnější místnosti.

Maarc klopýtal, dokud si jeho oči nepřivykly na mdlé světlo, ale nemohl o žádné překážky zakopnout. Jedinou ozdobou holé místnosti byly totiž jen stíny a něčím barevným tam byla jen Camenaeina rudá róba.

Mnozí zákazníci očekávali větši bezpečnostní opatření, ale brzy poznali, že Camenae shromažďovala svůj nejcennější kapitál mimo dosah kohokoli; její tmavá okrouhlá tvář žádná tajemství neprozrazovala a klenbu její mysli neprostupně pokrývaly upravené černé vlasy. Známky vyjadřující objemy finančních transakcí bylo možno proplatit kdekoli.

„Dostal jsem vaši zprávu." Maarc usedl k malému stolu, u něhož Camenae vedla jednání. „Kolik mě bude tato informace stát?"

Vyřkla sumu, při níž ferengijský obchodník jen zlobně zasyčel.

„Konsorcium DaiMonů vaší divize by se mohlo na potřebnou částku s!ožit," řekla, nedotčena jeho reakcí. „A pokud ji zaplatí, jsem ochotna rozšířit hranici úvěru."

„To je od váš velice laskavé", zasyčel, „zvláště když uvážím, že jste s touto nabídkou za mnou přišla vy sama. Upozorňuji vás, že nemám zájem udělat si tak zničující dluh, jen abych uspokojil vaši ziskuchtivost."

„Kdybyste tu byl jako zákazník poprvé, byla by ta cena mnohem vyšší."

„Cože?" Jeho trpasličí tvář se sešklebila vějíři vrásek. Jistá divadelní gesta byla přímo jeho povinností, ale své podráždění Maarc předstíral jen částečně.

Camenae pokrčila omluvně rameny. „Seznam zákazníků, jimž dávám přednost, se rozrostl tak, že tu nutně dochází k jistým střetům zájmů."

„Dvojnásob urážlivé!“

„Nechci nikoho urážet, DaiMone! A protože chci odstranit špatný dojem, který jsem nechtíc vyvolala, nabízím vám slevu.“

On pohrdavě zachrochtal, ale jeho nos ucítil závan obchodnického přístupu. Ona zase velmi dobře rozpoznala, že se zájem obnovil.

„Proti svému normálnímu postupu,“ řekla Camenae, „se vzdávám úhrady za svou otázku.“

„Vy byste měla za otázku zaplatit mně!“ Tentokrát však jeho urážlivý výrok byl zcela nefalšovaný.

„Samozřejmě,“ přisvědčila. „Dobré otázky jsou často mnohem cennější než odpovědi.“

„Vy byste měla být Ferengijka!“ Maarcův osvědčený humor znovu ožil její smělostí. „Tak tedy, co je to za otázku, kterou bych měl položit?“

Když uslyšel Camenaeinu odpověď, DaiMon rychle sáhl do kapsy své vesty. Vytáhl platební známku a položil ji na stůl. „Zde je záloha. Za hodinu zaplatím za odpověď plnou cenu.“

Pak položil na první známku druhou. „Zdvojnásobím sumu, dozvím-li se, kdo byl vaším prvním zákazníkem.“ Potom přidal na hromádku třetí známku. „A ztrojnásobím tu sumu, pokud budu vaším posledním zákazníkem, který tuto informaci dostane!“

Camenae se usmála, když známky sbírala. „Je opravdovým potěšením uzavírat obchod s profesionálem, DaiMone Maarcu!“

Kapitola třetí

Když Enterprise sklouzla na oběžnou dráhu kolem planety, poradkyně Troi neprodleně začala pracovat na přípravě mise. Na rozdíl od členů výsadkového týmu, kteří měli být brzy dopraveni na planetu, jejím úkolem bylo motivovat posádku a její pocity. Datovo oznámení vyvolalo na můstku chvějivé napětí a v jeho epicentru seděl Picard. Jeho vzrůstající zlost vyvěrala pravděpodobně ze zklamání, že přišel pozdě, aby mohl ještě zabránit katastrofě, k níž na Atroposu došlo. Zatímco kapitán si začal vyčítat, že se tak stalo jeho vinou, Troi si pořídila mentální záznam, aby tuto reakci mohla monitorovat i během několika příštích dnů. Nebyl by to žádný problém, i kdyby byl Picard u svých výčitek setrval, ale on sám obvykle odhalil své myšlenky i bez jejího zákroku.

Vůči kapitánovi uplatňovala Troi svou telepatickou schopnost s úspěchem, ale vůči myšlení Willa Rikera byl její poznámkový blok mnohem útlejší; Imzadi byl snadno čitelný prakticky ve všem a v zúženém prostoru jeho emoce hlaholily jako siréna. Nervovou soustavu prvního důstojníka rozvířila každá cesta do kosmického prostoru, ale dodatečný prvek neznámého nebezpečí u něho tentokrát vyvolal návaly adrenalinu, které ho nutily hnát se dopředu, pohybovat se, běhat a křičet. Riker sice zdánlivě stále seděl klidně vedle kapitána, ale Troi přece jen pozorovala, že tvář tohoto mladého muže rudne napětím; bude však určitě naprosto v pořádku, jakmile dostane příkaz vést na povrch planety výsadkový tým. U Beverly Crusherové tomu bylo jinak; její předtucha se změnila v hořké poznání, když se dověděla výsledky senzorové rozvědky.

„Beverly?“

„Předtím jsem měla alespoň šanci pomoci své pacientce,“ zašeptala tak, že ji slyšela jen Troi. „Teď…“ Vzala z klína lékařskou brašnu a přehodila si ji přes rameno. Byla připravena k výsadku.

„Údaje pro přistání potvrzeny,“ ohlásil Dat, když se tok informací ze senzorů do počítače konečně zastavil. „Tábořiště se zdá být netknuté.“

Kapitán Picard mlčky pokynul a v lodi propukl bouřlivý pohyb.

Riker vyskočil ze svého křesla a nastavil dvě polohy řídícího zařízeni. „Ro, Date, za mnou!“

Doktorka Crusherová byla na plošině na zádi turbovýtahu ještě dříve než oni.

„Zapnout!“

Při povelu velitele O’Briena Crusherová strnula, když začaly vibrovat nosníky přenosové plošiny. Za několik sekund prostoupilo pronikavé chvění všemi buňkami jejího těla. Když ustalo, vpadla jí do očí jasná záře slunečního světla. Sklonila hlavu a začala zuřivě mrkat, aby se zbavila mžitek, které ji tančily po sítnici. Když se lékařčin zrak uklidnil, spatřila, že její boty stojí v oranžovém mechu, který pokrýval povrch planety.

U nohou však uviděla i mrtvé tělo.

Když se rozhlédla po tábořišti, napočítala ještě další tři těla mrtvých Vulkánců; jedno leželo na prahu polního stanu, dvě další padla na hromadu odpadu uprostřed tábora. Další mrtvoly byly patrně skryté za skalními bloky vyvrácenými ze svých základů.

„Tak, to by byli čtyři z oněch deseti,“ řekla a vytáhla svůj lékařský trikodér. Přejela přístrojem nad mrtvolou Vulkánce středních let, ale vyšetření bylo zcela zbytečné, protože příčina smrti byla naprosto zřejmá; hruď a obličej mrtvého byly spáleny žárem krátkovlnného fázeru.

Přistoupila k tělům, zapleteným do sebe. Zblízka se k nim naklonila a začala je ohledávat.

Zbytek výsadku pokračoval podle Rikerových příkazů v průzkumu území, jak je vymezily přistávací koordináty. Postupovali pomalu, protože museli obcházet pobořené zdi a polámané sloupy a udržovat rovnováhu na hromadách trosek.

„Tam někdo je,“ vykřikla Ro. Crusherová pohlédla ukazovaným směrem a šla si prohlédnout její objev za hřbetem pokrytým mechem. To, co uviděla, ji však na místě zmrazilo. „Také mrtví!“

Znovu se sklonila a vyšetřila obě mrtvoly. Muž a žena se zřejmě snažili zmocnit se fázeru, který se muži dokonce podařilo uchopit rukou, ale pak po jeho aktivaci byli oba usmrceni.

„Část výstroje je rovněž zničena žárem fázeru,“ řekl velitel Riker, když se obloukem vrátil k místu, z něhož vyšel. „K poškození ale došlo spíše náhodou a zdá se, že odtud nikdo nic cenného nevzal.“

Kromě životů, pomyslila si Crusherová a zaklapla svůj vyšetřovací přístroj.

Riker si po prohlídce masakru povzdechl. „Zažili jsme výbuchy násilí na Enterprise, když byl na palubě vyslanec Sarek; mohla vůbec T’Sařina nemoc takové nepříčetné vraždění Vulkánců způsobit?“

„Prosím vás, veliteli!“ zaprotestovala lékařka, když se opět narovnala. „Podle mne je příliš brzy uvažovat o…“

„Tamhle!“ vykřikl Dat; lékařka i Riker se po androidově výkřiku otočili. „Zachytil jsem tamhle vpředu známky života… nesmírně slabé!“

Crusherová se rozběhla po Datově klikaté stopě, překračovala další mrtvá těla, ale ignorovala vše kromě volání života.

Bylo to však opravdu jen velmi slabé volání.

Když lékařka poklekla u vulkánské stařeny, dostala strach, že se Dat zmýlil, anebo že T’Saru opustil život pár sekund před jejich příchodem. Stín vysoké věže chránil archeoložku před slunečním žárem, ale rány způsobené fázerem na jejích bocích a zádech ji zřejmě již dávno usmrtily.

„Date, necítím žádnou reakci!“

Pak najednou detektor zacvrlikal; známky života byly nejen slabé, ale také velmi sporadické.

„Samozřejmě," řekla Crusherová, „nachází se ve vulkánském smrtelném transu. Musím ji ihned dostat nahoru, do lodi." Chytila opět svůj správný styl. „Nutný transport! Dvě osoby do nemocničního oddělení."

T'Sara nevážila víc než dítě, když ji Crusherová vzala do náručí. Zašeptala ženě do ucha. „Jste v bezpečí! Jste mezi přáteli, budete žít!"

Když se transportní paprsek dotkl lékařky a její pacientky, Beverly Crusherová začala věřit, že bude moci svůj předchozí slib dodržet.

Za mnoho let společné služby se Picard naučil důvěřovat své posádce, její pozornosti a vnímavosti, takže se stala při misích do kosmu jeho očima a ušima. Zpráva výsadku pomohla kapitánovi potlačit pocit zklamání, ačkoli byl stále ještě příliš rozrušen nálezem na Atroposu.

Z rozboru okolností smrti posledního z archeologů si první důstojník vytvořil vlastní názor na celou událost. „Nakonec jsme našli Skoretta na dně jednoho z výkopů. Pracoval právě při jeho okraji, zřejmě popisoval nějaké objevené ceremoniální zbraně, když někdo popadl zlomenou pochvu a vrazil mu ji do zad."

„Našel jsem na jílci otisky zakrvácených prstů." řekl Dat, „takže by bylo možno zjistit, kdo má Skorrenovu vraždu na svědomí. U ostatních případů se ovšem vina bude jen těžko prokazovat."

„Za těchto okolností," řekl Riker, „jsou-li mrtví i sami vrazi, má otázka viny či neviny jen malý význam. Pro rodiny zavražděných nebude snadné zjistit hlavního viníka celé tragédie."

Picard podle svých zkušeností soudil, že Vulkánci se budou především snažit zjistit pravdu bez ohledu na obtíže, které s tím budou souviset. „Nebude to ani tak věcí justice, jako vyšetření, Jedničko! Abychom zjistili, proč ti vrazi přišli, musíme nejprve přijít na způsob, jak se tam dostali."

„Běžné soudní vyšetřování již začalo," oznámil první důstojník. „Byly určeny dva zdravotnické týmy, aby dopravily mrtvá těla z planety do nemocničního oddělení k pitevnímu ohledání."

Picard postřehl, že Rikerovo instinktivní jednání v tomto případě zřejmě překazilo Datovy objektivní plány. Musel se usmát komickému výrazu v Datově tváři usmát. Android byl zřejmě nepříjemně překvapen rozdílem mezi Rikerovou a vlastní aktivitou.

Riker přidal do svého snímače poslední poznámku a pak řekl: „Poručík Worf dohlédne na dopravu ostatků, ale co uděláme s výzkumnou výstrojí a vybavením tábora?"

Picard si uvědomil, že velitelka Miyakawa bohužel právě tento detail zapomněla uvést ve svých pokynech. „Date, prověřte záznamy o táboře a zjistěte, kdo je zodpovědný za tyto věci. Potřebujeme instrukce, zda bez T'Sary a ostatních Vulkánců budou výkopy pokračovat."

„Nedovedu si představit, že by byly zastaveny," řekl Riker. „Podle toho, co jsem viděl, zříceniny jsou dosti rozsáhlé. Musí tam být ještě spousty neodkrytých artefaktů."

„Ona musí mít neuvěřitelně odolnou tělesnou konstituci, když dokázala žít tak dlouho!" Hlas Crusherové zarazil Picardovu odpověď. „Odborně řečeno, mohu pro ni udělat o něco víc, než jen věřit, že síla jejího vědomí pomůže zahojit všechna zranění."

Picard odstoupil od lůžka, aby mohl volněji mluvit. „Její zachránění z Atroposu je jen začátek. Nařídím její okamžitý odvoz, domníváte-li se, že její stav vyžaduje péči léčebného zařízení na hvězdné základně."

„Ne," odpověděla Crusherová rázně a pevně. „Už jsem o této možnosti diskutovala s doktorem Selarem a oba jsme se shodli, že naše lékařské ošetření se vyrovná všemu, co lze mimo Vulkán poskytnout. Nikoho z jejich hlavních lékařů nejsme schopni zastihnout včas, abychom tím v T'Sařině rekonvalescenci dosáhli nějaké změny. Výsledek se dostaví během příštích čtyřiadvaceti hodin… ať už dobrý, nebo špatný." Svou odpovědí přidělila stejnou hodnotu naději i beznaději. Picard se rozhodl, že i on muší své očekávání postavit na stejně ostrou hranu nejistoty a jistoty.

Během rozhovoru kapitána s vedoucí lékařkou jedna z členek zdravotnického týmu diskrétně přešlapovala opodál. Rychle využila Picardovy odmlky a postoupila kupředu.

„Ano, sestro D'Airo?" optala se Crusherová.

„Dorazil první transport z povrchu planety."

Picard si všiml, že svaly na Beverlyině šíji ztuhly. Uvědomil si, že sestra podávala zprávu o tělech vulkánských archeologů. Když lékařka začala v nemocničním oddělení vydávat příkazy k přípravě dvou chirurgických oděvů, její hlas přešel do rutinní jednotvárnosti.

Sestra D'Aira si poznamenala poslední příkaz do svého poznámkového bloku a odšustila. Crusherová se opět otočila ke kapitánovi. „Nenávidím pitevní ohledávání," ušklíbla se. „Kdy potřebujete výsledky?"

„Co nejdříve. Dokud se T'Sara neprobere, vaše poznatky budou naším jediným vodítkem při objasňování vražd. Nehledě k tomu, že mohou sloužit k ověření T'Sařina budoucího svědectví."

„Cože?" vyjekla Crusherová. „Kapitáne, vy byste z její eventuální výpovědi chtěl usuzovat na podezření z těch vražd? Nezapomínejte, že ona byla jednou z obětí!"

„Beverly, po nevěrohodných Sorrenových údajích o T'Sařině špatném mentálním stavu si nemohu dovolit přijmout její výklad událostí na Atroposu bez nějakých podpůrných důkazů."

Picard pohlédl na bezvládnou postavu vulkánské staženy a zapochyboval, zda se zraněná vůbec dožije toho, aby i svou verzi mohla vypovědět.

Tábořiště na Atroposu se ještě koupalo v sluneční záři, když už se Enterprise pohroužila do tmy. Po nouzovém volání byla kosmická loď už sedmnáct hodin mimo svůj původní kurs. Unavení členové posádky zasedli k řídícím pultům anebo se uchýlili do klidu svých ubytoven; chodby po silném provozu

ztichly, většina světel se přitlumila, jen orientační světla zářila dál do tmy.

Zůstaly ovšem některé výjimky – několik buněk usilovné činnosti. Jednou z nich byla kapitánova pracovna. Picard si chvíli mnul kořen nosu v marné snaze ulevit bolestem hlavy a unaveným očím a pak se znovu pustil do psaní svém stolním počítači.

„Ne, to není dobře," zamručel a stiskl tlačítko, aby vymazal celý odstavec, který již napsal.

Pro kapitána nebylo těžké napsat průběžnou zprávu o misi pro Miyakawu a velitelství Hvězdné flotily, ale jeho osobní zpráva pro ředitele vulkánské Akademie věd mu dělala velké potíže. Vulkánská kultura vypadala na povrchu přímočaře a racionálně, ale tento vnější aspekt mohl být klamný; když se totiž u Vulkánců logika promísila se základními názory na vraždu a smrt, prodělávala nečekané kličky a obraty. Picard psal a přepisoval svou zprávu a T'Sařiných zraněních a vraždách jejích kolegů, ale ačkoli ho instinkt nabádal, aby se vyhnul jistým formulacím, protože mohly být urážlivé, vůbec si nevěděl rady, jak je nahradit. Zadrnčení zvonku u dveří jeho pracovny bylo tedy pro něho vítaným vyrušením z frustrace z tohoto problému.

„Vstupte," zvolal a pokynul návštěvníkovi ke křeslu před pracovním stolem.

„Dobrý večer, kapitáne," řekl Dat typicky formálně. „Omlouvám se, že příprava mé zprávy trvala tak dlouho, ale zdržel mě nešťastný objev; paměťové sloupce táborového počítače totiž smazal elektromagnetický impuls při výbuchu fázeru."

Zatraceně! Picard byl přesvědčen, že Vulkánci postupovali metodicky správně a spolehlivě, takže se kopie záznamů musely někde zachovat, třebas na Hvězdné základně 193, ale jejich získání by určitě zabralo dost času.

„Naštěstí," řekl Dat, „se mi podařilo rekonstruovat široký záběr průběhu expedice z našich vlastních knihovních archivů. Již tvorba celého projektu byla zcela neobvyklá."

„V jakém směru?" zeptal se Picard.

„Dřívější výzkum organizovaný Federací zjistil, že většinu předmětů, které za něco stály, odstranili z Atroposu jeho původní obyvatelé již před mnoha sty lety. Ačkoli důvody, proč k tomu došlo, nejsou příliš jasné. Tato kolonie byla totiž opuštěna dobrovolně a systematicky, a proto pak byla považována za takřka bezcennou pro vědu. Proto se také T'Saře nedařilo získat pro výzkum zřícenin dostatečnou podporu akademických institucí. Asi proto tedy prodala své rodinné nemovitosti na Vulkánu a financovala tento riskantní podnik sama."

„Soukromá expedice? To určitě vyžadovalo značné náklady." T'Sařina reputace byla dostatečně velká, aby si mohla dovolit radikální odchod z konvenční vědy. „Co tedy vlastně bylo hlavní příčinou, že ji Atropos tak očaroval?"

„Uváděný důvod byl pokládán za ‚nelogický', až dokonce extravagantní. T'Sara totiž prohlašovala, že někde na planetě musí být pohřben artefakt zvaný Ko N'ya."

„Ko N'ya?"

„Ano," řekl android. „Ko N'ya je…"

„Děkuji, Date." Picard již věděl, jak zarazit androidovy nadbytečné informace. „Nemusíte mi to vysvětlovat. Znám dobře legendu o Ko N'yi, opravdu."

Ko N'ya!

Léta již uplynula od doby, kdy Picard naposledy vyslovil toto jméno nahlas. Vzrušení, které v něm vyvolávalo, kořenilo v jeho dětství a táhlo se dlouhá léta jeho dospělostí. Nejdříve vypluly na povrch jeho vědomí nejstarší vzpomínky a vyvolaly v něm vzrušení a vnitřní chvění od páteře až ke konečkům prstů.

Měl zvláštně příjemný pocit.

Kapitola čtvrtá

Když Icoňané prolétávali Branou a hledali místa pro bezpečné přistání, z nových světů je nejvíce přitahoval Ikkabar. Jeho svěží roviny a mělká jezera připadaly známé jejich očím, jimž se stýskalo po zničeném domově. Procházky po členitém pobřeží severní pevniny je okouzlovaly tak, že se jim zničení zdálo být jen vzdálenou noční můrou.

Pro tuto první generaci osadníků byl Ikkabar nepopsanou tabulí, na níž začali s rekonstrukcí svých dějin a kultury. Postavili nová města, plná stejně krásné architektury, jaká bývala na Iconii, kde ji nepřátelské zbraně obrátily v prach. Ze svého minulého života vymýtili všechny zkazky, jako by se nebylo nic změnilo. Mnozí z nich dokonce nazývali nově osídlenou planetu Novou Iconií. Jejich uspokojení ze šťastného znovuzrození obestřelo jejich oči jasnýma barvami namíchanými již v záři jiného slunce.

Příští generace již tak spokojená nebyla.

Děti, které se v novém světě narodily, již viděly mnohem jasněji než oči starců; mladé oči se totiž nedaly tak snadno omámit zdáním klidu. V krajině existovaly neprozkoumané stíny, stopy mnohem nepříznivější geografické historie, v nichž se mnozí dokonce báli číst. Děti první generace sice samy sebe stále nazývaly Icoňany, ale obnovily staré jméno planety, Ikkabar, jako připomínku, že na tomto světě jsou cizinci.

Nejasná obava z číhajícího nebezpečí se během následujících staletí začala zpevňovat v kruté poznání. Mírné podnebí, které tak uspokojovalo původní osadníky, bylo jen krátkou přestávkou v pohybu kyvadla od jednoho extrému k druhému. Oběh planety byl totiž velmi nepravidelný a tím tedy i podnebí; přišla období, kdy v letních vedrech úplně vyschla mělká moře a zbyly po nich jen bahnité plošiny, šířící se k dalekému horizontu; v zimě zase bouřlivé deště bahno odplavily a plošiny zalily. Vegetační období se zkracovala, což vyvolávalo hladomor. Základy budov se ve změklém podkladu prohýbaly a klouzaly, a když pak podklad v různých úklonech ztvrdl, stěny praskaly a smělé klenby se rozpadaly.

Staré tradice byly opuštěny, protože všechny nové generace musely beznadějně hledat nové cesty, jak vyrobit potravu a vybudovat stavby, aby byly bezpečným domovem nových rodin. Přesto stále lpěly na dědictví, které vzniklo mimo tento jejich svět. Když se na Ikkabar znovu vrátilo mírné podnebí a s ním i klidné dny opěvované v legendách, Icoňané se radovali. Nastala renesance kultury a otevíraly se staré, pečlivě opatrované svitky; četli v nich ti, kteří si ještě uchovali alespoň stopy této vymírající dovednosti.

Radost netrvala dlouho. Znovu přišlo hořké zklamání. Podnebí se začalo ochlazovat a moře se tentokrát změnila nikoli v močály, nýbrž v led. Mnoho znalostí přinesených z Iconie bylo postupně navždy ztraceno, protože cenné knihy posloužily jako topivo. Spolu s nimi shořelo i několik starců, kteří o jejich záchranu bojovali.

Otužilci ze staré Iconie, kteří přežili, si začali už sami říkat Ikkabarové. Stěhovali se ze svých pevností uvězněných v ledových blocích, do chatrčí z trávy a zase zpět mnohem snadněji a za menších ztrát na životech, ale přesto se jejich počet stále zmenšoval.

Několik jedinců si ještě pamatovalo rozsáhlá města, která byla jejich prvním domovem; pohřbené zbytky těchto dávných sídel však lákaly jiné rasy táhnoucí vesmírem. Senzory federálních kosmických lodí vystopovaly tyto zbytky vznešenosti skryté pod vrstvami bahna a ledu a jejich opatrné sondy přinesly první poznatky o lidech, kteří na této planetě žili. V poznatcích se však příliš nepokročilo, dokud jeden z etnografů vulkánské Akademie věd nezveřejnil svou terénní výzkumnou zprávu. Potom T'Sara rok co rok žádala Federaci o rozsáhlejší výzkum Ikkabaru, ale pokaždé byla odmítnuta. Její stálý tlak však posunoval její jméno stále výše v pořadí projektů, které čekaly na fondy a personál. Nakonec se na planetu vrátila, sedm, let po své první návštěvě, kosmická loď Galeone.

Na planetě však už žilo mnohem méně lidí než předtím.

Jejich sčítáni vyvolalo bouřlivou diskusi mezi členy výzkumných týmů. T'Sara vedla skupinu, která prosazovala první kontakt, během něhož by Federace poskytla účinnou pomoc již velmi rozptýleným loveckým kmenům, slídícím po potravě. Vulkánka dokazovala, že jde o potomky lidí s vysoce vyvinutou technologickou kulturou, kteří byli do svého nynějšího primitivního světa a jeho potřeb vehnáni; a tak jako každá posádka ztroskotané lodi i tito lidé by potřebovali rychlou a účinnou pomoc.

Bohužel důkazy podporující tuto teorii byly slabé. Památka Iconie a Brány degenerovala na nejasný mýtus o ztraceném ráji a souvislost se skutečnými místy a událostmi se už potvrdit nedala. Opoziční skupina výzkumného týmu tvrdila, že lovci na Ikkabaru jsou původními domorodci, jejichž vývoj postihly tytéž klimatické zvraty, které již dříve zničily i starou civilizaci.

V onu zimu zemřelo více Ikkabarů, než se jich narodilo. Ačkoli jejich počet stále klesal, T'Saře se nepodařilo přesvědčit své kolegy, že nejde jen o normální kolísáni v růstu populace. Šlo o významný precedens v učení o ztrátě kultury bez písma v tvrdé izolaci. Expedice nakonec odletěla.

Jak plynula. desetiletí, důkazy z pozorování postupně ztrácely původní význam a ustupovaly názorům o vlivu brutálního podnebí. Rostoucí napětí mezi Federací a jejími nepřáteli odklonilo úsilí Hvězdné flotily jiným směrem a argumenty na mnoho let úplně ustaly.

Když se konečně Federace uvolila znovu věnovat pozornost Ikkabaru, děti Iconie svůj boj o přežití v některém třetím světě již prohrály. Vše, co zbylo z tohoto dlouho trpícího národa, bylo jediné vyhladovělé dítě schoulené u hromádky uhlíků uhasínajícího ohně.

Chlapec přilnul ke svým zachráncům ze zoufalství, zrozeného ze strachu a opuštěnosti. Posádka lodi Clementa se od chlapce dověděla, s tím málem co znala z jeho rodné řeči, že se jmenuje Kanda Jiak. T'Sara by byla dokázala vysvětlit význam tohoto jména, ale nebyla již na Vulkánu, protože pokračovala v pátrání po Ko N'yi, a tyto novinky ji tedy již nezastihly.

Čtrnáct let a několik měsíců po zachránění z Ikkabaru mladý Kanda Jiak učinil první rozechvělé kroky k získání svého ztraceného iconského odkazu.

Rozhodnutí padlo v předvečer odjezdu Jiaka z jeho druhého domova na Rediferu III. Snad se k tomuto rozhodnutí schylovalo již dříve, protože Jiak se stal jedním z několika málo studentů z tohoto světa, kteří se zapsali na univerzitu na jiné planetě. V každém případě se pro něho stal odchod na univerzitu v Terra Sol vhodnou záminkou opustit Redifer a vyhnout se tak případnému odporu svých adoptivních rodičů.

V prvním týdnu po odjezdu z domova zůstalo jeho rozhodnutí pevné. Když cestovní loď přistála na Hvězdné základně 75, krčil se po celou letovou přestávku v kabině. Bylo by pro něho snadnější a pohodlnější pokračovat v letu k Zemi, jak to ostatně všichni předpokládali, a jeho problém by mohl počkat, až bude Jiak starší.

Avšak tento muž, opravdu již poslední, který na Ikkabaru přežil, nějak podvědomě tušil, že nezačne-li jednat teď, svou cestu již nikdy v budoucnosti nenastoupí. Po několika málo letech se Kanda Jiak zcela přizpůsobil životu občana Federace. Zaschlé kořeny jeho původu tkvěly v jeho paměti již jen velmi mělce; něco málo vědomostí o svém národě získal teprve studiem etnografických zpráv posádky Galen.

Několik minut předtím, než zazněl pokyn pro cestující nastoupil opět do lodi, Jiak vystoupil.

Trochu čekal, že ho někdo zastaví, ale první lodní důstojník se formálně usmál, když ho cestující požádal o vylodění. Spěchající člen posádky zavedl Jiaka do haly doku. Cestující zřejmě měnili často během cesty svůj program. Podruhé Jiak sbíral svou odvahu, když kráčel řadou propojených kupolí hlavního terminálu. Přemožen těžkým komplexem a strkajícím se davem, který proti němu proudil, Jiak měl pocit malého chlapce, topícího se v zrádném moři.

Zůstal zaraženě stát, plný strachu a nerozhodnosti. Automaticky si vybavoval řadu známých tváří, které se mu podobaly barvou pleti i rysy. Byl to jeho starý zvyk, který mu zůstal z mládí, kdy ještě věřil, že se nějakým zázrakem jednou objeví jeho krajané a odvezou ho zpět na Ikkabar. Nutkání hledat tyto lidi u něho přetrvalo i po letech, když vyrostl a naučil se mít rád svůj adoptivní svět a své pěstouny. Jiak však zůstal sám jak na Rediferu, tak i zde, kde se kolem něho valily tucty lidí nejrůznějších ras. To se však mělo brzy změnit.

„Hej, ty ses ztratil?" Otázku následovalo pevné uchopení za ruku.

„Ne," řekl a otočil se k tazateli.

„Vypadáš docela jako ztracený." Žena měla na sobě pomačkanou blůzu, ale Jiak si všiml kapitánských hvězdiček na límci. Nebyly to však výložky Hvězdné flotily, takže žena byla patrně velitelkou civilní nákladní lodi.

„Já vím, kde jsem," řekl Jiak předstíraje smělost, kterou ovšem neměl, „a vím, kam mám teď jít. Nevím tedy, proč bych měl vypadat jako ztracený."

Její ruka se zvedla, aby upravila neposlušnou kadeř vlasů. Byl to však opravdu jen frivolní posuněk. Stočená čelenka na její hlavě byla totiž plná umělých kadeří. „Tak kam tedy jdeš?"

Nic jí sice do toho nebylo, ale přesto mladík pocítil vděčnost za její zájem, byť byl projeven poněkud drsně. Jiak se tedy zatvářil smířlivě a uvedl svůj nejbližší cíl. „No dobře, když to chcete vědět! Cestuji na Davenport V."

Kapitánka nad touto odpovědí posměšně potáhla nosem. „A máš už letenku?"

Zavrtěl hlavou. „Teprve si ji musím koupit. Budu vám vděčný, ukážete-li mi, kde to…"

„To není žádné významné turistické centrum, což tedy znamená i vysokou cenu:" Pak vyřkla cenu letenky na tento vzdálený svět.

Cena byla skutečně závratně vysoká. Jiak si byl jist, že pro začátek mu jeho kapesné vystačí na všechny cestovní výlohy, ale místo toho by teď najednou jedna letenka vytáhla z jeho úvěrové karty celý příděl. Na konečný úsek jeho cesty z Davenportu na DiWahn by mu už peníze nezbyly.

Jeho zaraženost byla tak nápadná, že žena jen povzdechla.

„Vrať se domů, chlapče!"

„Nejsem malý kluk a už si najdu nějaký způsob, jak se tam dostat!" Byl rozhodnut najít vhodný způsob co nejdříve. Za několik málo dnů se totiž jeho rodiče dozvědí, že nedorazil na Zemi, a začnou po něm pátrat. Neměli sice právo ho zastavit, byl již plnoletý, ale on chtěl uniknout jejich snaze přivést ho zpět do rodinného pohodlí na Rediferu.

Jako by četla jeho myšlenky, žena řekla: „Myslím, že jsi už dost starý na to, abys utíkal z domova, ale zase dost mladý na to, abys měl v očích hvězdný prach. To by ti na mé lodi dlouho nevydrželo."

„Co jste to řekla?" zeptal se Jiak.

„Jsem kapitánka Delová, „ řekla úsečně, „a nenabízím, ti žádnou kouzelnou práci. Někteří kluci si myslí, že toulat se vesmírem je jenom zábava, ale ty budeš za své lůžko v kabině proklatě tvrdě pracovat."

„Nechci žádné kouzlo, chci se jen dostat z této hvězdné základny."

„Pokud si budeš tohle pamatovat, budeme spolu dobře vycházet." Delová rýpla prstem do vaku u jeho nohou. „To je všechno, co si vezeš?"

„Ano, cestuji nalehko."

„Dobrá,“ usmála se spokojeně nad tímto důkazem šetrnosti. „Pojď tedy a nelelkuj! Mám nacpaný program s nakládkou.“

Ještě příliš ohromený a neschopný úplně pochopit své štěstí, Jiak uchopil batoh, přehodil si jej přes rameno a vyrazil za Delovou.

Ve skutečnosti neměl vůbec čas vyzvednout si z cestovní lodi zbytek svých zavazadel, takže jeho těžké kufry byly nyní už na cestě k Zemi. Při troše pečlivosti však mohl vystačit s jedním rezervním oblečením, které měl u sebe.

Jediné, co nyní mělo na jeho zádech nějakou váhu, byl svazek T’Sařiných „Legend o Iconské diaspoře.“

Kapitola pátá

Dat mohl sledovat bez potíží dlouhou výměnu názorů mezi kapitánem Picardem a doktorkou Crusherovou i ze svého místa ve staniční kabině na zádi paluby.

„Je mi líto, kapitáne, ale nenastala žádná změna v jejím…“

„A pokud jde…“

„Zprávy o ohledání stále ještě nejsou…“

„Dejte mi vědět, jakmile budete mít něco důležitého!“

Dat si všiml, že oba důstojníci soustavně předpokládali zcela přesně, jak bude znít příští otázka a žádost o informaci. U lidí byl tento zvláštní způsob chování pevně zakořeněn, ačkoli vedl k častým nedorozuměním, jak byl Dat ostatně mnohokrát svědkem.

Dat zaslechl, že kapitánovo křeslo tiše vrzlo, jak se Picard zvedl z jeho polštářů. Android svými citlivými smysly snadno sledoval zvuk kapitánových rázných kroků, když šel z boční plošiny na vyvýšenou palubu. Kapitán kráčel až k místu těsně za Datovou kabinou a zastavil se.

„Ano, kapitáne?“ Dat se otočil podle předpisu osobního služebního styku tváří v tvář.

„Rád bych ještě jednou viděl charakterové popisy týmu archeologů.“

Dat uchopil svazky umístěné tak, aby byly snadno dosažitelné. Uvědomil si přitom, že i on sám vytušil kapitánovu žádost.

Picard se opřel o Datovo rameno a vyslovoval jméno za jménem. „Skorret… Sohle… Tessin…“

Váhavý Datův krok nikdy neznamenal nějaké loudání, protože Dat byl s to zabývat se najednou jak střídáním senzorových vstupů, tak rozmluvou můstkové posádky s vědeckou stanicí; mohl ještě k tomu také simulovat ruce hráče pokeru, vypočítávat liché karty a vylepšovat tím strategii sázek; stejně uměl porovnávat a hodnotit různou interpretaci hudebních děl pro lepší pochopení estetického dopadu dirigentova stylu. V tuto chvíli se najednou zabýval hned prvními třemi z uvedených činností.

„Vyslal Vulkánec nouzové volání?“ zeptal se Picard.

„Ano, kapitáne.“

Dat zapnul záznam tak, aby začínal identifikačním rámcem archeologického týmu, který byl psán jak ve vulkánštině, tak ve federálním standardu. Pak se objevil obraz vulkánského muže s dlouhým obličejem a vysedlými lícními kostmi, což byly znaky charakteristické pro tuto lidskou skupinu; ačkoli bylo obtížné u jedinců této dlouho žijící rasy zjistit přesný věk, zdálo se, že muži na obrazovce nemůže být ani padesát. Měl na sobě zaprášený pracovní oděv, v pozadí bylo vidět zříceniny zvláštní staré budovy.

„Jsem Sorren, asistent T’Sary, vedoucí naší expedice. Archeologický tým se dohodl, že T’Sara potřebuje lékařské ošetření. Její chování je stále extrémnější, snadno podléhá výbuchům a je stále… (praskot)…

„Tady,“ řekl Picard a bodl prstem směrem k místu praskání. Dat ihned zareagoval a vyladil na obrazovce rozbitý obraz. „Tento krátký náraz statiky vymazal část Sorrenovy zprávy. Z kontextu lze usuzovat, že šlo o rozbor projevů T’Sařina výstředního chování.“ Kapitánova ruka poklesla a Dat pokračoval v přehrávání zprávy.

„…domnívám se, že jde o projevy charakteristické pro Bendiiho syndrom. Žádám o okamžitý transport, aby se T’Saře dostalo vhodného lékařského ošetření dřív, než se její stav ještě zhorší.“

Dat zastavil záznam a čekal na další kapitánův příkaz.

„Chybějící kus záznamu nebyl důležitý, ovšem jen dokud Sorren žil,“ řekl Picard zamyšleně. „Ale teď by mohl být naším jediným klíčem k poznání toho, co se v táboře v několika posledních dnech dělo. Je nějaká možnost tuto informaci rekonstruovat?“

„Pokud tým postupoval podle standardních pravidel komunikace, pak by měl být netknutý originál uložen v paměťových bankách subprostorového radiového přenosu. Poškození přístrojů bohužel vymazalo všechny záznamy o předchozí činnosti.“

„Tak byly zničeny i databanky expedice,“ řekl Picard. Kdyby byl tento vandalismus jedním z příkladů T’Sařina výstředního jednání, pak tedy postupovala mimořádně metodicky!“

Dat přidal další dvě stopy ke svým myšlenkovým pochodům. V jedné analyzoval kapitánův hlas a identifikoval jeho napětí jako indikaci podráždění, podezření a zvídavostí; dospěl k názoru, že z celé posádky lodi pouze u Picarda složité citové stavy nejvíce směřují k vlastnímu řešení. Druhý myšlenkový proud přiměl Data k oznámení. „Kapitáne, zjistil jsem, že ta statická interference je způsobena výrazným propuknutím Hovorkovy radiace.“

Když kapitán nijak nereagoval, Dat si uvědomil, že ke své záhadě musí přidat vysvětlení.

„Hovorkovo záření vzniká při rozpadu hnědých trpasličích hvězd, ale zdroje tohoto záření v tomto sektoru ani v prostoru mezi sluneční soustavou a Hvězdnou základnou 193 neexistují.“

„Co byste tedy soudil o jeho přítomnosti?“

„Nic. Zatím nemohu.“ Předpokládal další kapitánovu otázku, a proto řekl: „Nemohu teoretizovat ani o tom, že s touto anomálií souvisejí události na planetě; ostatně to ani ono záření nemuselo být.“

Picard velmi rychle vytušil Datovu další žádost. „Víte, pane Date, to co si o mystériích myslím já, nemusí být rozhodující, ale já to potřebuji vysvětlit! Pokračujte ve svém zkoumání!“

Pomalý tikot elektronického diagnostického přístroje náhle vybuchl ve smršť zvuků a blikajících světýlek. Za několik sekund už vedoucí lékařka a dvě sestry

běhaly kolem T'Sařina lůžka. Po prvním ošetření zranění zůstala Vulkánka v bezvědomí a bez vlády. Nyní se však její údy slabě chvěly v napětí svalů.

„Zdá se, že se už probírá z kolapsu," řekla Crusherová po vyšetření životních funkcí. Vzdor prudkým výkyvům ukazoval přístroj zjevný vzrůst buněčné i metabolické aktivity. „Ale to je příliš brzy, zatraceně! Poškozená tkáň se teprve začíná regenerovat. Kdyby se nyní probudila, tak na svá zranění zemře."

Crusherová věděla, že pro vulkánského lékaře by v tomto případě bylo ideálním zákrokem rychlé přerušení nabývání vědomí a opětné uvedení pacienta do transu. Pro zavedení takové terapie však neměl kvalifikaci ani Selar.

Naštěstí šlo použít jiných, byť drastičtějších metod, které přimějí tělo nabýt regenerativní schopnosti.

„Deset kubíků tochizinu!" Crusherová jen natáhla ruku a ucítila ve své dlani nádobku s udaným množstvím hypospreje.

Lékařka přitiskla přístroj na okraj pacientčiny šíje a začala léčivý sprej vtlačovat do kůže.

„Metabolická aktivita se stabilizuje… klesá," potvrdila sestra D'Aira. Začala rychle odečítat klesající hodnoty; když však čtení přerušila, aby shrnula odpočty, čísla opět začala růst.

„Patnáct kubíků dermacolu," nařídila Crusherová, ale ani tento lék, ani dalších patnáct kubíků hyzolidinu neměly trvalý účinek. „Vypadá to, jako by se tělo stále přizpůsobovalo injekcím a tím účinky neutralizovalo."

Crusherová vzala od sestry novou náplň hypospreje a přiložila nádobku na obnaženou pokožku, přístroj však nespustila. Vulkáncino podvědomé úsilí probrat se z bezvědomí se nedalo potlačit bez dalšího masívního chemického nárazu, což by ovšem zase nenapravitelně poškodilo oslabenou soustavu.

Pak T'Sara zamžikala a otevřela oči: byly onyxově černé a jasné, bez jakéhokoli zmatku.

„No tak dobře," řekla měkce Crusherová, „je-li to ono, co chcete." T'Sara vztáhla k lékařce štíhlou, vyhublou ruku. Z lidského hlediska by bylo mělo jít o prosebné gesto, ale za těchto okolností nebylo pochyb, že jde o Vulkáncinu naléhavou žádost. Prsty na ruce se ohnuly a jako ocelové kleště sevřely záhyb lékařčina oděvu. Ačkoli téměř umírala, měla T'Sara dost síly, aby přitáhla Beverly blíže k sobě, až se lékařčiny oči dostaly přímo před její ústa.

T'Sařin chraptivý šepot zněl jako závan pouštního větru. „Ko N'ya… nikdy nepřestane téci krev!"

Picard si dovolil před svou návštěvou nemocničního oddělení pár hodin spánku, ale tušil, že vedoucí lékařka takové štěstí neměla. Když se zastavil u dveří její pracovny, všiml si v lékařčině hlase zvláštního zabarvení a tmavých stínů pod očima.

„Jste si jistá, že tohle řekla?" ptal se Riker.

„Ano, jsem si jistá."

Crusherová podávala lékařskou zprávu suše a stroze, ale nyní, když měla služební hlášení odbyto, odložila desky se svými záznamy a zaklonila se v sedadle u pracovního stolu. „T'Sara mluvila zcela zřetelně… než zemřela."

Picardovi neušel Beverlyin upřený pohled do nemocniční místnosti před její pracovnou; uviděl tam dvě sestry, které kladly ztichlé, zakryté tělo na nosítka. Po chvíli on i Riker opustili pracovnu. T'Sary již nebylo, odešla z přítomnosti i ze života.

Picard zažil poslední dny Sarekova utrpení z Bendiiho syndromu a pomyslil si, že tohle byl přece jen milosrdnější konec.

„Co to znamená, Ko Ni…?" zkomolil Riker zvláštní zkrácení poslední slabiky.

„Ko N'ya!" opravil ho kapitán s bezchybnou výslovností, jíž se naučil dlouhým používáním. „Je to starobylé jméno ještě z předreformního vulkánského dialektu. Přesný jeho překlad neexistuje, ale v kulturním pojetí to zhruba znamená Satanovo srdce."

Crusherová si po tomto vysvětlení povzdechla. „Co je to za podivná slova od umírajícího člověka?"

„U této Vulkánky nejsou vůbec podivná," řekl Picard. „Celá dvě poslední desetiletí je T'Sara… vlastně byla posedlá pátráním po tom předmětu, o němž věřila, že se objevil v mytologii zaniklých světů. Její teorie, kterou ovšem jiní vědci a historici zpochybňovali, předpokládala, že šlo o talisman, který skutečně existoval a byl skutečným zdrojem všech legend. Věřila také, že Ko N'ya nějak skončila na Atroposu; T'Sara tam tedy strávila jejím hledáním svých posledních deset let."

„Takový starý krám," řekl Riker. „Mohl tuto její posedlost vyvolat Bendiiho syndrom?"

„Přestali byste, prosím, oba dva laskavě spekulovat a něco dokazovat předem?" vybuchla Crusherová „Sorren byl archeolog a žádný lékař, takže neměl kvalifikaci k diagnóze tak zvláštní choroby. Teprve moje laboratorní testy potvrdí…"

„Kdy to bude?" začal Picard.

„Pracuji tak rychle, jak jen mohu. Až budou výsledky, dám vám…"

Náhle se zarazila, zhluboka nabrala dech a pak zase spustila. „Až se trochu prospím, určitě si opět připomenu, že mám být zdvořilá."

„Nebuďte dotčená, doktorko," řekl Picard. Spánek určitě pomůže, ale tušil, že její unavenost má zcela jinou, hlubší příčinu. Na Beverly čekal příliš závažný úkol.

Vrchní lékařka se zvedla od pracovního stolu. „Dovolíte-li, pánové, čeká mě další vyšetřování."

„Kapitáne!"

„Promiňte, Rikere," řekl Picard a uvědomil si, že stále ještě stojí v chodbě před nemocničním oddělením zabrán do myšlenek o T'Saře a jejím bezvýsledném pátrání. Vyrazil rázně vpřed. „Co jste říkal?"

Riker s ním srovnal krok. „Podle Worfovy dílčí zprávy je výzkumný tábor téměř zcela demontovaný a vyklizený. Za pár hodin bychom mohli přerušit oblet planety."

„Ještě ne," řekl Picard. „Ne dříve, dokud nebudeme přesně vědět, co se tam dole na povrchu vlastně stalo. Možná, že budeme muset prozkoumat ještě jednou tábořiště."

V tomto konstatování bylo dostatečně pravdy, aby se kapitánovu svědomí ulevilo. Nevysloveným důvodem byla to i nutnost vypořádat se s T'Sařiným vrahem. Picardův smutek nad T'Sařinou smrtí byl spíše rozumový než citový. Proto svůj pocit náhlé prázdnoty z nenahraditelné ztráty nemohl potlačit, byť kráčel seberychleji.

„Myslím, že je načase, abych se na Atropos podíval sám." Ani nezpomalil krok, prudce zahnul doprava a vešel otevřených dveří turbovýtahu, který právě vyložil cestující. „Paluba šest!"

Riker proklouzl za ním dříve, než se dveře zavřely. Když turbovýtah odstartoval, první důstojník řekl. „Jdete tam dolů jako archeolog nebo detektiv?"

„Tak i tak", odvětil Picard, „ale také projevit svou úctu."

Tím, že T'Sařin život tak náhle skončil, skončilo i její neúnavné pátrání po mýtické Ko N'yi. Atropos plný zřícenin se tak stal symbolickým příhodným náhrobním kamenem pro obě.

Tvrdá kovová podložka transportní plošiny se zaryla do houbovitého mechu a stejně snadno se tam zabořily i Picardovy boty.

Kapitán si prohlédl zběžně okolí přistání, od rostlinstva praskajícího pod nohama až po podivnou změť zřícenin roztroušených kolem jako vybělené kosti nějakého dávného obra.

Prostranství kdysi pokrývaly čtvercové dlaždice původně jasných barev, ale jejich vzor byl už porušen. Některé ležely nakřivo v nejrůznějších úhlech, jiné byly rozbité na kousky; všechny pak pokrýval prach a špína. Uprostřed prostranství ležely v pokřiveném kruhu kameny. Zbytky kdysi vysoké věže se zřítily na její základy. Podle množství sutě stavba původně musela zastiňovat okolní budovy na míle daleko; dosud i její ruiny sahaly vysoko a zastiňovaly slunce.

Vzduch byl suchý a měl nahořklou chuť. Picard jej zhluboka dýchal a snažil se vypláchnout si plíce od plynné směsi bez jakékoli chuti a vůně, kterou byla plněna jeho kosmická loď. Usmál se své touze obsáhnout a vychutnat tuto cizí krajinu.

Usměv se mu však ztuhl na rtech, když jeho zrak padl na malou kovovou tabulku zasazenou do země; označovala polohu nalezeného mrtvého těla. Na tomto prostranství padli čtyři archeologové.

Poručík Worf vystoupil ze stínu, kde čekal na kapitánův příchod. Ukázal na značku u svých nohou. „Tady padla T'Sara."

Další tři tabulky byly rozmístěny v nepravidelném půlkruhu kolem Klingona na místě, kde se archeologové chtěli sejít se svou vedoucí. Podle Rikerovy zprávy Soth a T'Challo byli také ozbrojeni, takže T'Saru mohla zasáhnout jejich křížová palba.

Picard se pokusil v duchu rekonstruovat celou scénu, ale nijak se mu nedařilo zařadit do tohoto násilí padlé Vulkánce. T'Sara a její kolegové pracovali pokojně po deset let v těchto zříceninách. Jaká souhra vlivů mohla vést k tomuto tragickému konci?

„Poručíku, kde bylo místo jejich posledních vykopávek?"

„Tamhle," ukázal Worf do stínu.

Kapitán se vydal za ním a razil si cestu změtí zřícených bloků. Klopýtal o uvolněné dlaždice zaniklého náměstí. „Odnesli jsme odtud detektor a několik sonických přístrojů," řekl Worf.

Když oči přivykly na šero stínu, Picard spatřil plochu, z níž byly kameny odstraněny. Na očištěném místě byl tak odkrytý hieroglyfický basrelief, vytesaný do zdi věže. Část uměleckého díla byla zčásti restaurována, ale i kdyby se Vulkáncům snad bylo podařilo cizí jazyk rozluštit, zpráva o tom byla stejně ztracená, protože všechny záznamy o výsledcích expedice byly zničené.

„Doufal jsem, že uvidím něco závažnějšího," řekl Picard s povzdechem, „ale obávám se, že to byla jen poznámka pod čarou z jejích posledních…"

Hleděl do tmavé plochy, která přerušovala šedou zeď. Byl to úzký a vysoký dveřní otvor.

Tato zvláštnost sváděla k prozkoumání. Picard vkročil do otvoru ve zdi, ale pro tmu neviděl nic, jakoby byl zavřel oči.

Natáhl ruku před sebe, ale ta projela do tmy a ucítila vzduch o několik stupňů chladnější, než byl ten, v němž Picard stál.

„Další poznámka pod čarou?" zeptal se Worf.

„Snad. Proč bychom si to neprohlédli?"

Picard postoupil otvorem dále do tmy. Ocitl se v úzkém tunelu a slyšel, jak se Worfova ramena třou o stěny z leštěného kamene. Kdyby tu bylo více světla, dral by se kupředu. Tma však nehoustla a naopak v dálce jako by bylo přívětivé světlo. To ho zlákalo a pokračoval v průzkumu.

Brzy zjistili, že světlo vydává polní lampa, opuštěná v chodbě. V jejím světle poznali, že konec tunelu byl přepažen zdí, kterou se archeologové prokopali do okrouhlé síně.

„To je víc, než poznámka pod čarou," řekl Picard, když nahlédl do nitra síně.

Monumentální trůn vytesaný z téhož kamene jako věž nad ním stál uprostřed prázdného prostoru. Na trůně seděla hubená postava, ale nebyla to socha. Při prvním vdechnutí Picard ucítil zatuchlý pach mumifikace. Kůže a tkáně postavy byly vyschlé a napjaté na kostech.

Zaživa byla tato neznámá cizinka vysoká, trochu schýlená; teď po své dávné smrti byla skrčená jako pavouk v síti.

„Něco drží," řekl Picard. Zpozoroval, že paže a dlaně mumie jsou sepjaté, jako by držely nějaký malý předmět. Když se Picard přiblížil, aby lépe viděl, zvířil svými botami do nehybného vzduchu mraky hnilobného prachu.

V rukou mumie však žádný předmět nebyl.

Kapitán věděl, že osten zlé předtuchy, která ho přepadla, je iracionální a nepodložený. Obsah této síně mohl být totiž vykrádán již celá staletí předtím, než na planetu vstoupili Vulkánci.

„Viděli jsme toho už dost."

Worf netrpělivě přešlapoval a hrabal se z portálu mnohem rychleji, než do něj vstupoval. Picard se

udeřil o hranu kamene do hlavy, když se prodíral vstupním otvorem.

„Kapitáne? Stalo se vám něco?“

„Ano, poručíku, ale myslím si, že to nemá tak velký význam.“

Všechny známky v objektu byly tak nápadné, že je T’Sara určitě pozorovala také. Picard vztáhl ruku a jeho prsty hmataly po rozpadlých cihlách a maltě. Uvažoval, jak strašné to musely být emoce, které poháněly ruce při stavbě této zdi.

„Tato síň byla zazděná zevnitř!“

Kapitola šestá

Podél vnějšího skořepinového krytu Hvězdné základny, 193 byly rozmístěny subprostorové signální kolektory, malá část rozsáhlé telekomunikační sítě, která spojovala jednotlivé části Federace z jednoho konce na druhý. Tyto elektronické sběrače shromažďovaly slábnoucí přenosy z nákladních kosmických lodí a ze sídel ztracených na okrajích federálního teritoria. Počítače pak třídily plné digitální soubory a směrovaly je k příslušným přenašečům na horním okraji stanice. Takto znovu zesílené signály se opět vracely do prostoru směrem k místům jejich určení nebo k jiným spojovým centrům, rozesetým po celém území Federace.

Celý proces probíhal automatický, takže komunikační svazek z Enterprise prošel v několika sekundách celou soustavou. Bylo by to trvalo ještě kratší dobu, ale zpráva o misi kapitána Picarda musela být vybrána z nabitého uzlu před vysláním zbývající části přenosu na Vulkán.

K dalšímu půlsekundovému zdržení došlo ještě tím, že kapitánova zpráva procházela krátkým subrutinním systémem. Podle naprogramovaných pokynů počítač vytvořil kopii přenosu a uložil ji do neoznačeného nárazníkového svazku. Originál pokračoval do terminálu zpráv pro velitelku Miyakawu.

Technici komunikačního centra zpřístupnili kopii za několik minut a překontrolovali její obsah. Po prvním rychlém čtení začal koutky Miyakawiných zkřivených úst škubat nervový tik. Četla zprávu ještě jednou.

K porušení bezpečnostních předpisů v komunikační síti na hvězdné základně, jejíž personál tvořili důstojníci Hvězdné flotily, nemohlo tak snadno dojít. Thomas Grede však často pracoval bez kontroly, takže se mohl velmi snadno na subrutinní systém napojit. Nikdo z ostatních. operátorů neznal celý systém natolik, aby dokázal objevit připadnou změnu, a jen málo z nich o to mělo zájem.

Každý podlehl apatii, když uprostřed kariéry najednou vypadl ze svého místa. Nikdo nepozoroval Gredeho odchody, ale ani ho nikdo během služby nesledoval. Grede byl štíhlý, plachý muž, jehož všichni od mládí přehlíželi. Byl schopný a spolehlivý a jedinou jeho slabostí byla touha upoutat na sebe pozornost. Za celý život se mu však nesplnila.

Na Hvězdné základně 193 si jeden člověk této Gredeho slabosti všiml a využil ji ve svůj prospěch.

Stalo se běžným jevem, že každý nový zaměstnanec najatý velitelkou základny, byl zlákán, aby svými soukromými službami plnil určité obchodní zájmy na stanici. Grede pevně vzdoroval opětovným úplatkům a po mnoha létech svého jednotvárného a nenápadného zaměstnání si vysloužil pověst člověka, z bezpečnostního hlediska naprosto čistého. Během této doby ovšem Camenae velmi trpělivě pěstovala své přátelství s Gredem, ať již laskavými slovíčky nebo příležitostnou skleničkou bez placení v baru ‚Zaplať, nebo zdechni'. Tímto umírněným lichocením si ovšem získala naprostou Gredeho věrnost.

Grede se pak úzkostlivě snažil něčím ji potěšit. Bez jakékoli předchozí výzvy přišel jednoho dne za Camenae do baru a daroval jí kódovanou zprávu pro velitelku Miyakawu, kterou obratně zachytil a zaznamenal. Camenae mu ovšem za tuto zradu zaplatila, ale Gredeho rozechvěl hlavně její pochvalný úsměv. Naneštěstí její vděčnost dlouho netrvala a její chování vůči němu se stalo chladným a odměřeným. V zoufalé snaze opět získat její přízeň technik konečně poznal, že jedinou cestou, jak si u ní své dobré postavení udržet, je stálý přísun příslušných daní. Dnes, když Grede opět vklouzl do dveří baru „Zaplať, nebo zdechni", pozdě poznal, že cena Camenaeiny přízně se vyšplhala mnohem výše, nežli si kdy chtěl připustit.

„Mám informaci." Tato magická slova nejprve splnila Gredeho touhu imponovat makléřovi. Pak přiměla norsickou stráž ustoupit a dovolit Gredemu vstoupit do nitra svatyně. Znal cestu do Camenaeiny pracovny celou svou bytostí, ale stejně vždy zakopl o práh. Nohy měl natolik zesláblé nedočkavostí a strachem, že se mu pokaždé roztřásla kolena. Ona mu pokynula usednout, ale on zůstal stát a kymácel se na nohou, připraven hned zase utéci.

„Právě jsem viděl poslední zprávu pro Miyakawu z Enterprise", řekl celý udýchaný, jak spěchal do baru. „Camenae, Vulkánci na Atroposu jsou mrtví!"

„Tak tedy touhle věcí se zabývá Enterprise! Tuto informaci mohu v každém případě použít." Sáhla do záhybů své róby a vytáhla platební známku.

„Ne!" vykřikl Grede a jeho hlas přešel do vysokého tónu. „Nepřišel jsem sem, abych vám něco prodal, Camenae. Celá situace se mi vymyká z rukou. Mluvíme o smrti prominentních občanů Federace. To znamená vyšetřování, dotazy a úředníky šmejdící po všech koutech této hvězdné základny."

Pokrčila rameny. „Nejsem odpovědná za to, že jste opomněl zvážit důsledky naší poslední transakce."

„Zatraceně, můžu se dostat do vážných problémů za to, co jsem udělal!"

„Za těchto okolností," řekla a vzala do dlaně známku, kterou odmítl. „Dám to na vaše konto. V budoucnosti to můžete potřebovat."

Pátral v její tváři po nějaké známce soucitu. Koutky jejích úst však byly spuštěné a jeho neštěstí ji nezajímalo. Camenae dávala zřetelně najevo svou netrpělivost, aby už odešel.

Sendei zavřel oči.

Po stoleté praxi se mu měla ona prostá událost vřadit docela snadno do jeho meditací, ale dnes tuto schopnost neměl. Vulkánec se pokoušel pohroužit se do

svého nitra, ale nedařilo se mu to. Stále slyšel tlumené výměny názorů mezi studenty a profesory venku v hale a v duchu viděl svou pracovnu.

Nabral zhluboka dech. Pak si jako dítě, které se právě učí prvním krokům citové kontroly, vyvolal konstrukt dvou rukou a představil si, že si jimi zakryl obě uši.

Když všechny zvuky zeslábly, Sendei posunul své vykonstruované ruce před obličej a přestal vnímat i místnost, v níž sklesle seděl. Zbavil se tak všeho, co ho vyrušovalo; uvolnily se mu konečně i ostatní pevněji blokované myšlenky.

Pronásledovaly ho vzpomínky na mrtvou.

Trvalo mu deset let, nežli nalezl T'Saru, když právě stála na hřbetu písečného přesypu ozářená měsícem a hleděla upřeně přes planiny na temnou siluetu hory Selaya. Diskutoval s ní čtyři hodiny, až téměř do úsvitu, ale žádnými logickými argumenty ji nemohl odradit od úmyslu prodat majetek, aby mohla pokračovat ve svém pátrání po Ko N'yi. Když se nakonec všechny jeho citové rezervy vybily na její neústupnosti, pobouřeně odešel. Časem se jeho rozvaha obnovila, ale ona již opustila Vulkán.

Potom už ji nikdy nespatřil.

T'Sara neměla uzavřený rodinný kruh a vzdálené větve jejího kmene s ní všechny styky přerušily, když zděděné pozemky opustila. Tehdy ji Sendei prohlásil za svou příbuznou a zapsal její jméno do rodinné kroniky, aby i děti jeho dětí ctily její památku.

Její obraz pozvolna bledl a on byl náhle sám v poušti. Zabořil ruce do přesypu a nabíral do hrstí písek. Pak se soustředil na zrnka písku a na to, jak proudila mezi jeho prsty. Tato druhá vykonstruovaná představa mu pomohla sestoupit na jinou úroveň svého meditativního stavu.

Neviděl Sohleho tvář, ale pamatoval si drsnost jeho hlasu. Ačkoli Sohle nikdy neprojevil svou víru v účel a úspěch T'Sařina hledání, byl prvním archeologem v Akademii, který oznámil své rozhodnutí doprovázet T'Saru na Atropos. Když se proti jeho účasti vzedmula bouře kritiky, krátce na ni odpověděl: „Víc se naučím od pošetilosti nežli od moudrosti svých kolegů."

Tato slova přesvědčila i jiné profesory a studenty, takže T'Sara neodešla z Vulkánu sama.

A teď měl Sendei sdělit Sohleho dětem, že jejich otec je mrtev, a říci Tessininým bratrům, že jejich sestra se již nikdy nevrátí domů! Skorret už nedokončí svou disertaci o předreformním zpracovávání kovů a pro Akademii byly navždy ztraceny T'Challovy názory o dávných formách vulkánského umění.

Tolik jmen ztraceno… tolik životů přerušeno… tolik rodin zraněno touto tragédií.

Pohybující se zrnka písku nemohla podepřít jeho drolící se citovou obranu. Sendei uvolnil v poušti dunivé zemětřesení. Země se třásla a prohýbala a pod jeho nohama se otevřela klikatá trhlina. Padl do ní, do úplné temnoty, do skutečného středu svého zoufalství.

Sorren je mrtev. Můj syn je mrtev!

Sendeiova reakce byla reakcí pravého Vulkánce, mlčenlivá, ale hluboce prožívaná. Jiné rasy tento nedostatek pohledu zvnějšku u Vulkánců často mylně považovali za lhostejnost, ale bolest z tak velké ztráty přece nebylo možno vystavovat na odiv! Někteří Vulkánci se snažili vylučovat každý cit; většina však citům podléhala, ale ovládala je. Podle filozofie, kterou vulkánská rasa přijala, nebylo důvodu, proč by nějaké emoce, bez ohledu na svou intenzitu, měly ovlivňovat chování a překrývat logiku.

V hluboké meditaci Sendei pátral po konečném konstruktu, který by jeho nepoddajné emoce obsáhl. Vybral si obraz řeky, řítící se do podzemní propasti. V této představě se i jeho láska a hoře mohly řítit volně svým vlastním řečištěm tak dlouho, dokud mu smrt nepřinese vnitřní mír.

Kapitola sedmá

„Není to Bendiiho syndrom!“

Beverly Crusherová vrazila do kapitánovy pracovny hned, jak cvrnkl zvonek. Mávala svým záznamníkem jako náčelník vítězného nepřátelského kmene.

Picard položil šálek s čajem, který si právě přikládal ke rtům, a pokynul vrchní lékařce ke křeslu před pracovním stolem. „Soudím, že vaše lékařská zpráva je hotová.“

„Ano, díky bohu!“ Zaujala své místo s půvabem tanečnice. Šosy jejího laboratorního pláště vlály za ní. „Tkáňové kultury T’Sařina metathalamu jsou na Bendiiho syndrom negativní. Ostatně ani při ohledávání jsem v jejím mozkovém či nervovém systému nenašla žádné známky, ani rány, ani nádory, ani nic organického, co by mohlo být příčinou násilného nebo neracionálního jednání.“

„Co tedy potom mohlo mezi Vulkánci rozpoutat takové násilí?“

„Ach, to mi dosud jasné není,“ řekla Crusherová. Hořící tváře prozrazovaly její vzrušení. „Mohu být slabší v složitějších otázkách soudního lékařství, ale myslím si, že mnozí Vulkánci byli napřed omráčeni a teprve pak zavražděni; téměř všechna mrtvá těla jeví nápadné známky toho, že s nimi bylo po smrti hýbáno.“

Klepla do obrazovky svého elektronického záznamníku, prohlédla si záznam a pokračovala. „Například Soth byl nalezen, jak leží na prostranství obličejem dolů, ale krvácel ze zadní části těla; na T’Challových pažích byly škrábance a zhmožděniny, k nimž došlo až po smrti. Sohle měl zlomené tři prsty, také až po smrti, zřejmě se někdo snažil omotat mu ruku kolem držadla fázeru.“

Picard již tušil, kam tato diskuse směřuje, ale srkal dál svůj čaj, zatímco Beverly rozvíjela argumenty.

„Kromě toho otisky Tessininých prstů byly na zbrani, která zabila Skorreta, ačkoli stupeň buněčné degenerace dokazuje, že zemřela nejméně o půl hodiny dříve nežli on.“ Pohodila záznamník na kapitánův stůl jako železnou rukavici při výzvě k boji. Pak řekla: „Prostě se domnívám, že je velmi nepravděpodobné, že by se nějaká skupina vulkánských zabijáků zabývala přetahováním svých obětí z místa na místo. Mnohem případnějším vysvětlením celé situace je…“

„… že na planetu pronikli nějací vetřelci a zrežírovali tuto kamufláž.“

„Přesně.“

Před Picardovými duševními zraky se rozvinul nový scénář: T’Sara nebyla napadena úmyslně; bezděčně se dostala do křížové palby fázerů a stala se obětí útoku spíše náhodně nežli záměrně. Také tvary použitých zbraní byly záhadné a neurčité, jejich existence byla tedy důkazem pravdy.

„Souhlasím s vaší interpretaci důkazů,“ řekl Picard. „Zůstává otázkou, kdo to byl a proč to udělal?“

Pokrčila rameny. „Bohužel, kapitáne, to jako není moje parketa.“

„Ne,“ vzdychl Picard, „ale moje ano!“ Odpovědi na T’Sařinu smrt byly ještě v nedohlednu, unikaly a mučily ho. Co by mohlo přispět k jejich zpřesnění?

Kapitán postavil komunikátor na podstavec. „Picard Datovi: jaký je stav vašeho současného výzkumu?“

„Ještě jsem neskončil šetření, ale již je tu dostatečný pokrok, který by vás zajímal.“

„Děkuji vám, Date. Jdu na můstek.“ Kapitán vstal od stolu. „Doktorko, myslím, že byste si to měla poslechnout také.“

Rikerovy kroky se hlasitě rozléhaly, když kráčel po palubě Nákladního oddělení 12. Nakládací posádka již odešla, jakmile do rozsáhlého skladiště dopravila soupravu vzdušných nosičů. Po krátké explozi horečné činnosti tu Worfův tým zanechal urovnaný stoh pravidelných lodních kontejnerů.

Na každé krabici bylo vytištěno číslo. Riker si je přepsal do svého záznamníku a na obrazovce zkontroloval obsah krabic. První série obsahovala stany, počítače, elektronické záznamníky, termální senzory, laserové vrtáky a sonické krumpáče. Každý kousek přetrženého lana a každý kolík byl sebrán a zabalen.

Potom Riker překontroloval výrobky objevené při vykopávkách: střepy nádob i kusy sochařských výtvorů, polámané zbraně, malé kousky šperků. Šlo o pozůstatky společnosti, nikoli o poklady: Podle kapitána to byl právě ten druh odpadu, z něhož archeologové nejlépe dospívají k pochopení zašlé kultury. T’Sara byla v příslušných extrapolacích skutečným géniem.

Poslední dvě krabice byly naplněny předměty nalezenými v ubytovnách archeologů. Vulkánci nebyli příliš materiálně založenou rasou, a proto i seznam kontrolovaný Rikerem byl skromný. Tvořily jej hlavně knihy a oblečení. Ani při dlouhém odloučení na planetě se vědci, nesnížili k zdobení svých stanů nějakými cetkami; všechny jejich osobní věci byly užitečné a opatřené jménem majitele.

Při kontrole první důstojník zjistil, že každý člen týmu měl u sebe památník a kapesní album. Na konci dlouhého dne vykopávek a výzkumu i Vulkánci chtěli být doma a u svých rodin alespoň ve vzpomínkách.

Tři z nich si na Atropos vzali hudební nástroje. Riker si představoval skupinku unavených mužů a žen, sedících pod hvězdami a naslouchajících tklivým tónům lyry a flétny. Tato scéna zvyšovala tragiku a bolestnost reality jejich smrti a zároveň prvnímu důstojníkovi pomáhala pozapomenout na jejich znetvořená mrtvá těla, zbrocená krví.

Posledním stisknutím tlačítka kontrolního záznamníku Riker přenesl potvrzený seznam do hlavního počítače. Dole na Atroposu už po Vulkáncích ne-

zbylo nic. Jejich desetiletá přítomnost byla úplně smazána.

„Sorrenovo nouzové volání bylo po několika dnech změněno," řekl Dat. „První modifikace se týkala identifikační tabulky."

Picard se bezděky naklonil blíž k obrazu vědecké stanice, pak trochu uhnul, aby nebránil Crusherové v pohledu na obrazovku. Kulatý znak Federace Spojených Planet – skupina hvězd lemovaná olivovými ratolestmi – plul na modrém pozadí(pod logem byl krátký text.

Oba důstojníci studovali identifikační tabulku a standardní obraz Sorrenovy zprávy.

Původ: UFP 567045-B12-10A (Atropos)

Určení: UFP-567045-B23-22C (Hvězdná základna 193)

Hvězdné datum: 45873.4

„Nevidím nic, co by bylo v nepořádku," řekl Picard a vyměnil si s lékařkou rozpačitý pohled.

„Nejprve jsem ani já nic nepozoroval," řekl android. „Když jsem však přezkoušel transmisní obálku, objevil jsem nesoulad v datovacím razítku. Protože obálku obyčejně potřebuje jen přenosový hardware, její informaci příjemce zprávy nikdy nevidí."

Rychlými navyklými pohyby Dat otevřel kódovanou interface a vyvolal hustý proud neformátovaných údajů. Čísla běžela rychleji, než aby je Picard mohl sledovat. Dat obraz náhle zastavil. Jeho ukazováček označil příslušnou část řádku.

FM: UFP 567045-B12-10A/TO: UFP 567045-B23-22C/SD: 45873.3.

„45873.3," četl Picard. „O den dříve!"

„Správně," řekl android. „Poslední číslo, označující den na identifikační tabulce, bylo změněno. Tato změna zakryla čtyřiadvacetihodinové zpoždění příjmu poslední zprávy na Hvězdné základně 193 a v přenosu padělané verze na Enterprise."

„A v té době byli Vulkánci vyvražděni," řekla podrážděně Crusherová.

„Zdá se, že tomu tak bylo."

Obrazovka potemněla, protože Dat přesouval záznam doprostřed Sorrenovy zprávy. Černé a bílé čáry škrtaly po Vulkáncově tváři, pak zesílily a rozbily obraz k nepoznání. Dat pokračoval ve výkladu. „Druhou modifikaci vyvolal náhlý elektromagnetický výboj, který část zprávy smazal. Subprostorový přijímač nezaznamenal žádnou přenosovou interferenci, ale ověřovací datové pole ukazuje, že Vulkáncova zpráva byla na Hvězdné základně 193 přijata nedotčená. Neexistuje ani žádný záznam o nějakých potížích při přenosu ze základny na Enterprise. Domnívám se tedy, že náraz Hovorkovy radiace je padělkem, zavedeným s úmyslem potlačit na pět sekund obraz."

„Může být originál restaurován?" zeptal se Picard.

„Ano, myslím, že ano. Přenosová obálka obsahuje zabalený digitální duplikát nižší úrovně, ale tato kopie obsahuje informaci, která našemu účelu vyhovuje. Při rychlém křížovém přehrávání a opakovaném digitálním vzorkování bych mohl chybějící segment rekonstruovat."

„Udělejte to!"

Ozvalo se vysoké kvílení, když android projížděl vysokou rychlostí zprávu; jeho prsty se kmitaly po klávesnici, při zapínání kontrolky a stálým opakováním procesu. Při každém opakování se obraz z diskety zjasňoval. „To by mohlo pro srozumitelnost stačit."

Sorrenovy pohyby se zpomalily do reálu a jeho hlas opět poklesl do hlubokého tónu. Ačkoli obraz i zvuk byly trochu nejasné, Sorrenovým slovům bylo rozumět.

„Její chování se stává stále extrémnější: má sklon k emocionálním výbuchům a neustává ve svém iracionálním způsobu komunikace s Ko N'you."

„Zase Ko N'ya!" vykřikla Crusherová.

V Picardových myšlenkách se vynořila vzpomínka na dvě uzlovité ruce, ruce mimozemšťanky, která sama sebe zaživa zazdila. Co to ty sepjaté dlaně držely, když do síně vstoupila T'Sara?

„Po tolika letech pátrání," uvažoval nahlas, „ji opravdu mohla najít!"

Troi se zmítala na lůžku ve své kabině, její nohy posunovaly pokrývku, až ji konečně úplně odkoply. Ztráta tepla a trýznivé vzrušení ji přiměly prodrat se krunýřem hlubokého spánku.

Se zachvěním otevřela sotva na vteřinku oči a hned zase zabořila obličej do polštáře. Toto dospávání nebylo žádným luxusem. Troi strávila několik dnů únavnými poradami, které ji jako poradkyni vyháněly z kabiny i uprostřed noci. Tyto případy se velmi často opakovaly po misích výsadkového týmu, který se zabýval násilnou smrtí, kdy i mnoho členů zdravotnického týmu trpělo nočními můrami.

Troi rytmicky škubala nohama, jakoby pochodovala sem a tam po palubě.

Samozřejmě, Imzadi!

Velitel Will Riker pozdě vycítil, co se vlastně stalo. Chodil po Enterprise dlouhými kroky, se zvýšenou čilostí, k níž měl své důvody. A ona mu chtícnechtíc dělala společnost. Jeho silné emoce často přemohly její mentální zábrany, jako když stoupající vody povodně přetečou přes hranu hráze. Silnější odpor by byl mohl tomuto vlivu předejít, ale bylo by to vyžadovalo neustálé myšlenkové napětí. Když Troi poznala příčinu svých nesnází, ztlumila svůj citový vztah k prvnímu důstojníkovi, dokud se jí svaly na nohou neuklidnily. Zatápala po své pokrývce a s vidinou, že zase usne, spokojeně zavzdychala.

Lenošivě upadala do spánku.

„Dat poradkyni Trol."

Troi okamžitě otevřela oči. „Ano, Date?"

„Kapitán svolává naléhavou poradu všech vyšších důstojníků."

Poradkyně potlačila povzdech zklamání a řekla: „Už jsem na cestě."

Podle projekčních nákresů společnosti Letecké doky Utopia Planitia byla pracovní hala „Přední desítka" značně prostorná místnost určená za posádkovou jí-

delnu posádky. Všechny kosmické lodi galaktické třídy měly „Přední desítku“ vybavenou standardním vydávacím barem a zakřivenými průhlednými okny. Enterprise však měla navíc Guinan, která právě útulnost haly „Přední desítky“ neobyčejně mile doplňovala.

Riker si znovu s potěšením uvědomil tento rozdíl, když procházel známými dvojitými dveřmi. Po inspekci skladového oddělení pronásledoval prvního důstojníka zvláštní neklid, ale nutkání být neustále v pohybu náhle ustalo. Ostatně nikdo nespěchal, aby opustil Guinaninu společnost. Její tvárné róby se vlnily tak jako její fantastický účes; Guinan sama ovšem byla velmi umírněná. Spíše poslouchala, nežli mluvila, a když něco říkala, měkký tón jejího eskymáckého hlasu byl neodolatelný.

„Vypadáte jako muž, který potřebuje trochu povzbuzení,“ řekla hosteska a postavila na pult vysokou tenkou sklenici se šumící tekutinou. Riker nikdy předtím takový nápoj neviděl, ale Guinan měla pro experimentování talent.

„Je tohle normální?“ vzdychl první důstojník a vysoukal se na barovou židli. „My jsme jen dva dny na orbitu kolem Atroposu a já jsem připraven už zase letět dál!“

„Pauzírující jsou proti tomu,“ ozval se za ním posměšný hlas.

Riker se prudce nadechl a obrátil se s nuceným úsměvem k hranaté Bajorance, která si k němu přisedla. Nikdy se netoč zády k Ro Larenové! „Co to má znamenat, praporčíku?“

„Jenom to, že lodní bank běží dva ku jedné a že my to nestihneme včas na Luxor IV k turnaji v kanastě, natož pak v pokeru. Samozřejmě, že posádka Telaria zase mistrovství vyhraje.“

„Už tomu moc nevěřím.“ Provokovala, ale Riker to poznal. Nedokázal se ale zastavit. „Jak to vypadá, náš úkol je skoro u konce a stálý kurs sedm nás přivede zpět k původnímu rozvrhu.

Pak posádka Enterprise ukáže posádce Telaria jak se doopravdy poker má hrát!“

„Neplýtvejte na mě takovými blafy, pane!“ řekla Ro s mírným a blahosklonným, ale neuvěřitelně popuzujícím chichotem. „Šetřte si je pro šampionát… někdy v příštím roce!“

„Já neblafuji!“

„Vsadím stovku na to, že ano!“

„Slyšela jste, Guinan! Jste svědek!“

„Slyšela jsem vás oba,“ řekla měkce Guinan. „Ostatně to slyšeli všichni, co jsou tady. Ochutnáte tenhle drink, co jsem vám namíchala? Velmi jemně voní, ale dlouho to nevydrží.“

Riker sáhl po sklenici.

„Dat, veliteli Rikerovi!“

Namísto po sklenici si teď první důstojník sáhl na svůj komunikační odznak. „Zde Riker.“

„Kapitán svolává naléhavou poradu vyšších důstojníků.“

„Rozumím, pane Date,“ řekl první důstojník a odsunul se od baru. „Už běžím.“

„Ta stovka kreditů mi přijde při příštím přistání vhod,“ zazubila se Bajoranka.

Guinan trochu opovážlivě posunula Rikerovu sklenici před praporčíka. Omluvně pokrčila rameny směrem za Rikerem a obrátila se k Ro. Pozorovala, jak jí nápoj bude chutnat.

Při odchodu z „Přední desítky“ Riker nerad připustil, že Ro tuto sázku s velkou pravděpodobností vyhraje. Ale ztráta stovky kreditů by ho nemrzela ani z poloviny tolik, jako ztráta prestiže.

Všechna sedadla kolem oválného konferenčního stolu budou brzy obsazena, ale zatím Picard a Crusherová měli ještě několik minut jídelnu jen pro sebe. Po zmatcích z posledních dní Picard tuto oázu klidu uvítal. Za normálních okolností by se byl o ni jen nerad s někým dělil. Kromě Beverly tu zatím ještě nikdo nebyl.

„Tak, kdy jste propadl tomu očarování Ko N’you?“

„Už jako dítě,“ řekl Picard. „S tou legendou mě seznámil můj bratr. Robert byl ovšem kus tyrana, jehož hlavním cílem bylo strašit malého Jean-Luca.“

„A dařilo se mu to?“

„Samozřejmě!“ Ještě po padesáti letech si Picard vzpomínal, jak se v noci ve své ložnici chvěl a schovával pod pokrývky, jako by to bylo nějaké bezpečné útočiště před strašidly.

„Robert čekával, až rodiče usnou a dům úplně ztichne, a pak mi šeptal různé historky plné vražd a krve, pokaždé jinou a působivě vylepšenou. Měl skutečné nadání dramatizovat a velmi ho uspokojovalo, když mě mohl rozplakat.“

„Jak okouzlující zábava,“ ušklíbla se Crusherová; měla totiž také dítě. Picard jí nedokázal vysvětlit složitou spleť lásky a nenávisti, která ho k bratrovi poutala.

„Když jsem povyrostl, můj strach se ovšem změnil v okouzleni a já jsem Roberta dokonce o další povídačky prosil.“

„Mohu si tedy myslet,“ řekla s úsměvem, „že již Roberta Ko N’ya přestala zajímat?“

„Přesně tak.“ Snad konečně pochopila vztah mezi oběma bratry. „Začal jsem pak sám číst ony moudré knihy v originále a když jsem dočetl jednu, vrhl jsem se na jinou. Tím začala moje celoživotní vášeň pro historii a archeologii všech směrů.“

„Vy opravdu věříte, Jean-Lucu, že T’Sara mohla tu věc najit? Že by se byl opravdu mýtus změnil v historickou skutečnost?“

„Těžko tomu mohu nevěřit!“ Stále se nemohl zbavit vzpomínky na ony dvě mumifikované ruce. „Otázka Ko N’yi je opravdu otázkou historickou. Pro takovou příležitost bych…“ Picard měl sice o svém přání určitou představu, ale k svému vlastnímu údivu zjistit, že ji nedokáže definovat.

„Prodáte svou duši?“ řekla Crusherová.

Otázku položila žertem a proto také Picard na ni zlehka odpověděl. „Ne, neprodám…, ale asi ji na čas pronajmu.“

Když tato slova vypustil z úst, uvědomil si, že jsou až nepříjemně blízká pravdě.

Kapitola osmá

„Máme nové poznatky o zavraždění Vulkánců na Atroposu," oznámil Picard. Pak vyzval pokynem Beverly Crusherovou, aby přednesla výsledky svého šetření.

Shromáždění důstojníci vyslechli nejprve lékařku a pak Data; Picard pozoroval, jak se výraz tváří členů posádky změnil. Když se odvíjel sled odhalení každé nové stránky zločinu na Atroposu, tuhly rysy Rikerových čelistí a v očích Troi se prohluboval žal; Geordi LaForge sklesle mlčel, kdežto Worf se neustále vrtěl na svém sedadle, jako by užuž chtěl vyrazit na nepřítele.

Po referátech se kruh rozzlobených tváří obrátil ke kapitánovi.

„Za těchto okolností," řekl Picard, „musíme dále jednat za předpokladu, že naše spojení s Hvězdnou základnou 193 je odposlouchávano. Připravil jsem zprávu o našich zjištěních pro admirála Matasu na Hvězdné základně 75, ale bude trvat hodiny, nežli se k němu dostane."

„To znamená, že je to nyní jen na nás," řekl Riker a bezděčně poškubával uniformou. Gestikulace, kterou převzal automaticky od kapitána, byla směsí vzdoru i souhlasu.

Picard byl těmito vyhlídkami rozpolcen ještě víc než jeho první důstojník. Jednou z nejožehavějších stránek velení je nutnost samostatného rozhodování. Rozhodnutí tedy leželo pouze na něm, a jistá jeho nezávislost na Hvězdné flotile byla vyvážena stejnou mírou odpovědnosti za důsledky vlastního rozhodnutí. Přesto se už k němu definitivně propracoval.

„Naším prioritním úkolem je zjistit vetřelce, kteří, podle mého názoru – Vulkánce povraždili!"

„Souhlasím," řekla Crusherová. „Každé zdržení v jejich pronásledování jim dává jen víc času k úniku." Kolem stolu se ihned ozval sborový mručivý souhlas.

„Nerozumím prostě jedné věci," řekl LaForge. „Proč vůbec byl někdo ochoten vraždit pro pár starých, zaprášených krámů?"

Picard se usmál inženýrovu výrazu. „Ach, ale to není jen tak nějaký starobylý artefakt! Je to vlastně mýtická ikona, svádějící k čemukoli. Ko N'ya, Satanovo srdce. Je známa pod mnoha jmény a v mnoha jazycích po celé galaxii."

Dat pokyvoval mlčky hlavou a vybavoval si informace v obsáhlém depozitáři svých vědomostí. „Bellnarijci ji volají Nota; Andoriánci ji znají jako Televovu kletbu a pro Klingony je to Pagrashtak."

„Pagrashtak!" vykřikl Worf. „Krvavý kámen!"

Intenzita Klingonovy reakce Picarda znepokojila.

„Tak vy o tom víte také?" zeptala se Troi. Picard v její otázce skutečně vycítil profesionální klinické čenichání. Poradkyně určitě poznala hloubku poručíkova vzrušení.

„Ano. slyšel jsem o tom," řekl Worf neochotně. Kapitán se zadumal, zda Worfovo zlobné mračení je důsledkem rozpaků nad jeho předchozím výbuchem, nebo zda se v něm při vyslovení jména Pagrashtak ozvaly hlasy starých klingonských bojovníků.

„Podle klingonské legendy lord Kessec založil První Impérium i jeho moc… a varoval, že ten, kdo se zmocní Pagrashtaku, musí vykrvácet, nebo že to potká jeho potomky."

Riker klesl do křesla zděšen vážností Worfova výrazu. Oči se mu široce rozevřely v nelíčeném překvapení. „Tak co to ksakru vlastně je, ta věc?"

Kde začít? Picard uvažoval, jak by měl shrnout do několika slov T'Sařino celoživotní dílo. „Skutečná podoba Srdce není známa, protože jeho původ se ztrácí v pradávných dobách. Vše, co se zachovalo, jsou pověsti v různých kulturách o jeho existenci. V mýtech, které posbírala T'Sara, je Srdce různě popisováno jako kus kamene, drahokam nebo energetická buňka. Jednou z hypotéz je, že Srdce je výrobek nějaké dávné, zapomenuté civilizace s velmi pokročilou vědou." Hlas jeho bratra Roberta mu však pošeptal do ucha ještě jiný výklad. „Světy, které věří v magii, se domnívají, že jde o neobyčejně mocný talisman Temnot."

„Talisman Temnot?" zavrčel Riker. „A se svou schopnosti dokáže tedy co?" Dat měl připravenou odpověď. „Nikdo jeho skutečné schopnosti nezná, ale věří se, že jsou obrovské, že tomu, kdo jej vlastní, umožňují kontrolovat myšlení lidí, hromadit moc a bohatství a měnit dokonce i běh času."

„Přece tomu doopravdy nevěříte, Date?"

„Naše víra skutečně není rozhodující," kontrovala Troi. „T'Sara si byla jistá že ten kdo povraždil vulkánské archeology, tomu musel věřit také. Tedy, bez ohledu na to, zda Satanovo srdce moc má či ne, lidé vraždí, aby se ho zmocnili."

„Satanovo srdce. Krvavý kámen," řekl Riker. „Už začínám chápat, proč to má tak morbidní jména!"

„Ano," řekl Picard. „Podle legend posbíraných T'Sarou jsou smrt a krveprolití cenou za získání kamene. Ti, které jeho moc ovládne, umírají v boji nebo zradou svých přátel."

Troi odvrátila svůj pohled od Worfa a zahleděla se pátravě na Picarda. „Kapitáne, co si o tom myslíte…"

„Můstek kapitánu Picardovi." Ostrý hlas s kontrolovanou naléhavostí přerušil otázku poradkyně. „Zachytili jsme automatické nouzové volání ferengijské lodi v tomto sektoru."

„Už tam běžím!" řekl Picard a ihned vstal.

Riker povstal jen o půl sekundy později. „Nelíbí se mi to, kapitáne!"

„Ano, Rikere, zdá se, že tento sektor začíná být dost přecpaný!"

Ferengijská kosmická loď třídy Marauder plula neslyšně vesmírem; trup, rozšiřující se dozadu, měla posetý prohlubněmi a rýhami a její přední hranatá část byla rozervána až k duralovému rámu. Po palubách byla roztroušena světla, ale blikala jen slabě.

Picard si prohlížel loď chladnýma, ale podezřívavýma očima. „Zvednout ochranné štíty!“

„Ti nevypadají na to, že by byli připraveni k dalšímu boji,“ řekl Riker.

„Třeba ne,“ připustil kapitán. Ostatně i ferengijská zločinnost má své meze. „My však teď musíme především myslet na to, kdo je napadl!“

Podlaha velitelského můstku se rozechvěla, když začaly jiskřit a dunět lodní deflekční štíty. Poplachové sirény se rozhoukaly a můstková světla se na okamžik ztlumila převedením energie do obranných systémů. Méně zkušený důstojník by mohl mít podezření na ozbrojený útok, ale Picard rozeznal spolehlivě, že modré zbarvení ukazatele Cerenkovova záření indikuje srážku během letu.

„Kormidelníku! Přejděte na čtvrtinový impuls!“

Když Enterprise zpomalila svůj pohyb, síla nárazů trosek ferengijské lodi, roztroušených v prostoru, se změnila v lehké drnčení krup na plechovou střechu.

„Rezervní výkon je stálý,“ řekl Dat, když se v navigačních konzolách ozvalo bzučení senzorů.

„Není to léčka?“ optal se Riker.

„Nemyslím, Rikere,“ Picard studoval vzhled okolního prostoru a zjistil, že se ve svém předpokladu nemýlil. Enterprise totiž vplula do roje trosek. Kusy pokrouceného černého kovu byly roztroušeny ve všech směrech a jejich zubaté okraje se blyštěly ve svitu hvězd. „Tuším, že jsme našli druhého herce v tomto dramatu.“

Když se od ochranného obalu deflekčních, štítů lodi začalo odrážet více kovových úlomků, na obrazovce se objevily čáry záblesků modrého světla.

„Rozbor úlomků potvrzuje vaši teorii, kapitáne,“ řekl Dat. „Hmota úlomků se zdá být vcelku shodná s hmotou druhé lodi. Je však mnohem méně kvalitní nežli bývá u lodí třídy Marauder.“

„Nějaký názor o jejím původu?“

„Zatím je to obtížné určit, protože trosky jsou pokroucené vysokou teplotou.“ Android zvětšil několik výseků na obrazovce a lokalizoval pokřivený nosník, který měl dosud rozeznatelný tvar. „Tento balík roztaveného tritania je charakteristický pro sérii Orion Signet.“

„Orionská loď?“ obrátil se Riker k Picardovi. „Ti Ferengům obvykle pomáhají!“

„Zdá se, že tentokrát na sebe padli dva piráti!“

„Ke škodě obou,“ řekl Dat. „Na palubě ferengijské lodi jsem nezjistil žádné známky života.“

„A krev stále ještě teče,“ mručel si pro sebe Picard.

Riker při opakování posledních T’Sařiných předsmrtných slov zakašlal. „Tak vy si myslíte; že toto střetnutí má něco společného s útokem na Vulkánce?“ Z taktického stupínku na zádi paluby zahřměl dolů Worfův hluboký hlas: „Ten, kdo sledoval let těch hyen, mohl Pagrashtak nalézt, těžší pro něho bude si jej udržet!“ Klingon se naklonil přes zábradlí a připojil poněkud zmírňující vysvětlení: „To by! citát z Balad z Durallu.“

Riker po této nečekané deklamaci ztratil řeč, ale Picardova rozvaha to unesla. „Děkuji vám, poručíku!“ Souhlasil s Worfem: mýtická kvalita tohoto problému vyvolala i patetický přednes starých textů.

„Dobrá,“ řekl první důstojník, „jestliže Orionci měli T’Sařinu relikvii v okamžiku zničení jejich lodi, budeme muset prosívat její drť v kosmu celé týdny! Navrhuji tedy nejprve prohledat ferengijský Marauder.“

„Souhlasím, Rikere. Připravit výsadek pro…“

Dotknout se Ko N’yi znamená dotknout se historie!

„Ne“, řek! náhle Picard. „Odvolávám rozkaz!“

„Pane?“

„Wille, dovolte laskavě, rád bych vedl tuto misi sám!“ Kapitánovo pohoršení bylo prostě tak silné, že se nepřemohl, ačkoli by byl raději přesvědčil Rikera argumenty. Konfrontace na toto téma by ovšem byla jen plýtváním času a jen by zdržela možnost, aby oba soupeři složili zbraně. „Vy víte, že legenda o Srdci mě fascinuje po většinu mého života, a jestliže Srdce opravdu existuje…“

K jeho velké úlevě Riker sám se širokým úsměvem uvolnil cestu: „Kapitáne, abyste rozuměl! Nechtěl jsem jen, abyste dělal mou práci za mne!“

Vyskočil z křesla: „Worfe, Date, za mnou!“

Na každém kroku po rampě můstku měl Picard pocit, jako by se vracel do jedné Z Robertových epických pohádek o hrdinství a dobrodružství. Jeho dva společníci z výsadku ho následovali do turbovýtahu jako rytíři poslušní svého lenního pána.

Než všichni tři došli na šestou palubu a vstoupili přenosovou plošinu, Picard vypudil z mysli fantastické představy a stal se opět kapitánem Hvězdné flotily na své misi. Ze všeho, co si v dětství vysnil, byla jeho nynější činnost snem nejsilnějším.

„Připraveni k transportu, pane O’Briene!“

„Dobře; kapitáne!“ O’Brien přezkoušel zařízení na svém panelu. „Vysadím vás na hlavní můstek.“

Kabina transportéru se zablýskla a odletěla. Picard sledoval s tlukoucím srdcem zhmotňování nového okolí. Reflexivně zakašlal, když mu do plic vnikl oblak zvířeného kouře. Vzduch byl chladný, což znamenalo, že pomocné systémy pro zajištění života nefungovaly.

Picard si hned všiml, že velitelské centrum Marauderu bylo menší než hlavní můstek kosmické lodi. Všechno bylo natřeno tlumenou šedí, od palub a stěn až po panely počítačů. Všechno bylo rozbité. Roztrhané stropní panely s vyhřezlými svazky kabelů se klátily v prostoru; stěny byly pokřivené a paluba zprohýbaná; rozbité přístrojové panely skřípaly jakoby bolestí.

V troskách ležel roztroušen půltucet mrtvol ferengijské posádky.

Svým smyslem pro plnění nevyhnutelných povinností Picard poznal, že mají před sebou nelehkou povinnost. Je-li Srdce opravdu někde uprostřed tohoto nepořádku, nebude snadné je nalézt. A potom, až je uvidí, pozná, že je to Srdce?

„Potvrzeno," řekl Dat a zamával trikodérem. „Žádné stopy života tu nejsou."

Worf a android na kapitánův pokyn vyrazili kupředu a hledali si cestu mezi troskami. Picard si vybral svou, ale sotva učinil několik kroků, zachytil podpatkem o volnou palubní desku a ztratil rovnováhu. Vztáhl ruku k nejbližšímu nosníku, a chtěl se zachytit, ale bzučivý zvuk ho upozornil, aby se nedotýkal povrchu. Rychle přenesl váhu těla na druhou nohu a krok vyrovnal.

„Signetovy plasmatické střely zřejmě roztavily elektrický systém," vysvětloval Dat.

„A elektřina zabila posádku," řekl Worf a opatrně z boku pootočil jednoho z mrtvých členů posádky, který ležel zhrouceně na řídícím zařízení.

„Hrozí nám nějaké nebezpečí?" zeptal se Picard, když překročil volně stočený vodič.

„Iniciální napětí vyprchalo," řekl Dat. „Ale krátké okruhy systému zůstaly nabité a mohou člověku zasadit nepříjemnou ránu."

„Děkuji, Date. Budu na to pamatovat." Jeho dech začínal mrznout, protože teplo z lodi vyprchalo do kosmu.

Picard pokračoval v prohlídce, ale snažil se držet se daleko od jiskřících panelů a přístrojů. Postupoval pomalu, špičkami bot odkopával roztroušené úlomky a blůzu své uniformy odíral o ostré hrany zkrouceného kovu; rozbolela ho záda, jak se kroutil, aby nahlédl do všech tmavých koutů. Podle praskavých zvuků po své levici usuzoval, že Worfova pátrací technika je násilnější, než jeho vlastní.

Picarda napadlo, že nemusí být první, kdo najde Srdce.

„Kapitáne!" zvolal Dat. „Není to ono, co hledáte?"

Picard odhodil veškerou opatrnost a začal se prodírat k Datovi troskami přední části můstku. Našel ho, jak klečí u mrtvoly Ferengy DaiMona, jehož tvář byla buď znetvořená elektrickým proudem do výrazu extáze, nebo byl zabit právě v záchvatu nadšení.

V rukou držel kus obyčejného hrubého kamene. „Srdce!" vykřikl Picard. „To musí být Srdce!"

Dat uvolnil opatrně kámen z DaiMonova sevření a podal jej kapitánovi.

Picard cítil, jak se mu zrychluje tep, když ucítil kámen ve svých dlaních.

Kámen byl teplý.

Kapitola devátá

„Kapitánův deník. Hvězdné datum: 45873.6: Enterprise přerušila oběh kolem Atroposu, protože reagovala na nouzové automatizované volání ferengijské lodi…“

Ten Picard už dost zestárl, konstatovala Miyakawa, když si přečetla kapitánovu zprávu. Dokud byl ještě mladým kadetem, jeho výrazný nos a čelo byly hezkým rysem jeho obličeje, ale teď ve středních letech už byly příliš vystouplé.

„… a střetla se s kosmickou lodí typu Marauder…“

Kadeti Picard, Crusherová a Keel společně absolvovali akademii Hvězdné flotily a všichni jejich spolužáci očekávali, že se členové této nerozlučné trojice stanou brzy důstojníky a zůstanou asi v akademii vychovávat novou generaci kadetů.

Ale pak jsem se nedostal tam, kde jsem si vždy myslil, že budu.

„… celá posádka na palubě je mrtvá. Zajistil jsem řadu věcí, pokud to jen šlo.“

K Miyakawině překvapení Picardovo hlášení touto větou náhle skončilo.

„Počkat! Mrtví! Proč?“ dožadovala se Miyakawa prázdné obrazovky na svém stole. Picard opomněl ze svého záznamníku uvést množství nezbytných informací: koordináty Maraudera, důvod jeho nouzového volání i příští činnost Enterprise.

„Zatraceně, co to bylo za zprávu!“ zamumlala velitelka a vyskočila z křesla. „V tom je nějaká bouda!“ Věděla však, kde by mohla najít odpověď na své otázky.

Strhla se zdi blůzu své uniformy, vyrazila z pracovny a běžela až na vzdálený konec hvězdné základny.

„Jak se opovažujete mluvit o nějakém dluhu?“

Anlew-Is hodil na stůl upomínku a v pravidelném rytmu třískal pěstí do stolu. Pak zaječel přímo do Camenaeiny tváře:

„Ztratil jsem loď třídy Signet, nemluvě o svých pěti nejlépe vycvičených zaměstnancích, a vy čekáte, že za své zruinování budu ještě platit? Naopak, vy zaplatíte mně všechny škody, které jsem v tomhle hnusném riskantním podniku utrpěl!“

Camenae se zaklonila v křesle a úporně se snažila dýchat jen zlehka. Uvažovala, zda ten pronikavý zápach vychází z Orioncovy olivově zelené pleti nebo z jeho černých vláknitých vlasů.

„Zaplatil jste za informaci, Anlew-Isi, a nikoli za úspěšný výsledek své činnosti. Chcete-li mít jistotu, můžete si obchodovat s Aghlarrenem Motem!“

„Ale vy jste mě prodala ferengijskému konsorciu! Nebýt vaší lakoty a proradnosti, byl bych teď měl Srdce v rukou!“

„Nespílejte mně, ale své krátkozrakosti a hrabivosti,“ řekla Camenae s nelítostně podmračeným pohledem. „Znáte mé podnikání i ceny a přesto jste se zdráhal i tak výjimečnou cenu zaplatit. To DaiMon Maarc znal lépe hodnotu této dlouhodobé investice!“

„Ha!“ zařval a zavalil ji prudkým závanem zápachu. „Z mrtvého chlapa už žádný zisk neplyne!“

Camenae vzdychla na souhlas s tímto realistickým konstatováním. Zapírat DaiMonovu smrt nemělo smyslu; všichni zbylí členové konsorcia ještě seděli v baru „Zaplať, nebo zdechni“ a hlasitě naříkali a plakali nad hrozícím zruinováním svého majetku. Vyslali sice z povinnosti DaiMona Bruka na záchrannou výpravu, ale přítomnost federální kosmické lodi v sektoru otřásla jejich nadějí na úspěch a nápravu. Camenae tušila, že jejich pesimismus je oprávněný.

Zazněl další úder zelenou pěstí do stolu. „Já mám tvrdší náturu než ti ukňouraní ferengijští kšeftaři; doplatek prostě nedám!“

„Dobrá!“

„Cože?“ Jeho ruka zůstala viset ve vzduchu a na stůl již nedopadla.

„V souhlasu se svou politikou vůči nezaplaceným účtům budu nucena likvidovat je jistou informací o vaší organizaci. Zatím jsem ji do celkového vyúčtování nezařadila. Její prodej bude zaúčtován k dobru vašeho dluhu.“

„To je vydírání!“

„Já tomu říkám korektní obchodní postup!“

„Čert vás vem!“ Jeho pěst tentokrát dopadla, ale už to nebyla rána jako kladivem. „Dostanete to příští měsíc, ale ani o den dřív!“

Otočil se a s ohlušujícím dupotem vyrazil z místnosti.

„Anlew-Isi,“ zavolala. „Chcete být nadále informován o výsledcích pátrání po Srdci?“

„Ne, nechci!“ zaječel mezi dveřmi. „Pro mně za mně může být Srdce třebas v horoucích peklech! Už mě nezajímá!“

Ferengové před hodinou odpověděli úplně stejně. Ovšem celá jejich smečka přitom nenadělala ani poloviční rozruch, jako tento jediný orionský šmelinář.

V blahodárném tichu, které se v místnosti rozhostilo, Camenae uvažovala o výběru svého příštího zákazníka.

Když Anlew-Is vypadl ze zadní barové místnosti, Miyakawa se ještě více zaklonila do zastíněného koutu svého boxu. Její obezřetnost však ani nebyla potřebná, protože Orionec věnoval mnohem větší úsilí rozhlašování svého rozhořčení nežli pozorování svých posluchačů. Když Miyakawa poslouchala jeho zmatené řečnění a naříkání sboru zkormoucených Ferengů vzadu, dozvěděla se dost podrobností, které stačily pro rekonstrukci všech jejich současných aktivit v sektoru.

Anlew-Is ještě řádil, když velitelčin zrak utkvěl na zahalené postavě šinoucí se barem do Camenaeiny pracovny. Reyadán byl stálým obyvatelem základny a Miyakawa znala jeho jméno i jeho rodný svět, ale podrobnosti jeho soukromého života jí byly záhadou. DiWahnšťan byl cizinec, který se držel v ústraní a na veřejnosti se objevoval zřídkakdy. Jestliže však šlo o Camenaeina zákazníka, bylo prozíravé poznat lépe i jeho pozadí.

Sklenka v Miyakawině ruce byla prázdná, ale ona předstírala, že ještě srká nápoj, aby si jí číšník nevšímal. Nechtěla být objevena a čekala jako lovec v úkrytu, jak se celá hra bude vyvíjet.

Příchozí byl zahalen do svého oděvu od hlavy k patě, ale Camenae si nebyla jistá, že postava skrytá v těžkém rouchu vypadá ve skutečnosti tak, jak se v přestrojení navenek jeví. Hlas této osoby vycházel ze záhybů spuštěné kapuce. Tajemný příchozí mluvil, jakoby jeho slova vyslovoval naolejovaný jazyk hada.

„Jsem lord Reyadán. Váš sluha venku mne ohlásil jako DiWahnšťana. Musím vás oba opravit. Nejsem rodem DiWahnšťan, ačkoli z onoho světa pocházím. Dějiny mého národa jsou mnohem významnější, než kdyby se byly rozvíjely na oné drsné planetě!“

„Děkuji za vaše vysvětlení!“ Camenae si tuto skutečnost ihned uložila do paměti, ačkoli její význam byl pochybný. „Byla jsem informována, že hledáte…“

„Vysněný Gem!“ řekla postava se vzrušeným zachraptěním. „Co jste mi to volala o Srdci? Povídačky o jeho objevení jsou pravdivé?“

„Ano, Srdce bylo nalezeno!“

„Proč jsem o tom nebyl zpraven dříve?“ zasyčelo to z mnišské kutny. „Projevil jsem zájem o Gem již před deseti lety, když jsem poprvé přišel na hvězdnou základnu.“

„Zaznamenala jsem tehdy vaši žádost,“ řekla suše Camenae, tak jak obvykle mluvila s každým cizincem. „Měla jsem však jiné zákazníky, kteří se hodili mnohem více pro můj…“

„Kuš! Nezabývám se smetím a kramářskými obchody v drobném! Mým jediným zájmem je Drahokam! Kde je?“

„Odpověď na tuto otázku bude stát…“

„Co je to za opovážlivost! Nemůžete určovat cenu práva, s nímž jsem se narodil!“

„Ale mohu, a také to udělám! Mohu určit cenu všeho, o čem se v této místnosti mluví, lorde Reyadáne!“ K sumě, kterou se Camenae původně rozhodla postavě sdělit, rychle přičetla příplatek za nemístné podráždění a pevně stanovila konečnou cenu předpokládané transakce. „Berte, nebo nechte být! Mám i jiné zájemce, kteří by…“

„Ušetřte mne své nudné taktiky smlouvání. Zaplatím plnou cenu,“ zaznělo hašteřivě pod ohromnou pláštěnkou a na stůl se vysypal náhrdelník z precizně vybroušených krystalů dilithia.

Camenae jen pokývala hlavou: „Přijímám, jen…“

„Očekávám však od vás úplný servis,“ řekl cizinec. „K uskutečnění svého záměru mám další požadavek a očekávám, že bude splněn bez dalšího příplatku!“

„Ach, samozřejmě!“ řekla Camenae netrpělivě; chtěla již celou transakci ukončit. Ostatně Aghlarren Mote jistě za tyto krystaly nabídne slušnou sumu. „Jaký dodatečný servis žádáte?“

Vyslovený požadavek byl ke Camenaeině velké spokojenosti rozumný a snadno splnitelný.

Půl hodiny po Reyadánově odchodu se velitelka Miyakawa rozhodla ukončit své odpoledni skrývání ve stínu baru ‚Zaplať, nebo zdechni‘. Vtom se tam připlížil Thomas Grede a kradl se barovým lokálem.

Miyakawa si znovu sedla a objednala si další drink.

Personál základny neměl zakázáno tento bar navštěvovat, ostatně takové nařízení by byla Miyakawa i těžko prosadila, ale technikovo familiární chování k norsickému hlídači prozradilo víc nežli příležitostné pohovory s personálem. Poznatek, že Grede byl vůbec hoden osobní audience u Camenae, svědčil o velké důležitosti jejich intrik.

Jsem jen úřednice. Nemohu kontrolovat všechen svůj personál!

Při nástupu do funkce byla Miyakawě slíbena větší podpora, ale převážná část pracovníků Hvězdné flotily pohlížela na příslušnost k Hvězdné základně 193 jako na trestní opatření a kaňku v osobních záznamech. Všichni důstojníci, určení sloužit na stanici, se hned a úspěšné snažili o přeložení; poslední poručík, který byl pro tuto službu vybrán, raději z Hvězdné flotily vystoupil.

Miyakawa dělala vše, co se dalo, aby si udržela postavení do příchodu posil. Dnes si umínila, že si s Gredem po jeho příští směně důkladně promluví.

„Mám pro vás nějakou informaci,“ přivítala Camenae technika.

„Pro mne?“ řekl Grede. „Ale Camenae, vy víte, že nemám potřebný úvěr, abych si od vás mohl něco koupit!“

„Ach, ale tato informace je zadarmo.“

„Zadarmo?“ Schoulil se bezmocně v křesle. Viděla, že se mu v očích objevil strach.

„Podle mých pramenů teď Hvězdná základna 75 přijímá od kapitána Picarda zprávu o jeho misi.“Obsah zprávy sice neznala, ale již skutečnost, že byla odeslána, pro její účely stačila.

Gredemu trvalo dosti dlouho, než pochopil tak zřetelné souvislosti, ale konečně na ně přišel. „Oni už zřejmě vědí, že nouzové volání bylo pozměněné!“ Toto poznání mu vyhnalo z tváří všechnu barvu.

„A kromě toho,“ řekla Camenae, „dopravní loď Tellarite, mířící na Orion, proletěla velmi blízko Enterprise; zdá se, že míří přímo na tuto základnu.“ Určení skutečného směru bude všeobecně známo během hodiny, ale kapitán startující lodi naložené kontrabandem by rád zaplatil za včasné varování.

„Camenae, musíte mi pomoci!“

„Pomoc takového rozsahu není zadarmo. Vyžaduje od vás určitou investici.“

„Určitou… ale jak já…“ Jeho hlas se ztrácel ve zmatku. „Už tak jsem v průšvihu!“

Camenae nasadila nejvýš uklidňující úsměv. „Mohu pro vás zařídit odsun z dosahu federálních úřadů.“

„Jak brzy?“ zakrákoral.

„Hned, jak odešlete sérii kódovaných zpráv pro jednoho z mých klientů a pak smažete všechny jejich záznamy.“ Grede se schoulil, ramena mu schlípla a hlava poklesla.

Camenae čekala na technikovu odpověď a začala být podrážděná těžkopádností, s níž Grede dospíval k tak prostému rozhodnutí.

Konečně zamumlal svůj souhlas.

Velitelka Miyakawa přistrčila ke své prázdné sklenici dvě platební známky a vyklouzla z boxu. Neviděla důvod, proč by měla platit podle konzumačního lístku u barové pokladny – tohoto způsobu nepoužívala již dávno – jako kompromis nechávala na stole tučné spropitné pro číšníka.

Své peníze utratila dobře. Za několik uplynulých hodin se domyslila mnohé z toho, co kapitán Picard vypustil ze své zprávy. Nyní by byla ráda věděla, proč tyto informace utajil před ní!

Kapitola desátá

„T'Saro!"

Nechtělo se jí probrat se ze sna, ale někde na druhé straně vědomí se objevilo naléhavé nutkání probudit se. Slyšela znovu a znovu opakovat své jméno, až se přestala bránit a otevřela oči.

„V těchto dnech spíte tvrdě," řekl muž, který u ní klečel. Svaly Sorrenovy tváře byly stažené do lhostejného výrazu, ale přece jen mu chyběla vůle vymazat všechny známky svého zájmu i ze zabarvení hlasu; ona pak poznala, že nedokázal úplně zkrotit ani své tmavé, výrazné oči.

Ačkoli ji stále ještě ovládala představa měkce vystlané postele, T'Sara si uvědomila, že již sedá vzpřímeně a že stěna za jejími zády je tvrdá a nepoddajná.

„Zdálo se mi, že jsem mužem, že spím, a že se mi zdá o vulkánské posedlosti vybrat si suchou, prašnou planetu a hledat tam ztracené zlomky vědění. Když jsem se probudila, vidím, že můj život vyhasíná uprostřed kamení a malty všude kolem nás."

„Trávíte příliš mnoho času v této síni." Sorren bezděčně vrhl po síni zamračený pohled, který unikl jeho sebekontrole. Pohlédl na postavu sedící na trůně a tyčící se v šeru nad nimi. „Nebojím se smrti, ale také její společnost nebudu nikdy vyhledávat!"

„Sběratelka, dokud žila, také nebyla nijak příjemnou společnicí," řekla T'Sara, ale vzápětí ji napadlo, že raději měla držet jazyk za zuby.

Jeho divoký pohled byl přímo výkřikem zlosti. „Zase nějaký další sen?"

Upjala se neodvratně na Ko N'yu. On se jednou, bylo to ještě před její rozmluvou se Surakem na Ishayské pláni, pokusil odvrátit ji od této utkvělé myšlenky. Podle logiky měl mladý muž blížící se svému plnému fyzickému rozkvětu nad starou ženou snadno zvítězit, ale přesto se mu nepodařilo ji od utkvělé myšlenky na Ko N'yu osvobodit.

„Ne, T'Saro, nepřišel jsem s vámi diskutovat o tom kameni." Vytrvale se bránil nazývat jej jeho jménem. „Čas diskusí minul."

„Vysvětlení?"

„Zavázal jsem se svou ctí, že vám povím o akci, kterou jsme…"

„My? Kdo je to, my?" dožadovala se.

„Sohle, T'Challo, celá archeologická skupina. Všichni jsme jednomyslně usoudili, že vaše mysl je stále rozvrácenější a že potřebujete lékařskou péči. Dnes ráno jsem obdržel potvrzení, že federální kosmická loď byla pověřena, aby vás vrátila na Vulkán."

„Moji kolegové v Akademii věd vám za to děkovat nebudou," řekla T'Sara. „Moji odpůrci si myslí, že již přes sto let šílím. I mým příznivcům vadí, že jsem se tak vcítila do cizích kultur. Všichni by byli raději, kdybych svoje blouznění omezila na malou skupinku studentů, a ještě co nejdál od Vulkánu.

„Je rozdíl mezi nekonvenčními metodami práce a šílenstvím. Dlouho jsem se obdivoval vašemu výzkumu a měl jsem před ním úctu. Vysoko hodnotím to, co jsem se od vás naučil v technice výkopových prací, ale nemám už sílu dívat se na to, jak mrháte svými schopnostmi při pátrání po tom kameni. A vaše nynější chování…"

Byli Vulkánci vždycky tak nudní, pomyslila si T'Sara, když Sorren mluvil dál, nebo už byla její trpělivost opotřebovaná tak jako její stará pleť? Soustředila své bloudící myšlenky na jeho předchozí slova.

„Sorrene," řekla ostře a se znepokojením. „Zmiňoval jste se v té vaší zprávě o Ko N'yi?"

„Cože?" Chvíli mu trvalo, než se přeorientoval na její otázku, a pak řekl: „Jen mimochodem."

„Dítě, nesmíte dovolit, aby vám lpění na logice bránilo pochopit to, co vyvolává city! Každičká zpráva o Ko N'yi je lahůdkou pro chamtivce, kteří…"

Odmlčela se.

„T'Saro!" Stěny síně byly příliš silné, aby jimi mohl proniknout zvuk, ale ona spíše vycítila zvenčí nějaký křik. Opět ji zaplavilo nekončící myšlenkové zaujetí.

„Volání," řekla.

„Ano, také jsem to slyšel."

Oba vstali a začali se prodírat ven. Mladý a pružný Sorren ji brzy zanechal daleko za sebou. Hnal se tunelem za denním světlem.

Přinutila své kosti a svaly nedbat malicherné bolesti, zrychlila krok seč mohla a vynořila se ze zřícenin. Polední slunce rozpalovalo cihly na dlážděném prostranství.

„Sorrene!"

Stál jen několik metrů před ní. Na její zavolání se k ní otočil a ona spatřila, že jeho hruď hoří. Hrůza jí zatemnila mysl, ale přece jen poznala, že byl zasažen a že se jeho tělo k ní otočilo jen silou fázerového úderu. Sorren však už byl mrtvý. Jeho tělo sebou zaškubalo a zhroutilo se.

T'Sara si uvědomovala, byť stále slaběji, pobíhání ozbrojených postav, vysokých mužů s hnědozelenou pletí, kteří se k ní řítili. O Orioncích bylo známo, že nemají se svými obětmi slitování. Dříve, než mohla utéci zpět do tmy věže, zasáhly ji dva údery spalujícího žáru.

Když klesla na kolena bolestí, která se zažírala do celého těla, zahořelá touhou pomstít se útočníkům. Přála si jejich smrt a kámen ji měl poslechnout!

Ne, T'Saro, bláznivá, stará žena již déle nebude ignorovat Surakovu moudrost!

Její sevření se uvolnilo a pustila Ko N'yu. Ta zazvonila pádem na zem a pak se se zvláštní silou odkutálela. Když se vetřelci vrhli do rumiska, a hledali ji, T'Sara se s posledním záblekem vědomí zhroutila.

Nikdy ji žádné živoucí bytosti nevydám!

Písek pouště pod ní zvolna mizel… a vystřídala jej hladká textura tkaniny.

V chladném vzduchu kabiny se chvěl nějaký muž a utěsňoval kolem jejího těla pokrývky. Pocit palčivé bolesti v jejím boku slábl, ale jemu se děj vryl hluboko do paměti.

Jsem přece… Jean-Luc Picard!

Otevřel oči a spatřil T'Sařin kámen, jak se leskne ve tmě u jeho postele.

Kapitola jedenáctá

Zvonek zařinčel podruhé a zmlkl.
Dveře se neotevřely.
Beverly Crusherová uvažovala, zda má stisknout tlačítko potřetí. Začala si připadat hloupě podezřelá, stojí-li tak brzy ráno v chodbě před kapitánovou kabinou. Jejich společné snídaně s kapitánem nebyly žádným tajemstvím, ale přesto nechtěla zavdávat důvod k řečem o nějakých intimnostech mezi kapitánem a lodní lékařkou. Beztak bylo dost obtížné udržovat v rovnováze služební a přátelské vztahy tak, aby to nebudilo pozornost.
Než stačila o pár kroků ustoupit, uslyšela za sebou zaskřípat otevírané dveře.
„Beverly!“ Zastřený Picardův hlas ji přiměl pohlédnout na jeho zmuchlané pyžamo.
„Dobré jitro, Jean-Lucu!“
Mhouřil oči v ostrém světle chodby. „Promiňte, pozdě jsem se vzbudil! Psal jsem totiž dlouho do noci zprávu pro admirála Matasu a pro vulkánskou Akademii věd. Pak jsem měl opravdu zvláštní sen.“
„Půjdu si vyzvednout. poukázku na snídani.“
„Ne, prosím, pojďte dál!“ Picard poodstoupil, aby Beverly mohla vstoupit do dveří. „Chci vám povědět o svém snu.“
Zatímco se Picard v koupelně oblékal do uniformy, Beverly objednala čaj a sušenky. Za chvilku prostřela stolek a kapitán vyšel z koupelny čistý, upravený a čilý.
„To je to Srdce?“ zeptala se Crusherová, když spatřila kámen, který kapitán přinesl. Již z druhé ruky slyšela o jeho nálezu od Worfa, když mu v noci ošetřovala zraněnou ruku.
„Ano, to je ta T’Sařina Ko N’ya,“ řekl Picard a usedl na pohovku vedle lékařky. „Zdálo se mi o obou.“
„Vyprávějte!“ Crusherová srkala čaj a naslouchala Picardově verzi o smrti Vulkánců. Při vyprávění stále obracel kámen ve svých dlaních, jakoby v jeho drsném povrchu hledal nějakou štěrbinu, nějaký klič k jeho nitru.
„Takže detektiv Hill?“ řekla Beverly, když skončil vyprávění. „Podvědomě tedy cítíte, že T’Saru zabila banda Orionců?“
Vzhlédl od povrchu Srdce. „Myslím, že by to nebyla tak špatná úvaha k hledání důkazů.“
„Dobrá, máte asi tak poloviční možnost mít pravdu,“ řekla Crusherová. Zatím Drahokam, který budoval mocná impéria, vypadal jako kus obyčejné horniny. „Ať už to byli Orionci nebo Ferengové, neexistuje ani jeden ze zločinců, jehož by bylo možno pohnat před soud.“

„Ale víc se dozvíme na Hvězdné základně 193. Musíme se tam brzy dostat a já doufám, že prvek překvapení bude naší výhodou…“
„Jak jen může tolik lidí spolu bojovat a umírat pro tuhle věc!“
Při tomto výroku Picard bezděčně zdvihl obočí.
„Je to prostě něco, no… tak nevýrazného,“ řekla Crusherová. „Očekávala jsem něco mnohem nápadnějšího!“
„Broušený rubín, velký jako meloun?“
„Něco podobného,“ souhlasila se smíchem.
„Je-li tohle Srdce, pak se obávám, že jeho hodnota má skutečně jen historický význam.“
Naklonila se nad stůl a tajuplně zašeptala: „Ale jak je to s jejími silami v Temnotách?“
Picard se poněkud nejistě usmál. „Ach, myslím, že ty legendy jsou velmi melodramatické… ale přesto je to velice zvláštní předmět.“
„V čem?“
Začal hovořit, odmlčel se a začal znovu. „Třebas je to jen moje přehnaná představivost, ale já cítím, že to má nějakou vyšší hodnotu. Nemohu to však nijak potvrdit.“ Pokrčil rameny nad tím, že není s to podat lepší vysvětlení. „Vlastnosti toho kamene by snad dokázal analyzovat Dat.“
„Mohlo by to poskytnout materiál pro zajímavý referát na příštím archeologickém sympoziu. Nebylo by to špatné, na amatéra!“ Poznala však, že na to Picard vůbec nereagoval. On ji totiž už neposlouchal.
Hnán nějakým vnitřním proudem svých myšlenek, zvedl se náhle od stolu a již byl téměř v polovině kabiny, když si uvědomil, že má společnost. „Ach, omlouvám se, Beverly, ale Dat právě čeká, že mu Srdce přinesu do laboratoře.“
„Ale Jean-Lucu, vy jste vůbec nic nejedl!“ Dokonce se nedotkl ani šálku s čajem.

„Nemám hlad, opravdu nemám!“
„Dobrá, ale já mám! Máte něco proti tomu, abych tu zůstala, než dojím svou sušenku?“
Picard to přijal jako povolení odejít. „Prosím, buďte tu jako doma!“ Zastavil se ve dveřích a zavolal zpět. „Udělám pro vás všechno, co mohu. Mohli bychom spolu zítra večer povečeřet?“
„Ano, ráda…“
Pak odešel.

„Nějakou dobu to bude trvat,“ řekl Dat, když kladl kámen pečlivě na malou kovovou podložku.
„Můžete začít hned?“ zeptal se Picard a sledoval Datovy pohyby. „Rád bych tu zůstal a díval se.“
„Jak si přejete, pane.“
Váha vzorku spustila v kontrolním panelu čeřiny elektronického cvrlikání; Dat rychle provedl menší úpravy odhadovaných kalibračních hodnot, které nastavil předtím.
Pak rozložil na pultě první sérii přístrojů a stručně komentoval laboratorní poustup rozboru. S uspoko-

jením konstatoval, že jeho výklad kapitána zřejmě velmi zajímá. Bohužel, nebylo tomu tak vždy.

„Kombinací tří různých postupů," pokračoval android, když uzavřel třetí měření, „budu moci stanovit stáří horniny s přesností plus-minus jednoho sta let."

Výsledky výpočtů však nepřinesly to, co očekával.

„Něco není v pořádku, Date?" zeptal se kapitán a přistoupil blíže k přístroji. „Co jste zjistil?"

„Předběžné výsledky rozboru ukazují, že hornina je nápadně mladá, tak v rozmezí osmi set až jednoho tisíce let. To by bylo velmi málo ve srovnání s udávaným stářím Ko N'yi!"

Picard chvíli mlčel a pak řekl: „Navrhuji rozbor opakovat."

„Zajisté, kapitáne. Jak si přejete."

Dat přestavěl přístroje pro opakování obrazců stanovení stáří. „Co jste ještě zjistil?" zeptal se kapitán.

„Mair-Delaplaceova analýza ukazuje, že horninu tvoří směs běžné krystalické formy oxidu křemičitého a metamorfovaného pískovce…"

„Date!" Kapitánovi se tato odpověď zřejmě vůbec nelíbila. „T'Sara nestrávila přes sto let svého života hledáním nějaké obyčejné horniny. Jako hornina to sice může vypadat, no dobrá, ale podle její teorie je to kámen neobyčejných, záhadných vlastností. Jak je to například s teplotou?"

Dat se poněkud tajuplně zachmuřil, aby své odpovědi dodal i viditelný důraz. „Žádné tepelné rozdíly mezi horninou a interiérem lodi jsem nezaznamenal."

„Ale když jsem kámen předtím držel v rukou, cítil jsem, že je teplý." Picard mezi přístroji sáhl na kámen. „A cítím to i teď!"

„Opravdu?" Dat přečetl dvakrát nahlas údaje přístroje, ale žádné důkazy pro kapitánův pocit tepla nezjistil. „Co kdybyste během analýzy držel kámen v ruce?"

„Jistě, bude-li to nutné k potvrzení mého zjištění."

Než Dat stačil potřebný přístroj aktivovat, přerušilo je volání interkomu.

„Riker kapitánovi Picardovi."

„Zde Picard."

„Dostali jsme výzvu z Hvězdné základny 193. Velitelka Miyakawa vás žádá o rozmluvu o průběhu mise."

„Vezmu si to ve své pracovně, Rikere." S výrazem podráždělnosti Picard naznačil posuňkem Datovi, že odchází. „Budete muset pokračovat beze mne."

„Kapitáne?"

„Ano?"

„Rád bych pokračoval v rozboru toho… předmětu."

Dat ukázal na kámen, který Picard stále ještě držel v rukou. Picard se ve svém vykročení zarazil. „Ach ano, ovšem!"

Dat převzal od kapitána kámen a zase si stoupl na své místo, ale kámen držel v ruce.

Při jeho doteku však nehřál!

„Que pasa? Co se děje, Picarde?" Estrella Miyakawa stále ještě ráčkovala při vyslovování r v Picardově jméně, ale její mexický přízvuk již během let vymizel. Kapitán si prohlížel její obraz na stolním monitoru a objevil několik bílých nitek v jejích rovných černých vlasech, ačkoli jinak na jejím obličeji zapracoval čas jen velmi málo.

„Estoy bien! Mám se dobře," odpověděl Picard. Naučila ho trochu španělsky, alespoň to málo, co znal, výměnou za to, že ji přiučoval kalkulačním výpočtům; on španělštinu nezvládl a ona v akademickém kursu neuspěla.

„Pročpak jste mi poslal zprávu o misi, kterou jste mohl napsat i na krabičku od sirek?"

Věk nijak nezmírnil její svérázné způsoby. „Patrně jsem tu stručnost přehnal," řekl Picard a vykouzlil co nejdokonalejší diplomatický úsměv.

Zasmála se mu do tváře. „Kapitáne, od té doby, co jste opustil Atropos, jste mě odstavil od přísunu informací a já bych ráda věděla proč?"

„Velitelko, moje poslední zpráva o případu Ferengů…"

„Není v ní ani slovo a zničení orionské lodi Dark Runner."

„A jak jste se o tom dověděla?"

„V tomto sektoru se zprávy šíří rychle. Ale přestože jsem federální úřednice, asi jsem byla na hvězdné základně poslední osobou, která se to dověděla. Máte nějakou představu, proč se dostali do boje, anebo si to necháte pro sebe?"

Povzdechl si nad rostoucí trpkostí v jejím hlase. Každý další pokus o zatajování by mu jen odcizil jeho jediného spojence na základně, nemluvě o dobrých vztazích s dávnou přítelkyní. „Estrello, mám důvod se domnívat, že je porušována bezpečnost vašeho komunikačního systému. Dokud nebude objeven zdroj úniku informací, raději bych o podrobnostech mise nemluvil."

„Ach, já už zatraceně dobře vím, kdo asi za to může," řekla zachmuřeně. „Jeden z operátorů mé komunikační sítě – Thomas Grede. Bohužel pan Grede měl včera v noci nehodu. Když odcházel ze směny, patrně nabral nesprávný směr a vyšel za vzduchovou bariéru základny."

„Byl zavražděn?"

„Děkuji, Jean-Lucu, ale i mne už to napadlo. Podrobnosti vám sdělím, až se vrátíte."

Najednou mu to došlo. „Jak u čerta víte, že Enterprise letí na Hvězdnou základnu 193?"

„Normální kanály základny," řekla Miyakawa s úšklebkem. „Zaslechla jsem to v baru."

„Samozřejmě to vůbec žádný bar není," vysvětlovala téhož dne později velitelka, když vstupovala s Picardem do dvéří ‚Zaplať, nebo zdechni'. „Je to Camenaein bar a v tom je ten celý rozdíl."

Zešeřelý lokál byl plný. Ani jeden stůl nebyl volný, ale přes ohradu jednoho z boxů na ně kýval číšník. Dva Tellariti a jeden Andoriánec se neochotně zvedali z lavic s nedopitými sklenkami v rukou.

Picard slyšel jejich tlumené kletby, když si s Miyakawou sedal do rychle uprázdněného boxu.

Jiný číšník se mihl kolem a postavil na stůl dvě sklenky syntheholu. „To je z černých fondů velitelství základny?“

„Z jedněch z mála,“ vzdychla Miyakawa „Z nějakých důvodů, a dosud jsem nepřišla na to z jakých, Camenae soustavně šíří představu, že já jsem ta moc, s níž se na základně musí počítat. Snad proto, aby turisté měli iluzi zákonnosti a pořádku.“

„V akademii jste nebyla tak cynická!“

Pokrčila rameny a ukázala na stálé hosty přecpaného baru. Skupina ferengijských obchodníků se tlačila na jednom konci místnosti; Orionci byli na druhém a mezi oběma skupinami Picard napočítal nejméně deset dalších cizích ras, z nichž ani jedna se nevyznačovala nějakou mírumilovností nebo vysoce vyvinutým smyslem pro etiku.

„Jsem důstojníkem Hvězdné flotily. Pracuji sama v hnízdě pašeráků, zlodějů a hrdlořezů. Kdyby se někdy dokázalo, že jsem byla namočená do nějakých zločinných rejdů, asi bych skončila a vyšla také za vzduchovou bariéru, jako Grede.“ Vyprázdnila jedním douškem svou sklenku a řekla: „To mi však nebránilo, abych to nezkusila, nemyslete si! Camenae mě však má ráda a proto dělá vše, co může, abych se ke kompromitujícím materiálům nedostala.“

„Kdo je to ta Camenae?“ zeptal se Picard.

„Oficiálně je jen jednou ze stálých obyvatelek hvězdné základny, ale musím říci, že ve skutečnosti je vlastně jejím správcem. Já mohu kontrolovat technické služby a zařízení základny, ale Camenae řídí její záležitosti. Ona vždycky ví, co se děje ve všech koutech tohoto sektoru, takže potřebuje-li někdo nějakou informaci, ona mu ji prodá; je-li třeba něco udělat, ona to zařídí.“

„Může se to týkat i vražd?“

„Jsem si jistá, že ano.“ Miyakawa potřásla hlavou a zamračila se. „Ale nemyslím, že Gredovu smrt zařídila ona. To by byla hudlařina. Camenae by nikdy nedovolila, aby někdo z jejích informátorů byl zavražděn tak nápadným způsobem!“

„Myslíte si však, že ona ví, kdo to udělal?“

„Ano. Nejsem ovšem schopná z ní tuto informaci ani v náznaku dostat. Na hvězdné základně není jediná bytost, která by mi něco o Gredově smrti řekla.“

„Tím chcete říci, že se vrahům nemůže nic stát?“

„Bez nějakých důkazů nebo svědectví jsou moje ruce…“

Miyakawu přerušil úder převrácené těžké židle a proud nadávek, který se vyřinul ze směsice Ferengů a jiných obyvatelů Federace.

„Nic!“ vykřikoval Ferenga, který převrátil židli, jak prudce povstal. Kymácel se na místě vpřed a vzad. „Bruk říká, že ve vraku nenašel nic než mrtvolu mého bratra.“

„Jeden z jeho kumpánů ho uchopil za rukáv bundy, ale Ferenga mu ruku srazil.

„Ta záchranná akce mě přivede k bankrotu. Všechno, co z toho mám, jsou jen těžkosti s prodejem Maarcovy lodi do šrotu a astronomické poplatky za pohřeb posádky!“

„Myslím, že jsme se s jeho bratrem potkali;“ řekl Picard tiše. „Asi jsme už měli odejít dříve…“

„Aha!“ Ferenga se zadíval přímo na ně. „Dokonce sám kapitán lodi Enterprise přišel, aby se mému neštěstí vysmál!“

„Pozdě, Jean-Lucu,“ řekla Miyakawa, když se k nim začal Ferenga bantamové váhy prodírat tak rychle, jak jen ho nejisté nohy stačily nést. Jeho šišatá hlava a planoucí oči byly rudé od přemíry pití i vzteku.

„Vy jste tam byl, vy zloději!“ Jeho prst se několikrát zabořil Picardovi do hrudi. „Vraťte mi, co je plným právem moje, co jste ukradl mému bratrovi!“

Nežli si Picard mohl připravit odpověď, dopadla na Ferengovu šíji tmavá ženská ruka. Měla dost síly k tomu, aby další obviňování zarazila.

„DaiMone Torku,“ řekla příchozí rázným hlasem. „Ráda bych, kdyby moji zákazníci uzavírali své soukromé obchody diskrétně a s dekorem!“

Byla to Camenae.

Pak se majitelka baru obrátila k Picardovi a jeho zaujal její pronikavý pohled. Byla mu něčím povědomá, což si kapitán dost dobře nedovedl vysvětlit.

„Vítejte v baru Zaplať, nebo zdechni, kapitáne Picarde. Omlouvám se za to vyrušení!“

Ferenga stále pokračoval ve svých potlačovaných ječivých protestech.

„DaiMone Torku,“ řekl Picard tak hlasitě, že se to rozlehlo po celém lokále. „Dávám vám své slovo, že jsme z té lodi nevzali nic, co by bylo patřilo Ferengům!“

Camenae se usmála a pustila Torka.

„Však jsem si to myslil,“ zasténal DaiMon a zhroutil se na podlahu. Hladil si bolavé rameno. „Šrot a pohřební náklady!“ Camenae pokynula prstem Torkovým kumpánům, aby ho odnesli a oni rychle přikloptali splnit její příkaz.

Atmosféra důvěrnosti se prohloubila. Picard začal s konverzací: „Už jsme se někdy viděli?“

„Zklamal jste mě, kapitáne Picarde. Čekala jsem od vás originálnější začátek našeho seznámení.“

Vyřídit!

Třeba by reagovala na přímý postup. „Velitelka Miyakawa mi řekla, že obchodujete s informacemi. Rád bych se stal jedním z vašich zákazníků!“

„To už je mnohem lepší taktika,“ řekla Camenae. „Bohužel, Hvězdná flotila nemá u mne konto a já nepřijímám nové zákazníky ihned. Chcete-li, zapíši vás na listinu čekatelů.“

Vyrazit a odrazit!

„A úplně nakonec,“ řekl Picard. „Rád bych dostal příležitost promluvit si s vámi soukromě… o Thomasovi Gredovi.“

Camenae zlehka pokývla hlavou. „Nemohu vám říct nic, co by nemohlo být řečeno přímo tady v lokálu mého baru. Soukromé schůzky s důstojníky Hvězdné flotily škodí mé obchodní reputaci.“

Zásah!

„A teď, dovolíte-li, kapitáne, musím se vrátit ke své práci.“

A odplula.

Vzpomínka na Camenaeiny hnědé oči pronásledovala Picarda po celou zpáteční cestu na Enterprise. Když však přišel do své jasně osvětlené pracovny, uvědomil si, že není s to vyjádřit dojem, který u něho vyvolaly bar „Zaplať, nebo zdechni“ a jeho záhadná majitelka. Rozhodl se, že se se svými zážitky alespoň krátce svěří prvnímu důstojníkovi.

„Tak je to tedy!“ Riker se zamáčkl hlouběji do křesla, aby viděl kapitánovi do očí. „Grede se stal obětí náhodné smrti za neznámých okolností?“

Picard uchopil pevněji opěradlo sedadla u psacího stolu. Nemohl se přimět sednout si, protože se každým okamžikem mohla ozvat výzva a odvolat ho jinam. „Nejsem s dosavadním jednáním Miyakawy zcela spokojen. Teď po návštěvě Hvězdné základny 193 však mohu lépe posoudit potíže, které tam velitelka má. V. této oblasti je federální kontrola poměrně nedávná a rozhodně dost riskantní.“

Riker začal vyklepávat prsty svou nespokojenost do desky stolu. „Tak Orionci nemohou být vydáni spravedlnosti, protože byli povražděni Ferengové, a spojovací důstojník velmi vhodně zemře, takže ani nemůže být obviněn. Tím je tedy povraždění Vulkánců bezvadně uzavřeno!“

„Ano, všechno je to podezřele uspořádané a úhledné,“ řekl kapitán. Výzva stále nepřicházela a to ho již začínalo znepokojovat.

„Tak co teď uděláme?“ zeptal se Riker.

Picard ocenil úsilí prvního důstojníka udržet neutrální tón své otázky. Hyperrychlostí osm by mohla Enterprise doletět na Luxor IV ještě včas a stihnout turnaj v pokeru. „Ujistil jsem velitelku Miyakawu, že zůstaneme v prostoru dalších čtyřiadvacet hodin, abychom alespoň symbolicky demonstrovali v sektoru vládní moc.“

„To rád slyším, pane.“ Kromě osobního uspokojení se Rikerova reakce zdála být nefalšovaná. Picard věděl, že jeho první důstojník neměl rád neuspořádaný běh událostí. „Chcete povolit odlet…?“

„Promluvíme si o tom později Rikere,“ řekl kapitán a rychle se zvedl od stolu. „Právě čekám Datovu zprávu o Srdci.“

Než si to Riker stačil uvědomit, Picard vyrazil ze dveří.

Axiomem Datovy konstrukce bylo, že netrpí emocemi; proto nyní mohl začít opakovat své laboratorní postupy bez nějakého pocitu zklamání či zlosti. Z poznatků o posádce Enterprise však android vyvodil, že právě teď by měl pociťovat emoce všech jejích členů také.

Znovu postavil nad kámen soupravu přístrojů a pečlivě kontroloval dříve monitorované postupy, takže byl s to objevit sebemenší odchylku. Žádný rozdíl! Opakoval přesně každičký svůj pohyb z předchozích čtyř zkoušek.

Všechna měření uskutečnil popáté.

Náhle se na obrazovce objevil nový výsledek. Úplně nový! Najednou, po několika hodinách, totiž nemohl stanovit stejné stáří horniny dvakrát po sobě.

Protože nebylo důvodu domnívat se, že by šestý pokus přinesl nějaké nové údaje, dospěl Dat k závěru, že je nutno aplikovat úplně jiný postup analýzy. Bohužel takový postup se mu definovat nedařilo.

Usilovně přemýšlel o úloze vědecké inspirace, když se dveře laboratoře rozletěly a vrazil do nich kapitán Picard. Podle poněkud chmurného výrazu jeho tváře Dat usoudil, že nějaká výměna banálních zdvořilostí není namístě a ihned přikročil k vysvětlování potíží zkoušek.

Picardovy rysy při jeho výkladu ještě ztvrdly.

„Nejvyšší udaná hodnota stáří je dvacet miliónů let,“ pokračoval Dat. „To by se shodovalo s teorií, že Srdce je součástí velmi dávných dějin. Bohužel extrémní variace hodnot vzbuzuji pochybnosti o spolehlivosti získaných výsledků.“

„Vaše přístrojová technika zřejmě dobře nefunguje, pane Date,“ řekl kapitán. Popadl kámen z analyzačního stolu a pátral úporně, zda na jeho povrchu nedošlo během analýzy k nějakému poškození.

„Po každém zjištění nějaké anomálie jsem provedl její rozsáhlé diagnostické testy. Neexistují žádné indikace špatné funkce přístrojů. Kromě toho všechna měření u ostatních předmětů, testovaných pro srovnání, jsou konzistentní a předvídatelná. Zdá se, že v kameni je nějaká substance, která interferuje se snímačem.“

„Předtím jste říkal, že je to jen obyčejná hornina!“

Dat takřka neznatelně pokrčil rameny. „Analýza skladby kamene byla patrně chybná. Budu celý postup opakovat ještě jednou.“

Vztáhl ruku po kameni, ale Picard o krok ustoupil, jako by mu nechtěl kámen vydat. „Myslím, že od dalších analýz upustíme, dokud neodstraníte nedostatky laboratorního vybavení.“

„Kapitáne, kámen bych potřeboval, abych mohl určit…“

Picard ustoupil znovu. „Dokud nezjistíte příčinu špatné funkce, nebudu riskovat poškození Srdce!“ Sevřel kámen v rukou a řekl: „Zatím bude v mé kabině.“

Dat pátral po emocích, které by mohly kapitánovo chování vyvolat. Odpověď ho napadla až po kapitánově odchodu: podrážděnost!

Začal uvažovat, co by se s tím mohlo udělat.

Kapitola dvanáctá

Kvůli běžnému úklidu se bar „Zaplať, nebo zdechni“ každou noc na hodinu zavíral. Hlučící hosté byli vytlačeni z lokálu a pokud nebyli schopni chůze, byli vyneseni na chodbu; na hvězdné základně bylo veřejným tajemstvím, že synthehol podávaný v baru měl mimořádně silný opojný účinek na každého, kdo u barového pultu nasadil příliš tvrdý kurs.

Ostatní oddělení Camenaeina obchodu však byla otevřena nepřetržitě. Když Orlev začal utírat pokapané stoly, Camenae si sedla na barovou stoličku a trpělivě čekala na příchod některého ze svých zaměstnanců

„V poslední době máme moc práce,“ řekl barman, když přiběhl s plnýma rukama špinavých sklenic. Jeho udýchané postěžování přivedlo Camenae na jiné myšlenky. Souhlasně povzdychla.

„Deset let jsme se vysmívali té vulkánské stařeně pro její touhu po mýtickém pokladu. Myslím však, že teď nás smích přešel. Ona to prokleté Srdce našla – a rozvrátila celý náš sektor.“

Nenasytný boj o tuto relikvii sice naplnil Camenaeinu pokladnu, ale ona takovým pomíjivým ziskům nedůvěřovala. Byly příliš krátkodobé a náhodné a nehledě k tomu prudce stouply i její náklady.

Byla tu například ta věc s Thomasem Gredem.

Slíbila mu, že ho dopraví do bezpečí a byla zvyklá držet slovo. Ostatně porušené smlouvy vždy obchodu škodí. Varovný hvizd Kajima ohlásil něčí příchod na práh baru.

„To je Prskavka,“ ohlásil hlídač, když bezpečnostní kamerou rozpoznal příchozího.

Camenae se zvolna sesunula s barové židle. Norsičan věděl, že je třeba počkat, až zajde do své zadní pracovny. Teprve pak uvolnil závoru na vstupních dveřích.

Camenae již seděla na svém obvyklém místě, když zaslechla cupitavý zvuk chitinových nohou po kovové podlaze. Krtakk přicupital a pozdravil ji obvyklým máváním stopkami svých očí. Jako dlouholetý zaměstnanec firmy neztrácel čas zbytečnými zdvořilůstkami.

„Vaše, podezření, Camenae, bylo oprávněné. Lord Reyadán ukradl Gredovy cestovní doklady a získal tak zdarma cestu lodí Villareal do Smeltrova prostoru:“ :

„A co pak?“

K její nechuti Krtakk jen kolébal svým krunýřovitým tělem nahoru a dolů a jeho resignující gesta věštila nějaký problém. „Pak tento mimodiwahnšťan opustil Villareal a jeho stopa se ztratila. Určitě se někde schoval, ale bude to chtít čas i peníze, než se zjistí, kdo ho ukrývá.“

„Sleduj ho, ať to stojí cokoli!“

Prskavka zacvrlikal, že úkol přijímá. „Je tu ještě jedna věc! Grede si myslel, že se mu podařilo smazat všechny záznamy cizích přenosů, ale novému spojovacímu technikovi se podařilo objevit kousek záznamu, který přepisu unikl.“ Krtakk předvedl několik rychlých, nervózních poskoků. „Bohužel, cena za získáni tohoto záznamu byla přemrštěně vysoká a výsledek nijak zvláštní!“

„Přesto bych si to ráda poslechla,“ řekla Camenae s výrazem rezignace nad stále rostoucí cenou její odplaty.

Přes stůl se natáhlo chapadlo a vložilo do Camenaeiných dlaní přehrávač. Camenae stiskla tlačítko a z přehrávače se ozval hlas:

„…pátrání skončeno. Drahokam nebyl nalezen a je zase…“

To bylo vše. Tak malý kousek a tolik toho odhaluje!

„Děkuji, Krtakku! To byla dobrá práce!“

Prskavku pochvala tak překvapila, že radosti zakvičel a odběhl s bzučivým žvatláním vlastní samochvály. Camenae si přehrávala krátký záznam několikrát za sebou, ale naslouchala spíše zabarvení hlasu než slovům. Obsah byl opravdu neocenitelný, ale pro ni měla mimořádnou cenu možnost slyšet, jak Reyadán mluví v soukromí: v jeho zřetelné výslovnosti nebylo ani stopy po onom silném přízvuku a slizkém sykavém tónu, jehož používal při řeči s ní.

Camenae poznala, že tohoto mimodiwahnšťana velmi silně podcenila. A za její chybnou kalkulaci zaplatil chudák Grede!

Někteří lidé ve stáří tloustnou, ale na vysoké svalnaté postavě prvního prefekta Lorrise nepřibyl za desetiletí ani gram. I ve svých devadesáti letech měl Lorris jasný zrak a jeho uši stále ještě dokázaly zachytit každý šepot klepů a pomluv. Jeho suchý smích byl ostrý jak břitva, zařezávající se do živého masa jeho obětí. Jeho reflexy byly sice pomalejší než v dobách mládí, ale Lorris to dokázal zakrývat imponující důstojností svého chování.

Jedinou jeho daní plynoucímu času byla stále se snižující smířlivost s rozkolem a nepořádkem. Tím, jak se jeho rodina rozrůstala o nové generace, Lorris se stále více uzavíral do ochranných stěn své knihovny.

Když onoho rána vstoupil prefekt do své svatyně, zjistil, že je již obsazena. Jeho pohoršení nad porušením soukromí se rychle rozplynulo, když poznal vetřelce. U nejdelší police s knihami stál jako přikován zástupce velitele Vedoc a jeho hlava se skláněla nad otevřenou knihou; byl tak zabrán do čtení, že ani neslyšel, že se dveře do knihovny otevřely.

„Na to, že jsi voják, pěkně ses začetl do historie, synovče!“

Mladý muž se otočil. Pak s úsměvem pozdravil skloněním hlavy v neformálním gestu úcty, které svědčilo, že úzké rodinné vazby nikterak nenarušují rozdíly v hodnostech obou mužů. „Vaší knihovně nelze odolat, strýčku! V této místnosti jsem strávil již hodně svých dovolenek.“

„Ha! Kdybys dbal o svou kariéru, tak bys měl raději s kamarády honit holky a sem tam něco vypít!“ Starý pán zasedl do širokého křesla uprostřed místnosti a pokynul synovi své sestry, aby přišel blíž. „V raných počátcích Impéria byly doby, kdy se všichni dívali na důstojníka, jenž se nevěnoval umění, hudbě nebo literatuře, jako na obyčejného žvanila. Ty doby jsou ovšem už dávno pryč! Dnes jsou moji kolegové prefekti většinou hrabivci nebo byrokrati a já vím, že mne považují za nevrlého extravaganta.“

„Zdá se mi, že jsem po vás!“

„A to právě neděláš dobře,“ zabručel Lorris. Vedoka měl odjakživa nejraději ze všech svých potomků. Najednou ho něco napadlo a k realizaci nápadu ihned přikročil s útočnou strategií velitele v boji. „Kniha, kterou máš v ruce, je pašovaná!“

Mladý muž pohlédl překvapeně na svazek ve své ruce. „Ale, je-li to pravda, jak jste se k ní dostal, strýčku?“

Lorris se uchechtl chlapecké naivitě. „Jednou z předností vojenské kariéry je možnost navázat styky i s nechutnými živly, například s Ferengy. Odporná rasa, ale někdy může být i k užitku!“

„Oni pro vás pašují knihy za peníze?“

„Ano, za peníze,“ řekl starý pán. „Samozřejmě, že na kšeft! Oni jsou ve Federaci komunitou, která se také zajímá o staré Římany. Ve skutečnosti jsem tedy jako centurion obstaral právě pro autorku této knihy,“ ukázal znovu na svazek v synovcových rukou, „jeden výtisk dějin římského národa.“

„Četl jsem ve vaší knihovně už několik jejích knih,“ řekl horlivě. „Ona je velká odbornice.“

„Byla velkou odbornicí. Podle zpráv, které mám, totiž T’Sara právě před několika dny zemřela.“

„Byla stará?“

„Asi ano,“ řekl Lorris a pokrčil rameny. „Muselo jí být nejméně tři sta let. Zpráva říká, že zemřela se skupinou dalších Vulkánců, což znamená, že to asi přirozená smrt nebyla!“

„To je rána pro federální vědu!“

„Souhlasím, ale sami Vulkánci její odbornost necení tak, vysoko jako my. T’Sara určitě až moc dobře rozuměla cizím emocím a urazila tím vulkánskou filozofii.“

Mladý muž se zamračil. „Je toho dost, čemu ani já u Vulkánců nerozumím!“

„Oni jsou opravdu nepochopitelná rasa. V jejich filozofii přísné logiky není vůbec místa pro různé nectnosti, které dělají život životem.“ Přišel čas vyzkoušet, jak je ta voda hluboká! Lorris si zhluboka povzdychl: „Mou jedinou nectností, která mi vydržela až do stáří, je zvídavost… a teď bych se právě rád dozvěděl, jak T’Sara zemřela a co z jejího výzkumu přešlo do našich legend. Odpovědi, které hledám, možná uspokojí jen mou šťouravou povahu, ale na druhé straně mohou znamenat i víc.“

Vedokovo obočí se zvedlo; tento obrat v rozhovoru prudce vyburcoval jeho zájem.

„Mám sluch a čich jako římský prétor,“ pokračoval první prefekt, „a k vyrovnání některých dluhů pramenících z mého zájmu o T’Sařiny soukromé záležitosti se prétor v mém nitru rozhodl vyslat za Neutrální zónu vojenského zvěda, aby věci prozkoumal!“

Zájem synovce vzrostl ještě víc. S nevěřícíma očima řek: „A on by ten prétor pro takový riskantní podnik porušil i smlouvy o Neutrální zóně?“

„Pro šanci získat Ko N’yu by prétor udělal všecko,“ usmál se Lorris měkce. „Anebo by alespoň někoho pověřil, aby to udělal!“

„Ko N’ya,“ zašeptal mladý muž. Ačkoli v knihovně bylo teplo, otřásl se, jako by mu nějaký chlad najednou pronikl až do morku kostí. „Mýtus zrozený v hrobce Smrti!“

„Máš živou představivost, Vedoku, ale já jsem ji měl také, když jsem byl v tvém věku. Služba v armádě tě naučí zaměřovat tuto tvou schopnost na mnohem rozumnější cíle.“

Synovec ještě více zbystřil pozornost a jen takt mu nedovolil vyjádřit souhlas i s tímto výrokem.

Tak, konec laškování, usoudil prefekt. Nezbývalo mnoho času k nějaké revizi jeho záměru. „Byl bych šťastný, kdyby ony události prověřil někdo, kdo je osobně spjatý se zájmy naší rodiny!“

Vedoc tuto myšlenku velmi rychle akceptoval. „Můžete zařídit, abych byl přeložen k výzvědné službě?

„Ach, ano,“ řekl se širokým úsměvem Lorris. „Mám skoro tolik předpokladů tam zavolat, jako je v těchto policích knih.“

„Pak tedy, strýčku, čekám na vaše rozkazy!“

„Výborně! Připrav se opustit do hodiny tento dům!“ Lorrise dojala odvaha mladého vojáka. Syn jeho sestry se jednou může stát vynikajícím prefektem a ještě posílit čest své rodiny.

Pokud ovšem tuto misi přežije!

Ti, kteří byli svoláni na Shromáždění, se začali scházet, když na stmívající se obloze vyšel první měsíc DiWahnu. Z domů a ubytoven začaly potemnělými ulicemi proudit zahalené postavy k Chrámu Brány. Těžké kapuce zahalovaly tváře těch, kteří sami sebe nazývali mimodiwahnšťany. Někteří kráčeli sami, jiní ve dvojicích nebo v malých skupinkách. Zvolna plnili dlážděné prostranství pod vysokou věží a jejich rostoucí davy mizely v útrobách komplexu Věrných.

Obyvatelé města, kteří k Věrným nepatřili, se krčili strachy doma, protože tak početné Shromáždění nikdo nepamatoval. Každý Strážce z této planety musel putovat do opevněného města Iconiadánu, ale nikoho nenapadlo, že na výzvu bude reagovat tolik osob; šustění jejich oděvů pronikalo jako povodeň do zabarikádovaných dveří a utěsněných oken.

Mužům a ženám, kteří přijali svůj adoptivní svět a propadli uspokojení, budou opět připomenuty zpola zapomenuté legendy o staré Iconii a její ztracené velikosti. S bázlivým šeptáním si nyní připomínali ono mysteriózní kataklysma, které Strážce tak děsilo. Věrní udržovali vzpomínky na svou rasu z doby před Velkým průchodem Branou. Měli znalosti, jimž prostí zemědělci a obchodníci nerozuměli; jestliže tedy něco znepokojilo Strážce, mohlo to být určitě znepokojující i pro ostatní občany. Když měsíc do-

sáhl zenitu, rozezvučely se zvony a popohnaly několik opozdilců mohutnými klenutými chodbami v základech věže. A masivní hlavní brána z nejtvrdšího dřeva se zavřela, aby zabránila vstupu všem nezasvěceným vetřelcům.

V dómovité síni, která sotva stačila pojmout všechny účastníky Shromáždění, se tísnilo tělo na těle. Jen uprostřed namačkaného davu zůstalo prázdné místo. Seděla tam na zemi postava se skříženýma nohama. Abstraktní mozaika pod tímto Strážcem označovala místo, na němž po Velkém průchodu Branou stanul první Icoňan; jen hrstce Strážců bylo dáno právo na toto posvátné místo vstoupit.

Když zvony dozněly, Mistr vstal ze země, odhrnul těžké záhyby své kápě a odhalil tvář muže středních let. Jemně vrásčitý obličej sice nebyl hezký, ale ani ošklivý; jeho pleť měla slabě nafialovělý odstín, jímž se vyznačovali všichni, kteří se narodili na jižní polokouli této planety.

Účastníci Shromážděni jeden po druhém následovali příkladu Mistra. Když všichni Strážci obnažili hlavy, Kieradán promluvil hlubokým, melodickým hlasem, jenž doléhal ke všem pozorným uším a plnil je blahem. Bylo slyšet pouze tlumené dýchání přítomných účastníků.

„Toto je příběh, který mi vyprávěl můj děd…

Když jsem byl mladým mužem, právě zasvěceným do našeho řádu, přistěhovala se do mé vesnice mimodiwahnšťanka. Byla to vysoká žena jemných, svižných tvarů a popelavých vlasů; z tmavých očí vyzařovalo přání naučit se našemu jazyku a poznat zvyky našeho lidu. Nikdy předtím jsem takovou ženu neviděl. Ona sama řekla, že je z její rasy první, kdo vstoupil na DiWahn; ale starší členové Věrných ji už znali.

Tehdy jsem byl ještě příliš mladý a stačil jsem se naučit jen asi půltuctu Snů, ale Ikadaján mě ujistil, že T'Sara patří ke kulturnímu dědictví Drahokamu a že je předurčena stát se jednou ze stránek Snění.

Čtyři týdny jsem poslouchal, jak Strážci debatovali o svém podílu v plánech týkajících se Drahokamu a o jejich plnění; někteří z nich říkali, že už pouhé uvažování o celé akci je svatokrádeží a že přímý zásah může doopravdy přerušit i běh Snění; jiní tuto pasivitu odsuzovali a naopak věřili, mimodiwahnšťanka byla vybrána, aby našla tu správnou stopu.

Nakonec bylo vše jednoduché.

Ikadaján pozval T'Saru k účasti na Vyprávění. Dovolit někomu, kdo se nezapřísáhl Víře, aby naslouchal Snům, bylo bezprecedentní. T'Sara velmi rychle vycítila, že se jí tím prokazuje velká čest. Když jsme noc co noc zaujímali svá místa v kruhu Strážců, připojovala se ke mně; každou noc někdo recitoval jeden ze Snů, zaznamenaných našimi iconskými předky. Ani v jednom ona nefigurovala.

Nejprve naslouchala trpělivě, ale pak její dychtivost neustále narůstala a pronásledovala ji po celou zimu. Prvního jarního dne Ikadaján podrobně vylíčil zánik Iconie a tím dospěl ke konci starého dědictví. Tehdy T'Saru už zcela ovládla touha zjistit, co se stalo s Kanda Jiakovým Drahokamem, a poznat jeho sílu.

Její neúnavnost ji vyhnala z našeho světa, ale pro nás ztracena nebyla. Vždy jsem věděl, kde ji hledat, a naslouchání oněm Snům mě nikdy neunavovalo."

Kieradán se odmlčel, nabral dech a řekl: „To je konec vyprávění mého děda, ale tím celý příběh nekončí. T'Sara po léta posílala zprávy o svém pátrání mnoha mimodiwahnšťanům, kteří ji podporovali. Pak Strážci jeden po druhém zestárli a pomřeli, až z Věrných nezbyl nikdo, koho znala. Její zprávy pak ustaly.

Můj otec se zúčastnil Shromáždění, kde jedním z usnesení bylo vyhledat ji. Jaradadán strávil na této misi zbytek svého života. Bloudil od planety k planetě a bděl nad T'Sarou. Přitom úzkostlivě dbal, aby ona o tom nevěděla. Mimo DiWahn se mu narodil syn, který v poslání svého otce pokračoval."

Pak Kieradán zvedl hlavu a prohlásil:

„Reyadán nám sdělil toto: T'Sařino pátrání skončilo, Drahokam objeven nebyl; a znovu nastal čas pro Věrného, aby přijal účast ve Snění."

Jeho slova u Strážců rozpoutala bouři vzrušení. Výkřiky radosti se mísily se vzlyky těch, kteří byli dojati příchodem dne předpovězeného v mýtu. Mladí i staří, muži i ženy, cizí i přátelé se vzájemně objímali jako nejbližší příbuzní.

Kieradán čekal, až se nával jejich rozrušení uklidní, a pak ze záhybů svého oděvu vytáhl pergamenový svitek. Byl zažloutlý stářím a převázaný koženou tkanicí.

„Připravovali jsme se na tento den mnoha způsoby. Jsou tu mezi vámi ti, kteří byli vybráni, aby dláždili cestu, po níž musíme jít dále, i ti, kteří půjdou až na její konec." Přehlédl celé to množství dychtivých tváří obrácených k němu a zvolal:

„Daramadán!"

Vysoký, podsaditý muž se začal prodírat davem doprostřed síně. Několik Strážců se s tímto mužem již setkalo, ale všichni ostatní ho znali pod jiným jménem. Jeho vstup do řádu nebyl dosud zveřejněn.

„Jsi s námi?" zeptal se Kieradán. Byla to rituální otázka, ale snad ještě žádná odpověď předtím neměla takovou závažnost, jako ta dnešní.

„Jsem s vámi," řekl muž, jehož většina DiWahnšťanů znala jako admirála Jakata. „Ze všech svých sil!"

„Výborně!" Sbor hlasů z celého davu potvrdil vysokému důstojníku Daramadánovi souhlas s jeho vstupem do řádu.

Admirál diWahnské kosmické flotily sklonil hlavu na znamení poslušnosti a zeptal se: „Kam mám jít, Mistře?"

„Na Stanovené místo," řekl Kieradán. Rozvázal křehkou koženou tkanici obepínající svitek nechal ji padnout do prachu. Svitek rozbalil a vyzdvihl vysoko nad hlavu, aby všichni viděli, co na něm je.

Byla to mapa plná hvězd s jednou planoucí kometou.

Kapitola třináctá

Kvílivé větry odnášely k obloze nářek a křik umírajících, jako kdyby prosily nebesa o slitování, ale rudé slunce bylo nemilosrdné. Zářilo v poledním žáru, který vysušoval hrdla i ústa mužů, příliš slabých, aby se odplazili do stínu, a žhnulo do těl, která již svého vlastního tepla pozbyla. Na zemi prosycené krví doutnaly malé ohně a s přibývající nocí plné dýmu zvolna vyhasínaly. V rozbrázděném poli se tu a tam zachvěl náznak pohybu: škubnutí údů, když konečně smrt přemohla bojovníka s rozervanými vnitřnostmi, lenivé mávnutí křídel supů, kteří hodovali na tomto krveprolití, zatřepetání kmenového praporce, jehož zlomená žerď byla zabodnuta do hrudi praporečníka.

Když se slunce sklonilo k západu, k rozeklaným štítům hory Selaya, a dech suché pouště zesílil, porušila rovnou linii horizontu osamělá postava. Vybírala si pozorně cestu, snažila se překračovat padlé bojovníky a obcházela hromady propletených a do sebe zakleslých těl. Měla na sobě čistou, neposkvrněnou a nepotrhanou tuniku, ale její nohy i tkanice sandálů byly potřísněny usychající krví olivové barvy.

Byl to ještě chlapec. Na chvíli se zastavil, unaven dlouhým během z vesnice v horách a zmučen obrazem bojiště na planině Ishaya; před zavřenýma očima mu letěly vzpomínky. Jeho matka i šamani ho prosili, aby zůstal v Isk'Kahru, ale on se z T'Leiny náruče vyrval a uprchl.

„Počkej!" volali za ním. „Jsi ještě příliš mladý," křičeli nyní v jeho vzpomínkách, když je ve skutečnosti již dávno slyšet nemohl.

V těch několika chvílích velmi zestárl.

Za necelou uplynulou hodinu poznal, že barvité scény řinčivých zbraní, složitě zobrazené na goblénech, a rytmické melodie Válečných balad jsou něco jako dětské říkánky nebo pohádky o starých kouzelnících, promlouvajících ke ztraceným lovcům. Ve světle lampy se míhaly zelené pruhy, ale zelená krev usychající na jeho nohách budila hrůzu. Její uschlý povlak pokrýval i kdysi lesklou zbroj padlých. Svou krev na této písčité pláni prolilo pět vulkánských kmenů a vzduch nyní houstl hnilobným zápachem, jen několik bojovníků tuto řež přežilo; budou moci zpívat balady o statečnosti i zradě.

Kde je všechna ta sláva teď, v tom tichu?

Pojď!

Nutnost pokračovat v cestě se opět vtiskla do chlapcova vědomí. Zklamalo ho jeho vlastní přání, zvědavost i umíněnost; najednou se mu zazdálo, že z té okolní prázdnoty zazněla výzva, volání někoho živého, ztraceného v moři mrtvých těl. Otevřel oči a zíral do široširé pláně.

„Otče?"

Odpovědělo mu sotva znatelné škubnutí nějakého těla na severní straně planiny, jako kdyby se v rukávci pohnula ruka někoho, jehož rty již mluvit nemohly.

Zrychlil krok, protože se mu tak ukázala stopa, kterou sledoval a která jeho krokům dodala smysl. Hrůzy válečného pole ho již tolik neděsily. Nespočetné proměny zohavení lidských těl, spálené údy, roztříštěně lebky a prolomené hrudi promlouvaly jediným tématem, tématem smrti. I zbraně změnily svou podobu, všechny již, prolily spousty krve a umlčely mnoho nepřátel. Někteří mrtví neměli otevřené rány a přesto jejich tváře byly stažené a pokřivené do groteskního výrazu Volání, které tak dokonale pokřivilo jejich mysl.

Rozervané zbytky jasně červeného praporče upoutaly chlapcovy zraky. Se strachem přišel blíže, ale váhal mezi naléhavým voláním svého otce a hrůzou, která ho opět začala přemáhat. Ano, jeho rod tu bojoval! Náhlý závan větru přehrnul látku praporce přes tělo jednoho z příslušníků jeho kmene, jako by kmenový léčitel naznačil gestem hranice svého umění. Chlapcovo pátrání bylo téměř u cíle.

Pokročil dopředu a zapotácel se, když poznal tvář mrtvého u svých nohou. Surrell ležel zhroucený na zemi, k níž ho přibila zlomená kovová tyč; zřejmě zemřel, když se v agónii zmítal v marné snaze se osvobodit. Žal nad ztrátou bratra přepadne každého, ale tenhle byl chlapci ze všech jeho bratrů nejdražší. Jeho smrt mu způsobila větší bolest než všechny ty hrůzy, které viděl kolem sebe. Při dalším kroku objevil druhého padlého bratra a hned nato třetího!

Všichni mrtví měli svá jména; chlapec je všechny stále viděl živé, viděl jejich smějící se tváře, bledé v měsíční záři, při poslední Slavnosti měsíců. Bratři, strýcové, bratranci. Bylo jich mnoho, pro něž musel plakat!

„Otče!"

„Tady!" Tiché slovo bylo skutečně vysloveno, ne vysláno!

Chlapec se zoufale prodíral mezi mrtvými těly, až jeho ruce ucítily náznak tepla. Padl na kolena po boku svého otce. Stefova tvář byla zbrocena krví, zakrývající výrazné rodinné rysy. Jeho oči, kdysi černé a pronikavé, byly zamlženy bolestí a vyčerpáním, ale zjasnily se, když se chlapcova ruka dotkla otcovy paže.

„Jsem tady, otče!"

„To nikdo z mých ostatních synů nezůstal?" zeptal se Stef a jeho slabý hlas se zachvěl zlostí.

„Ne, otče, jen já."

„Tak je to tedy! Ale budu mít další syny!" Stef sípal a usilovně se chtěl pohnout. S vypětím posledních sil se mu konečně podařilo poodhrnout svůj plášť a uvolnit malý předmět, ležící u jeho boku. „Ujmi se svého dědictví a své budoucnosti, toto je králotvůrce, Ko N'ya!"

„Pro tohle moji bratři zemřeli?“ otázal se chlapec. Slýchával často Surrela a ostatní, jak si v noci šeptali, když si mysleli, že již tvrdě spí; vyprávěli si divné pověsti o předmětu s velkou silou, přinášejícím kmeni, který jej vlastní, ohromné bohatství. Teď tento fádní šedý kámen neměl pro chlapce ani takovou cenu, jako jediný den Surrellova života.

„Smrt je jen nepatrnou cenou, kterou platíme své místo v dějinách. Moje dynastie musí sjednotit celý Vulkán!“ řekl otec. Pozvedl kámen a jeho hlas zazněl hlasitěji: „My budeme žít věčně, vládnout věčně!“

Chlapec natáhl ruku. Chtěl si sáhnout na drsný povrch Ko N’yi, ale Stef ho odstrčil.

„Je moje!“ zasípal. „Nebuď tak nedočkavý, abys mě vystřídal!“

„Ne, otče, tak jsem to nemyslel…“

Stefův bolestný výkřik přerušil chlapcovu obhajobu. Jeho tělo zachvátila křeč, zkroutila svaly do uzlů a vzala Stefovi sílu kámen udržet. Vyklouzl mu z třesoucích se prstů, ale chlapec po něm skočil a zachytil jej, než dopadl na zem.

Je můj!

„Otče!“

Slabé Volání Stefova vědomí zvolna utichalo navždy. S Ko N’you v dlaních chlapec vstal. Byl jedinou živou bytostí na planině Ishaya.

Noci na Vulkánu jsou chladné. Žhnoucí teplo slunce dlouho do noci nevydrží. Chlapec v plátěné košili a vestě bez rukávů by byl potřeboval schoulit se u šlehajících plamenů ohně, aby dočkal rána.

Nikoli však tento chlapec.

Seděl na zemi se zkříženýma nohama a ani se nezachvěl. Bez pohnutí držel ve svých dlaních kámen po celou noc. V měsíčním světle se kámen změnil v krystal drahokamu; jakoby nějakým vnitřním světlem se třpytil a jiskřil; za úsvitu však toto kouzlo pominulo.

Plání zazněly chraplavé výkřiky a chlapec v dálce spatřil pohybující se postavy: V první chvíli si myslil, že konečně lidé z vesnice přišli hledat své padlé, ale když se skupina přiblížila, zachytil cizí přízvuk řeči. Ti lidé mluvili drsným, kašlavým hlasem válečníků, nikoli léčitelů. Jiný kmen, patrně Ghe’Haraové, pomyslil si chlapec, když rozpoznal jejich zbraně. Napočítal osm mužů, kteří pobíhali a slídili po válečném poli; prohlíželi mrtvé, jako by něco hledali.

Křik prudce zesílil, když jeden z mužů ukázal na červený praporec Stefova kmene. Skupina se rozběhla a bezohledně přitom šlapala po mrtvých Jeden z válečníků málem zakopl o chlapce, který seděl tiše a nehybně.

„Ha!“ zařval muž a vrátil se zpět jako had plazící se v trávě. Vypálil ze svého fázeru a chlapec ucítil na tváři závan letícího svazku elektronů. „Garamonde, pojď se podívat, co jsem našel!“

Jeden z válečníků se pootočil a odpověděl na volání. Byl to vysoký muž, jednající se sebevědomou arogancí. Ačkoli jeho společnici byli vyzbrojeni moderními zbraněmi, jeho oděv byl ušit podle pradávného vzoru. Dekorativní meč, který se mu houpal po boku, měl právě tak smrtící sílu jako fázery členů jeho skupiny.

Pohled na chlapce a na předmět v jeho rukou vyvolal na Garamondových rtech výraz překvapení. „Ty máš něco, co patří mně!“ Chlapec pozvedl oči, ale nepromluvil.

Garamond ustoupil a instinktivně uchopil svůj meč. Ranní rozbřesk dodával chlapcově tváři podobu starce. Bližší pohled ovšem toto zdání vymazal

„Dítě, dej mi to!“

„Jmenuji se Surak,“ řekl chlapec klidně. „A ten kámen vám nedám! Nedám jej nikomu na světě!“

„Tolik dychtíš po smrti, mladíku?“ Překvapen tak nečekaným vzdorem, Garamond opět povytáhl z pochvy svůj meč. „Ne, nechci zemřít,“ řekl Surak, „ale nemohl bych žít, kdybych měl na svědomí tak špatný čin.“

„Předpokládáš tedy, že si tu tretku necháš pro sebe?“ Hlučný smích, který po této otázce následoval, zakryl narůstající nejistotu. Garamondova pěst na jílci meče opět ztuhla. Má-li tento kámen opravdu ony Síly, pak by tento chlapec mohl být nebezpečný stejně jako starší příslušníci jeho kmene. Musí tedy bezpodmínečně zemřít!

„Ne, teď po východu slunce ji nepotřebuji.“ Garamond pocítil úlevu, když se chlapec sehnul a položil kámen na zem.

„Tys mi ji tedy nakonec dal!“ zajásal muž, uchopil kámen a vyhodil jej vysoko do vzduchu.

Surak potřásl hlavou. „Vzal jste si ji ze své vlastní vůle!“

„Nepatrný rozdíl, můj malý filozofe,“ řekl Garamond se zdviženým obočím. „Ale pročpak pohrdáš všemi těmi Silami? Vypráví se, že tento nenápadný kámen, který jsi odhodil, může splnit všechna přání. Ko N’ya by mohla přinést i smrt tvému kmeni.“

Surak znovu chladně pohlédl na válečné pole. „Vybrali si sami tento osud. Kdyby znovu ožili, jen by to prodloužilo boj.“

Sevřel ruce, opět je rozevřel, položil si je na kolena a pokračoval: „Netoužím po splnění svých přání. Zvolil jsem si jejich konec.“

Zvolil jsem si konec přání.

Tato slova byla pronesena ve staré vulkánštině s rytmickým přízvukem předreformního dialektu. Picard se pohnul na svém lůžku a tím pohybem se téměř probudil.

Věta zazněla znovu, ale tentokrát z jejího hrdelního přednesu už její smysl nechápal vůbec.

Upadl opět do jiného snu.

Stěny ložnice byly ověšeny složitě tkanými tapisériemi s panoramatickými obrazy, které vypadaly jako skutečné, ale tkaniny oněměly prachem a těžkými stíny. Podlahu z kamenných dlaždic pokrývaly koberce, ale jejich barvy i vzor byly sestřeny šoupáním nohou a přešlapováním pěti generací. Kdysi byla síň bohatě zařízena skvostným nábytkem z černého dře-

va: hluboká křesla zvala hosty, aby si odpočinuli, a prostřené stoly s vínem a chlebem je lákaly, aby ještě chvíli zůstali. To vše dávno pominulo, když touha po přátelství postupně vyhasínala až úplně dohořela tak, jak vychladly pochodně zastrčené do konzol na stěnách.

Závoj stáří a rozkladu zahaloval jako opotřebovaná opona celou síň. Nejvíce se ovíjel kolem lože a kolem ochablé postavy zabořené hluboko do jeho náruče.

„Jsem starý, J'ross! Naši lidé umírají v tomto novém světě ještě velmi mladí, ale i podle našeho počítání před Přesídlením z Vulkánu jsem stár!"

Garamond pronášel tuto nedůtklivou stížnost tak často, že žena po jeho boku se již dávno nesnažila na ni hledat nějakou utěšující odpověď. Namísto toho si se zbystřeným zájmem pozorně prohlížela Garamondovu trudovitou, vrásčitou tvář. Jeho pleť měla znepokojivý hnědý odstín, po němž včera ještě nebylo ani památky. Jeho nachýlená a vychrtlá postava byla kost a kůže. Uvažovala, zda někdo ze strážců ložnice si této změny povšiml.

Její ruka zapátrala po koši, který byl zasunutý pod lůžkem. Obsah byl netknutý. Vytáhla z koše malou knížku, vázanou v kůži, a na označené stránce ji otevřela, „Mám ti dnes číst?"

„Ne, já umírám!"

Tato slova říkal již dříve, den za dnem, po celý uplynulý rok, ale ji napadlo, že by se dnes mohla stát pravdou! Starcovo dýchání doprovázelo tiché, suché chroptění, které svědčilo, že jeho plíce během noci velmi zeslábly. Garamond se probudil teprve před hodinou, pod očima měl tmavé kruhy a opuchlá víčka mu klesala níž a níž.

Konečné zavřel oči úplně a pomalu usnul.

J'ross odložila otevřenou knihu hřbetem nahoru a opatrně se odsunula z lůžka, aby starce neprobudila. Obratnými pohyby, dokonale naučenými dlouhou praxí, urovnala a pozastrkovala pokrčené pokrývky. On se ani nepohnul. Vzala knihu, sehnula se a znovu rukama zapátrala v koši.

„Kdo je tam?" vzkřikl náhle Garamond, který se probudil. Prsty křečovitě hmatal po svém boku. „Pryč! Je pryč!"

„Tiše, můj manželi! Vždyť je tady, pod pokrývkou!" Vedla jeho ruku na místo, které hledal, a zároveň letmo pohlédla přes rameno, aby zjistila reakci strážců.

Pymer přišel ihned a držel ostražitě v ruce nůž; učinil ještě jeden váhavý krok dopředu. Deemus byl znepokojen méně, ale i jeho ruka spočívala na jílci meče zasunutého v pochvě. Oba natahovali krky, aby viděli, co se stalo.

„Chválím vaši horlivost." Ustoupila, aby viděli dobře na lůžko a na starce, objímajícího rukama kámen. „Byla to jen jeho další noční můra!"

Pymer zabručel, opřel se o zeď a začal se bezmyšlenkovitě šťourat v zubech. Deemus si zhluboka vzdychl.

Věděla dobře, že Garamondovi jsou oba strážci věrní, ale mnohem menší důvod již měla k domněnce, že jsou loajální i k ní. Bylo jí zcela jasné, že jako mladá žena umírajícího krále, byť sebekrásnější, sotva může soupeřit s Garamondovými příbuznými. Taramukova politická moc vyplývala zčásti z jeho krvelačnosti, ale hlavně z jeho ambicióznosti; slíbil nové vyhlídky pro Aegis. Zatímco Garamond redukoval svou osobní stráž jen na dekorativní, v podstatě zbytečný přívěšek svého dvora, Taramuk slíbil vojákům globální válku a na jejím konci mocné impérium.

Vše, co k tomu potřeboval, byla jen Ko N'ya.

J'ross se přisunula opět ke Garamondově boku a úzkostlivě se snažila uklidnit jeho nářek. Pymer se nudil a nudící se vojáci mají obvykle podivné způsoby, jak nudu zahnat.

„Zradili!" Garamondův hlas se naštěstí propadl do šepotu. „Zradili jste mě!"

„Ne, vůbec ne!" Láskyplně mu zasunula za ucho kadeř rozcuchaných bílých vlasů. Když se s ním poprvé setkala, byl to na svůj věk státe ještě krásný muž. „Pokud jde o mne, manželi můj, já jsem ti věrná!"

Garamond se zvrátil do polštářů, vyčerpán svým výbuchem, a kámen mu opět vypadl z rukou. Když neučinil žádný pohyb, aby kámen znovu uchopil, J'ross jej zastrčila opět na původní místo. Pak vzala měkký šátek a utírala Garamondovi slzy, které se mu řinuly z opuchlých očí. Pro to, aby ulehčila jeho těžkému dechu a slabým vyčerpaným údům, však nemohla učinit vůbec nic.

Uplynula hodina a za ní i druhá. J'ross trpělivě čekala. Vtom Garamond zhluboka vydechl a znehybněl. Uchopila jeho zápěstí, aby přezkoumala tep, ale již jej nenahmatala; Garamond došel svého věčného klidu.

J'ross vytáhla zpod lůžka koš a připravila se na to, co ji čekalo.

„Král usnul. Nerušte ho!" nařídila strážcům, když kráčela kolem nich.

Deemus jen přikývl, ale Pymer popadl svůj nůž a vykročil po J'rossině boku. Jako paní Garamondova dvora sice J'ross měla právo na ozbrojený doprovod, ale v posledním roce pozorovala v chování stráží určitou změnu, totiž nápadný vzrůst bdělosti vůči jakékoli její činnosti. Jak se Garamondovi zhoršovalo zdraví, bylo pro ni stále obtížnější vyhnout se privilegii, kterou jí Pyremovi společníci prokazovali. Jen těžko se jí dařilo nacházet vzácné příležitosti, jak jejich dohledu uniknout. Její strážci se stali vlastně jejími věznitelí.

Došli mlčky do kuchyně královského dvora. Na J'rossiny pokusy zapříst rozhovor Pymer nereagoval. Jeho nezdvořilost v ní jen utvrzovala podezření, že vojáci království Aegis jsou již připraveni převést svou loajálnost na Taramuka.

„Hu, tady dole je ale horko!" zavrčel konečně Pymer, když sestupovali po zadním schodišti. „Tohle by nebyla práce pro vojáka!"

„Králova místnost je chladná. Mohl jste tam zůstat!" On se na to jen zamračil.

Před J'ross žádná královna nikdy do kuchyně nevkročila, ale také žádná královna tohoto dvora nikdy nebyla předtím pekařkou! Někteří sloužící se

J'rossině vzestupu mezi šlechtu obdivovali, zatímco jiní jí pro její nízký původ opovrhovali; když však nyní vstoupila do jejich kuchyňského království, všichni se drželi v povzdáli.

J'ross se hbitě proplétala mezi hemžícími se kuchaři a číšníky. Voják ovšem tak mrštný nebyl, překážel v cestě a pletl se pod nohama a dostalo se mu za to mnoha mumlavých nadávek. Když se mu konečně podařilo J'ross dostihnout, měla již vytažený bochník těsta a zdobila jej na povrchu hustou mříží zářezů. Upravené těsto pak položila na dřevěnou podložku a vložila je do nejbližší pece.

Pymer se začal potit. „Jak dlouho to ještě bude trvat?"

„Už dlouho ne," řekla. „Kořeněná kahla nemusí kynout."

Čekal, ale stále více se mračil a jeho tvář nabývala z vyzařovaného tepla světle zelené barvy. J'ross konečně uznala, že kůrka na koláči je správně zahnědlá.

„Tuhle práci by snad mohl dělat každý," řekl Pymer, jemuž podrážděnost opět rozvázala jazyk.

„Není to tak lehké, jak se zdá na první pohled," řekla J'ross. Sundala košík s ramene a volnou rukou si s obočí setřela kapky rozpuštěného sladidla.

Jejich vstup do ložnicové síně překvapil opuštěného strážce uprostřed zívání. „Král ještě spí," řekl.

„Nechce se mi budit ho, ale musí jíst, aby se nevysílil!" Přiblížila se k loži a zvýšila hlas: „Přinesla jsem vám vaši oblíbenou pochoutku, můj pane, čerstvě upečenou kahlu."

Pohlédla starému muži do tváře. „Můj pane?"

Pustila z rukou koš a padla na kolena u jeho lože. „Můj pán! Můj pán je mrtev!"

Její křik se změnil ve vzlykot a ona se vrhla na ztichlé tělo. Uslyšela dupot obou strážců, kteří k ní okamžitě přiběhli.

„Ustup, ženo!" poručil jí hrubě Deemus a posuňkem jí nařídil uhnout, aby sám prohlédl krále. Dotkl se jeho tváře a popadl ho za ruku. „Ha, vždyť už je studený!"

„Pak tedy zemřel během tvé hlídky!" řekl rychle Pymer.

„Idiote! Ty si myslíš, že Taramuka bude zajímat kdy zemřel?" J'ross pozorovala Deema, jak se horečně hrabe v přikrývkách. „Jeho teď bude zajímat ten kámen! Kde je… ?" Otočil se k J'ross a vytasil meč.

Deemus sice vnímal J'rossin žal, ale zároveň byl mnohem důvtipnější, nežli Pymer.

„Pusťte to, má paní, nebo budu nucen vás zabít!"

„To jsi tedy velmi statečný muž, troufáš-li si napadnout držitelku Ko N'yi." Ulehčilo se jí, že voják na místě ztuhl. „Jediným dotekem tohoto kamene ti vypálím srdce a do uzlů ti zkroutím střeva! Mávnutím ruky zbořím tento hrad na vaše hlavy a mor sešlu na všechny, kdo přežijí! V kolébkách všech žen této země po deset generací budou vyrůstat samé nestvůry!"

Pymer ochromen hrůzou by ji byl nejraději nechal i s kamenem utéci ze síně, jen aby zastavil příval těchto kleteb, ale Deema její projev téměř rozesmál. Téměř! Drobet nejistoty přece jen jeho ruku zadržel.

„Dobře jste to řekla, má královno, ale já vaše hrozby nechám posoudit zkušenější!" Otočil se ke dveřím, ale přitom nespustil s očí ani ji, ani kámen, který držela. Pymer vyběhl za ním a oba společně zavřeli zvenčí dveře na závoru.

Ona zůstala sama s mrtvým králem.

J'ross předpokládala, že rychlý posel může donést zprávu o králově smrti jeho synovci zhruba za hodinu. Taramukovi pak to bude trvat o něco déle, než vyrazí ze svého sousedního panství. Postaví-li se Aegis na jeho stranu, pomstí se všem, kdo by bránili spojeni obou království.

Její osud se tedy naplní za soumraku dne. J'ross nedělilo pomyšlení na vlastní smrt. Znala všechna rizika, když si brala starého Garamonda za muže a když mu pak porodila syna, který jako prvorozený syn vysadil ze sedla Taramuka. Vsadila na to, že Garamond bude žít tak dlouho, až jeho syn dospěje natolik, aby si sám své království ubránil. Tuto sázku teď prohrála. Smrt by tedy byla jen cenou, kterou by musela svou prohru zaplatit! Pokud však Rume dodrží všechny její dřívější pokyny, přežije alespoň její dítě. A to by bylo svým způsobem přece jen vítězství!

Slunce bylo ještě kousíček nad obzorem, když uslyšela blížit se ke královské ložnici kroky a chvatné nárazy kovu na dřevo. Pak se rozlétly dveře, otevřené silou ramen vojáků království Aegis.

Tak, jak jsem očekávala!

Vojáci se tedy přidali k Taramukovi a on zaútočil. Synovec Garamondův byl robustní muž a svou těžkou zbroj nesl zcela lehce. Dokonale ryté znaky z tepaného zlata dodávaly lesku kovovému krytu jeho hrudi. Válečník, který si předsevzal stát se císařem!

J'ross pozvedla nad hlavu kámen a zvolala: „Mám Síly, které mají větší moc nežli vaše obnažené meče!" Taramuk se jen sarkasticky zasmál. „Za pár hodin budu vědět, jak tyto síly zvládnout, J'ross! Čekal jsem však od tebe větší snahu chopit se moci a také jsem se na to připravil!"

Zatleskal a jeden z vojáků předstoupil. Držel v rukou svíjející se ranec. Když těžkou látku rozbalil, J'ross uslyšela dětský pláč. Za několik okamžiků vypadl na dlaždicovou podlahu nahý chlapeček.

„Ty jsi opravdu doufala, že ho zachráníš? Jeho kojná mi ho nabídla za jediný zlaťák!"

„Propusť ho!"

„Dej mi Ko N'yu, jinak chlapec zemře!"

J'ross zavrtěla hlavou. „Zabít krále syna a oprávněného dědice? Toho se neodvážíš!"

„Máš mě za blázna, J'ross? Garamondovi bylo téměř tři sta let. Byl tedy o staletí starší, než aby mohl ještě zplodit syna." Rýpl botou do třesoucího se chlapečka. „Viděli tě stýkat se s tvým vesnickým milencem, nemysli si, tohle je zplozenec toho hrnčíře a ne potomek z královského masa a krve!"

„Moc se pleteš! Dítě z krve tohoto dvora pochází, Taramuku, ale ty jsi spřízněn s řezníkem!"

Taramuk luskl dvěma prsty.

„Ne!“ vykřikla J’ross, ale provedení rozkazu již nezabránila.

Strážcův nůž prořízl chlapci hrdlo a z rány se vyvalil proud krve; její smaragdově jasně zelené vlny se vyvalily na chlapcovu hruď. Bezvládné tělíčko se zhroutilo na hromadu zmuchlané látky na vyrudlém koberci; J’ross padla na kolena, jako by tato rána zasáhla přímo ji samu.

„A teď jsi na řadě ty!“ řekl Taramuk.

Jak promluvil, J’ross upustila kámen. Vypadl jí z rukou a odkutálel se po podlaze k Taramukovi, který jej pevně uchopil.

J’ross stála mlčky a bez pohnutí, když ji dva strážci začali svlékat z roucha, které nosila. Jejich hrubé paže s ní strhávali látku, až byla úplně nahá. Šperky jí strhali tak surově, že jí odřeli šíji i zápěstí; z roztržených ušních lalůčků, z nichž jí vyrvali náušnice, se řinuly kapky krve. Za oběť padly i její trepky. Když nemohli rozvázat koženou pásku, jíž měla svázány vlasy, uřízli ji i s copem, a to týmž nožem, kterým podřezali chlapce.

Když muži splnili daný rozkaz, J’ross zvedla hrdě hlavu v očekávání posledního, smrtícího zásahu.

Taramuk mávnutím odvolal strážce. „Kdybys nebyla tak milá a krásná, zabil bych tě sám vlastníma rukama. Chci ti však darovat život, jestliže se vrátíš do vesnického bláta, kde tě můj strýc našel!“

„Nebudu se tě doprošovat o milost,“ řekla J’ross pevně. „Dej mi můj plášť, ať se mohu zakrýt, a kus chleba na cestu! Neuděláš-li to, bude to hanba tvého dvora. Ostatně, byla jsem královnou!“

„Bylas mnohem lepší pekařkou,“ řekl s úšklebkem Taramuk, ale sundal jednomu vojákovi plášť s ramen a hodil jej na zem. „A teď běž!“

Se vzdorným pokývnutím J’ross sebrala plášť, obtočila si jej, těsně kolem těla a zakryla si jím i hlavu. Pak popadla svůj koš na chléb a prošla rychle kolem Taramuka s důstojností a povýšeností, s níž kdysi procházela korunovačním sálem. Strážci jejího bývalého dvora chvatně ustoupili a odvrátili oči, čímž jen potvrzovali svou zradu. Bez dalších překážek odešla z Garamondovy ložnice.

Zdálo se, že stát a vládnoucí rodinu opustilo i služebnictvo, ale ona cítila oči, které sledovaly její hrdý průchod chodbami, a slyšela šepot za zavřenými dveřmi. Ti, kteří by se jí byli mohli zastat, byli mrtví, nebo skryti.

Dlouhými kroky sešla dolů do vstupní haly a rychle prošla hlavní branou, podloubím a po schodech na nádvoří. Z výšky bylo slyšet kvílení rohů, oznamujících zemi královu smrt. J’ross už nechtěla dýchat společný vzduch s Taramukem a rozběhla se proto po kočičích hlavách k blátivé cestě, která vedla až do její rodné vesnice.

Když se zářící věže královského hradu začaly ztrácet v dálce, přemohl J’ross záchvat smíchu. Za posledních několik let života v panském sídle její nohy zchoulostivěly, takže ji nyní začaly bolet, ale přesto se pustila bosa do tance na hrubém štěrkovém povrchu cesty. Při západu slunce již byla v bezpečí domova.

„Jsem lepší pekařka, než si myslíš, Taramuku Mocnáři, Taramuku Budovateli Impéria, Taramuku Smrti!“

Koš, který si nesla, byl těžký, mnohem těžší, než kolik by mohl vážit okrouhlý bochník kahly.

Dnešního večera ona a její rodina budou hodovat na tenké kůrce suchého chleba, protože v něm byla zapečena pravá Ko N’ya! Taramuk bude mít při hostině různé druhy čerstvého masa a vína, ale bude to jeho jídlo poslední. Kámen, který si ponese do boje, byl totiž vytvořen v žáru hrnčířské pece a hrouda vypálené hlíny může sotva poskytnout nějakou ochranu pro něho i pro jeho zbraně!

Ona a Rume budou celý život plivat na Taramukův hrob. Je-li pravdivá jen polovina pověstí o Ko N’yiných silách, J’rossin milý bude moci trávit zbytek svého života jen svou láskou, modelováním soch; a Garamondův nedospělý syn vyroste a bude silný, zatímco se budou rozpadat v prach kosti onoho ubohého zavražděného dítěte – Taramukova vlastního syna, kterého měl s jednou ze svých zapuzených milenek.

J’ross přestala na chvilku tančit. Napadla ji totiž neodbytná myšlenka. Znovuzískání vlastnictví Dvora nemohlo trvat déle než několik málo let. Co potom bude dělat dalších tři sta let? Na rozdíl od krále, J’ross nehledala nikdy potěšení v zahálce, ani nechtěla prožít svůj život v dusné ložnici.

Po chvilce přemýšlení našla odpověď.

Taramuk byl věrolomný a krutý, ale nebyl tak docela blázen; J’ross nebyla zase tak nemístně hrdá, aby se neučila i od svého nepřítele. Těšilo ji být královnou a Dvůr vedla s obdivuhodnou zručností; co když tento organizační talent bude užitečný i pro impérium?

Snad by mohla dokonce romulanský lid vrátit ke hvězdám.

Cestou dolů se J’ross dala znovu do tance.

Kapitola čtrnáctá

„Dvacet… devatenáct… osmnáct…“

Velitel O’Brien začal s posledním odpočítáváním a většina osob shromážděných v Přední desítce se k němu rychle přidala.

Nepřipojil se jen Geordi LaForge. „Podívej,“ řekl spolusedícímu, „jestliže se ze své dráhy v poslední minutě odkloní ještě jedna kosmická loď, nemůže zasednout pětičlenné kvorum schopné usnášení, aby mohlo zahájit mistrovství.“

„Příliš pozdě,“ řekl Worf a vypil jedním douškem svůj švestkový džus. „Kosmická loď Venture tu přistála před hodinou. Takže jich bude šest.“ Kývl na Guinan o další drink.

„Co!“ vzkřikl Geordi. Byl tak zabrán do rozhovoru, že si ze své sklenky sotva párkrát usrkl. „Venture přece k turnaji na Luxoru IV nebyla přihlášená!“

„Hlavní inženýr Logan ohlásil včera poruchu ochranného štítu.“

„Ach jo!“ uznal Geordi konečně svou prohru a zasunul se hlouběji do křesla. „O co se vsadíš, že to stihne, až bude po zápase?“

Worfova sklenka byla ještě stále prázdná. Klingon znovu zvedl ruku na znamení objednávky, ale když viděl množství lidí tlačících se k baru, uznal, že jeho mávání nemůže mít úspěch.

„… čtrnáct… třináct…“

William Riker přičichl k barevné směsi, kterou před něho postavila na pult Guinan. Pokrčil nos nad množstvím bublinek stoupajících k hladině nápoje.

„Poručil jsem si Finneganovo probuzení,“ zvolal, když barmanka opět prošla kolem.

Guinan se v půli kroku na okamžik zastavila. Nesla podnos plný kymácejících se sklenic. „Pokud k tomu mohu něco říct, to přece je Finneganovo probuzení!“

„A od kdy je Finneganovo probuzení červené?“

„Od té doby, co se polovina posádky kosmické lodi rozhodla zapadnout hned po ránu do Přední desítky!“ řekla nekompromisně a odběhla.

„Nenávidím bublinky!“ Riker odstrčil sklenici s nápojem a začal si hrát s hromádkami barevných pokerových žetonů. Ačkoli seděl, značně převyšoval ženu, která se vedle něho ztrácela na barové stoličce.

„Pokusila jsem se získat Beverly, aby se k nám přidala jako členka týmu,“ řekla Deanna Troi, když zabořila lžičku do hromady čokoládové zmrzliny, „ale odmítla, že prý má moc práce. Mám podezření, že naše vrchní lodní lékařka pracuje příliš mnoho; zřejmě si myslí, že jí všichni vyčítají, že jsme se kvůli ní odklonili z dráhy na Luxor IV. Byla bych ráda, kdybyste s ní promluvil.“

„Nevím, Deanno,“ řekl Riker s pokrčením ramen, „nebude-li to pro Beverly…“

„Bude!“

„… sedm… šest… pět…“

Ro Larenová objevila prvního důstojníka přes celou místnost a začala se prodírat hemžícím se davem k barovému pultu. Praporčík Ro byla štíhlá, ale svalnatá a s úspěchem používala svých loktů. „Jste připravený zaplatit, veliteli?“

Riker zavrtěl hlavou. „Ne dříve, dokud zápas skutečně…“

„… jedna… nula!“

Místnost se zatřásla společným výkřikem, jako by se již kdesi na Luxoru IV začaly rozdávat karty pro první mistrovství Hvězdné flotily v pokeru.

Riker zvedl oči a posunul žetony před praporčíka. Červené, modré a zelené žetony se rozlétly po barovém pultu. „Tady je vaše stovka!“

„V pokerových žetonech?“

„Vždyť jste nikdy způsob placení neupřesnila,“ řekl s dokonale vážnou tváří, ale v jeho hlase bylo poznat určitý podtón domýšlivosti. „Rozhodl jsem se tedy zaplatit žetony!“

Ro zavolala na Guinan, když se mihla kolem: „Může tohle udělat?“

„Co, jako?“ zeptala se designovaná rozhodčí a ohlédla se přes rameno. Ro ukázala na žetony na barovém pultě. „Ano, to považuji za legální nabídku!“

„Fuj!“ řekla praporčík Ro a shrábla žetony. Zřejmě Rikerovo pobavení však na její tváři vyvolalo ironický úsměv. „Vy na mně asi všechny tyhle žetony zase vyhrajete, že?“

Rikerův úsměv se ještě rozšířil. „Určitě se o to pokusím. Chcete vyzkoušet své štěstí dnes večer?“

„Ne, děkuji,“ řekla Bajoranka. „Své peníze utratím raději na Hvězdné základně 193.

„Promiňte, Ro, ale na této základně není dovoleno opustit loď.“

„Vůbec ne?“ vzhlédla Troi od svého dezertu. „Ani vyšším důstojníkům?“

„Na této základně z lodi nevystoupí nikdo,“ řekl Riker. „Zdá se, že majitelka baru „Zaplať, nebo zdechni“ je určitým druhem překupnice na černém trhu s informacemi a kapitán je přesvědčen, že by mohla najít způsob, jak z posádky vymámit informace o naší nynější misi. Odposlouchávání je určitě její specialitou.“

„Co jste to říkal?“ Guinan se zastavila v běhu a zacouvala zpátky k prvnímu důstojníkovi. „Jak se ta žena jmenuje?“

„Nějak exoticky,“ řekl Riker a začal pátrat ve své paměti. „Kapitán říkal, že to její jméno pochází z řecké mytologie…“

„Camenae?“

„No! Správné! A jak vy…“

Guinan však již vyběhla od barového pultu a byla v půli cesty ke dveřím z Přední desítky.

Picardův stůl byl zavalený stohy knih, ale jí hned padly oči na nenápadný šedý kámen, skrytý v tomto nepořádku. Krčil se, zpola zakrytý, pod obalem otevřené knihy.

„Ruším, kapitáne?“

Picard odložil tlustou knihu, kterou právě četl, a řekl: „Ne, Guinan, pojďte dál!“ Poznala, že Picardovy oči byly stále ještě zahleděny do problémů, o nichž právě přemýšlel, a které byly velmi daleko od její přítomnosti v pracovně. Mlčela a pozorovala, jak jeho nepřítomný pohled sklouzává po povrchu stolu a jak se jeho ruka mimoděk dotýká hrubého povrchu horniny.

Z Guinan vyzařovaly věky. Dříve, po dlouhém styku s rasami, které mají jen krátký život, například s Lidmi, se Guinan cítila být starou ženou; ten malý předmět na kapitánově stole jí však připomněl, že v kosmu je vlastně dosud dítětem.

„To je opravdu nezvyklé těžítko na papír!“

„Co?“ Když Picard pochopil, co tím Guinan myslí, sevřel kámen v ruce. Několik vteřin trvalo, nežli se rozhodl, že jí o tom řekne víc. „Jmenuje se to Satanovo srdce.“

Ano. Byl to opravdu velmi starý kámen! „Slyšela jsem o tom.“ Slyšela ovšem i jiná pojmenování kamene, tajemná jména proplétající se mytologií jejího rodného světa. Ten svět byl nyní pryč, ale toto byly legendy jejího Lidu.

Kámen tedy přežil!

Picard si třel hřbet nosu. Ona pohlédla na křivku jeho ramen a řekla: „Vypadáte unaveně.“

„Opravdu? Snad je to tím, že v poslední době příliš dobře nespím.“ Zhluboka si povzdechl a přiměl se k ostrému zvídavému pohledu, který obvykle k jeho tváři obvykle patřil.

„Tak, Guinan, přivedl vás ke mně na můstek ten mumraj v Přední desítce?“

„Podle velitele Rikera o tom nemáte nic vědět!“

„Naivita toho mladíka je úděsná,“ řekl Picard s úsměvem. „Jako nově jmenovaný poručík jsem prohrál s posádkou své lodí měsíční plat v sázkách na výsledky právě tohoto putovního pokerového šampionátu. Potřebovali jsme k němu jen to, aby se na témž místě sešlo pět hvězdných lodí. Jakmile jsem uviděl rozpis přistání na Luxoru IV, věděl jsem, že už mistrovství někdo vyhlásí!“

„Posádka by byla velmi zklamaná, kdyby turnaj propásla.“

„Vím, že by byla!“ Kapitánova žoviálnost náhle vyprchala.

„Ale zdržely nás neodkladné důvody.“ Jeho zrak na okamžik opět sklouzl na Srdce, ale o dalších podrobnostech jejich mise se již ani nezmínil. „Co pro vás mohu udělat?“

„Ráda bych navštívila Hvězdnou základnu 193.“

Pohlédl na ni krátce a řekl: „Určité víte, že jsem zrušil všechna povolení k opuštění lodi pro celou posádku?“

„Ano, ale přece jen bych tam ráda šla!“

Picard nerad strkal nos do jejích soukromých záležitostí a chvíli se mračil, než se zeptal: „Jaký k tomu máte důvod?“

„Ráda bych navštívila starou… známou.“ Guinan již chtěla říci „přítelkyni“, ale tím označením si po tak dlouhé době nebyla docela jistá.

„Ach tak!“ Ze zamyšleného výrazu v kapitánově tváři Guinan poznala, že rychle pochopil souvislost. „Dobře, Guinan, máte mé povolení opustit loď.“

„Děkuji, kapitáne!“ Právě, když Guinan došla ke dveřím pracovny, Picard dodal: „Když jsem poprvé uviděl Camenae, měl jsem zcela jasný pocit, že jsem se s ní už předtím někde sešel. Teď vím, že jsem se mýlil. Ona mi jen připomněla někoho, koho znám!“

Guinan se usmála a vyšla klidně ze dveří.

Jakmile Picard osaměl, popadl opět knihu, kterou předtím četl, a pokoušel shrnout si její obsah.

Surak… Ishaya… Gara… Garamond… J’ross…

Setkával se se známými jmény při každém obrácení stránky, ale skutečné podrobnosti prereformního období mohl jen těžko odlišit od legend. Mnoho stručných údajů o Surakově životě mluvilo proti tomu, že by se byl Surak mohl prostě procházet po poli mrtvých na planině Ishaya. Jen jeden ze současníků uváděl verzi, jejíž ozvěnou byl Picardův sen o této klíčové události filozofova života.

Po exodu z Vulkánu se zmatek jen prohloubil. T’Sara ve své předmluvě upozorňovala, že její původní prameny týkající se rané romulanské historie nelze potvrdit jinými písemnostmi. Ti, kdo odmítali stopy logiky, byli pouze svědky dobývání nového světa a budování nových říší.

Picard s povzdechem zavřel knihu.

Nalezl zřejmý kořen svých snů. Ačkoli již uběhlo nejméně dvacet let, co naposledy tento historický text četl, v jeho paměti musela ona jména utkvět. Nález Ko N’yi jen podnítil jeho představivost a přikrašlování těchto jmen mimořádně pečlivě provedenými tapiseriemi.

Sny… byly to jen sny.

Když Guinan vkročila do baru „Zaplať, nebo zdechni“, andoriánský barman jí ukázal cestu do zadní části podniku. Každý krok naznačeným směrem ji naplňoval větší nechutí. Světlo bylo přitlumené, ale ne natolik, aby nebylo vidět špínu na podlaze a otlučený nábytek; tu a tam sedělo u stolů několik zákazníků, sklánělo se nad svými drinky, ale pokradmu se po ní dívalo. Snažili se poznat, co je zač. Guinan čekala nějaký dotaz od podsaditého norsického strážného v zadní části lokálu, ale on beze slova ustoupil a nechal ji projít.

Zatemněný interiér zadní místnosti byl pustý a tísnivý. Alespoň svou atmosférou připravil Guinan na ledový Camenaein výraz. Camenae seděla nehnutě s rukama složenýma na stole; jen záblesk v jejích očích prozrazoval, že vůbec registrovala Guinanin příchod, o nějakém uvítání hosta ani nemluvě.

„Mám pocit, že jsem očekávána, řekla Guinan ve standardním federálním jazyce. Sedla si bez vybídnutí na nepohodlnou tvrdou židli, která nutila každého, aby v této místnosti prodléval co nejkratší dobu.

„Když na základně přistála Enterprise, myslela jsem si, že sem možná přijdeš.“

„Ty tedy víš, že pracuji na federální kosmické lodi?“

„Přece jsi u nich už kolik let a svět je malý!“

Ale nezavolala jsi mi! „Slyšela jsem, že jsi snad nebyla na planetě, když ji napadl Borg. Nebyla jsem s to zjistit, jestli vůbec ještě žiješ, nebo kde bych tě měla hledat.“

„Vesmír je veliký,“ řekla nevýrazným hlasem Camenae. „Sluneční větry nás rozvály na všechny strany.“ Pak vpadla do mateřské řeči své rasy. „Listí, které jednou spadne se stromu, se již nikdy k větvím nepřipojí!“

V těchto slovech byl sice náznak lyrické poetičnosti, ale nějaká představa smrti a zmaru přece jen průpovídce chyběla. Guinan si vzpomněla, jak se tato žena kdysi ráda smávala; nyní byla Camenaeina tvář zachmuřená a nepřístupná.

Guinan pokývla hlavou. Snažila se nemyslet na morbidní důvod své cesty sem. „Ráda bych si o nás dvou nadále myslela, že jsme odnožemi téže rostliny, které rostou na nové půdě!“

Camenae, opět již ve federálním standardním jazyce, odvětila: „Ty neporosteš vůbec, pokud zůstaneš nadále pracovat na kosmické lodi, jakou je Enterprise: Nebylo dost jednoho střetnutí s Borgem? Proč se s ním musíš konfrontovat znovu a znovu?“

„S prací přichází i nebezpečí.“

„A co tahle tvoje návštěva? Je také součástí tvé práce? Picard tě poslal, abys mě vyslýchala?“

„Ale ne!“ řekla Guinan unaveně a zavrtěla hlavou. „Přišla jsem jen proto, abych tě viděla!“

„Jak chvályhodné,“ usmála se Camenae, ale nebyl to nijak přívětivý projev. „Nevím, mám-li ti věřit. Váš kapitán se velmi zajímal o jednu vraždu.“

„O vraždu?“ řekla Guinan. „Slyšela jsem o smrti Vulkánců na Atroposu, ale Picard už ví, že je povraždili orionští žoldáci.“

„Ty ale nejsi moc dobrá Naslouchačka. Kromě Vulkánců byl totiž zavražděn i jeden z mých agentů na této hvězdné základně.“

Guinan tento útok odrazila: „Informace tohoto druhu nevyhledávám a lodní důstojníci se mnou konkrétní záležitosti neprobírají, pokud nejde o jejich věci osobní.“

„Z napravování skutků v lidských životech neplyne žádný zisk.“

„A ty tedy naslouchᡠpro zisk?“

„Ano,“ řekla Camenae. „A to, co slyším, je mnohem zajímavější nežli malicherné problémy nějaké praporčice tesknící po domově.“

„Takže ty víš, kdo zavraždil tvého…“

„Kdybych na tuto otázku odpověděla, porušila bych zákazníkovu důvěru. A za dodržování důvěry jsem dostala zaplaceno!“

„Mluvme na rovinu!“ řekla nevěřícně Guinan. „Ty neprozradíš vrahy a lupiče, kteří se potloukají po této základně, proto, že ti za to zaplatili?“

„Jedinou zásadou, kterou dodržuji, je moje obchodní etika. Proto se mi nemůže zprotivit natolik, abych se jí vzdala!“

V tomto cynismu ovšem bylo zrnko pravdy, což Guinan tak roztrpčilo, že raději od dalších výčitek upustila. Místo toho řekla: „Pak bych se tedy i já stala ráda jedním z tvých zákazníků.“

Camenae unikla urážlivost této nabídky a pobaveně se usmála. „S platem barmanky si to, Guinan, nemůžeš dovolit!“

„Mám jen malé výdaje. Kdybys mi poskytla úvěr, mohla bych dluh splácet.“ Camenae zavrtěla hlavou. „Bylo by pro tebe riskantní věnovat náklonnost hazardní povinnosti!“

„Budu to dělat, co budu živa! Už jsem ti řekla, že při mně stojí štěstí. Byla bych tedy i užitečnou investicí!“

„To myslíš vážně?“

„Smrtelně vážně!“

Camenae se zamračila a uvažovala o Guinanině žádosti. Nakonec řekla: „Dobře, beru tě!“ pak naučeným svižným pohybem hodila na stůl tři platební známky. „Tohle je objem tvého úvěru. Můžeš mi klást otázky, dokud všechny známky nedostanu zpět.“

Guinan by si byla přála dostat odpovědí na mnoho otázek, ale o jednu stála ze všech nejvíc. „Vyprávěj mi o Srdci!“

„Co ty víš o jeho historii?“

„Dost,“ řekla Guinan. „Mne však spíše zajímají jeho současné osudy.“

Camenae se odmlčela. Když si srovnala myšlenky, začala vyprávět o tom, co věděla o T’Sařině desetiletém pátrání na Atroposu; pak popsala nouzové volání Vulkánců, které jí přinesl Grede, pozměněnou zprávu, která zpozdila přílet Enterprise, a šílený zápas Orionců a Ferengů o uchvácení T’Sařina objevu.

Na závěr vyprávění Camenae natáhla ruku a vzala si se stolu první známku. „Vulkánci někdy mohou být takoví blázni! Nejsou nenasytní a pamatují si věci, na které jiné rasy již dávno zapomněly.“

„Víš, kde je Srdce teď?“

„Abych pravdu řekla, nevím,“ odpověděla zamyšlené Camenae… „Za velmi přijatelnou cenu ti však mohu nabídnout svůj dohad.“ Sáhla po druhé známce.

„Zaplatím ti za to, že si svůj dohad necháš sama pro sebe.“ Druhá známka zmizela. „A za to, že nebudeš pouštět do oběhu žádnou další informaci, kterou o Srdci uslyšíš.“

„Výjimečnost tohoto případu jen těžko vyvážíš svými náklady.“

„Novinky nelze zrušit a šíří se rychle!“

„Žádám pouze, abys nepřilévala oleje do ohně!“

„Dobře,“ vzdychla Camenae a shrábla se stolu poslední platební známku. „Tím tedy pro dnešek své obchody končíme.“

Jednání bylo ukončeno dosti rázně, ale Guinan již stejně i ztratila všechnu chuť nějak toto setkání prodlužovat. Upravila si sukni a vstala od stolu. Řekla „sbohem“ v jejich starém rodném jazyce a čekala na nějakou Camenaeinu reakci.

„Informace o svých zákaznících ti neprodám,“ řekla žena, „ale chci ti dát, jako dárek na rozloučenou, jedno doporučení. Měj se na pozoru před rasou nazývanou mimodiwahnšťané. Jsou nebezpeční mnohem víc, než bych si byla kdy pomyslila.“

Po této výstraze se Camenae opět odmlčela. Guinan ji tedy opustila a ona zůstala dál sedět ve své tmě.

Když se na obrazovce Picardova terminálu objevil konec Sendeiovy zprávy, kapitán v sobě jen stěží přemohl prudký nával zlosti.

Podle Sendeiových instrukcí těla archeologů a předměty zachráněné v tábořišti měly být dopraveny kosmickou lodí do Akademie věd. Ředitel měl osobně dohlédnout na rozdělení osobních věcí pozůstalým. Veškerý T’Sařin majetek, výzkumná výstroj a vykopané artefakty, byl určen samotné Akademii. Sendei žádal i Srdce, jako část tohoto odkazu.

Ředitel však neuznal, že došlo k objevu pravé Ko N’yi. Ve svém krátkém sdělení označil kámen jen za pouhou kuriozitu, vyrobenou původními příslušníky umělecké kolonie na Atroposu.

„Z nedostatku lékařského hodnocení vulkánskými lékaři soudím, že je třeba uvážit, zda lze přijmout Sorrenovu diagnózu Bendiiho syndromu. Bohužel, relikt, který jste znovu získal od Ferengů, přivedl T’Saru k vrcholu jejich deziluzí.“

S typickou vulkánskou přezíravostí tento odstavec celkově zlehčoval jak lékařské vyhodnocení doktorky Crusherové, tak vědecké posouzení Picardovo o původu kamene. Navíc pak Sendei T’Sařino chování označil jako šílenství. Vedle této arogantní interpretace považoval ještě za samozřejmé, že Srdce bude zabaleno do přepravního kontejneru a se zbytkem zásilky přeloženo z Enterprise na některou nákladní loď mířící na Vulkán.

Picardovo podvědomí se bouřilo proti tak prozaickému závěru mise jeho lodi na Atroposu i proti tak neuváženému zacházení s Ko N’you a s T’Sařinými pozůstatky. Ne, to neudělám!

Kapitán vyladil na obrazovce text a začal koncipovat další zprávu admirálovi Matasuovi. Sendeiovi jeho pozice v Akademii získala důležitost i v kruzích Hvězdné flotily; Picard sám však rovněž nebyl úplně bez vlivu a rozhodl se toho nyní plně využít.

„Ne, čaj moc nepiji,“ řekla Guinan a odstrčila kouřící šálek.

„Přesto si trochu vezměte,“ řekl Picard. „Zjistil jsem, že už to, že v ruce držíte šálek Šedého hraběte, má velký terapeutický účinek.“

Nebylo tedy pomoci, a proto se jen usmála.

Picard si k ní přisedl na pohovku a společně popíjeli čaj. Guinan předtím v Picardově pracovně nikdy nebyla; myslila si, že je to prostě jeho kancelář, pracovní místnost, ale nyní poznala, že to může být i bezpečný přístav před jakoukoli vřavou. Okno za kapitánovým stolem nabízelo miniaturní verzi panoramatického pohledu do Přední desítky. Guinan na chvíli zapomněla na všechno a bloudila v myšlenkách od jedné hvězdy k druhé. Plyšová pohovka mírnila její napětí a Picardova nenáročná společnost ulehčovala i jiné, hlubší a méně zřetelné nesnáze.

„Z těch, které jsem dříve znala; Camenae není jediná, kdo se tak drasticky změnil,“ promluvila konečně Guinan. „Svým způsobem to platí i u mého lidu. Ztráta našich rodin, našeho světa, všeho, čím jsme dříve byli, je prostě příliš velká a těžce snesitelná. Část toho všeho uvadla, uschla a zhořkla.“

„Vy jste si však vybrala náruč života.“

„Je to můj způsob úcty k mrtvým… a snad i smutku po nich.“

Rodem patřila k rase Naslouchačů a strávila staletí zdokonalováním svých schopností, ale teď právě potřebovala někoho, kdo by naslouchal jí. Picard klidně seděl a ona rekapitulovala své vzpomínky na Camenae jako dívku, pak mladou ženu, dozrávající v hotovou básnířku, a na přátelství, které se zdálo být dostatečně hluboké, aby vydrželo na celý život.

A pak mu Guinan řekla o Camenaeině varování. Picard odložil šálek a přistoupil k pracovnímu stolu. Uchopil Srdce a řekl: „Vítám tuto informaci, ale nemyslím si, že je zapotřebí příliš se těmi mimodiwahnšťany zabývat. Opustíme Hvězdnou základnu 193 i tento sektor velmi brzy.“

„Dostal jste příkazy pro novou misi?“

„Ne, požádal jsem o povolení zamířit s Enterprise na Vulkán. Zdálo se, že mluví k Srdci, když řekl: „Vezmeme T’Saru domů!“

Kapitola patnáctá

DaiMon Tork otáčel těžkým prstenem na prsteníku své levice, propočítával jeho cenu a procenta, která by mohl z celkové sumy skutečně získat, kdyby prsten prodal na veřejném bazaru.

Nic moc.

Prodej za sníženou cenu byl při jeho celkových obchodních nákladech vypočten tak, aby mohl být zaplacen i jeho odvod konsorciu; jinak však neměl dostatek prostředků, aby jeho Marauder mohl nadále zůstat v docích Hvězdné základny. Jeho poslední finanční hotovost mu umožnila dostat se do Smelterova prostoru, kde však jen zjistil, že ho zprávy o Maarcově debaklu předběhly. Nikdo nebyl ochoten poskytnout mu úvěr na nákup nového zboží. Jak se blížil jeho bankrot, vytráceli se i bývalí spojenci.

Prokletý den, kdy ho Maarc zatáhl do této transakce s Camenae!

„Konzumuješ příliš mnoho mého jídla," řekl Tork svému zástupci. Kazago se ztrácel mezi hromadami krabic s jejich posledním osobním majetkem a několika věcmi, které byly tak bezcenné, že je nebylo možné prodat. Chřoupal něco z potravinového balíčku, které se jim podařilo schrastit z nouzových lodních skladů.

„To zdaleka není tolik, jakou já mám na jídlo chuť!" odsekl Kazago podrážděně. „Vy jste mi však, DaiMone, nevyplatil již měsíc mou mzdu, takže si nemohu dovolit koupit si k jídlu nic jiného." A chřoupal dále.

„Dost s těmi stížnostmi! Něco vymyslím. Dokážu to!" Tork civěl ze špinavého okna skladu. Dlužil teď už i denní poplatek za tento prostor a byť to byl jen pouhý groš, finanční prostředky na zaplacení chyběly. Přitom bazar v přízemí byt plný zákazníků ochotných utratit své peníze. Přece musí být nějaká cesta, jak převést nějaké ty fondy do vlastní pokladny!

Pak je najednou uviděl dva Vulkánce, kráčející společně dolů boční uličkou, v níž se prodávaly použité technické součástky. Na první pohled obchodníci! Vulkánci se obvykle zdržovali v hranicích prostoru Federace, ale tato dvojice se sem zřejmě dostala jen náhodným odbočením lodi pro poruchu motoru. Ještě než si Tork sestavil plán, jeho instinkt ho na ně usměrnil jako na základní prvek, na němž by mohl získat zpět své štěstí.

V duchu se mu již začalo rýsovat základní schéma.

„Prodali jsme ten přístroj pro univerzální překlad textů?" zeptal se svého zaměstnance.

„Ne, DaiMone!"

Detaily tedy do sebe zapadaly. Usoudil, že plán je proveditelný. Nakonec, i kdyby neuspěl u Vulkánců, může plán přepracovat a použít jej u příslušníků jiné spojenecké rasy.

„Chceš-li mít naději, Kazago, že vůbec někdy svůj plat dostaneš, nespouštěj s očí tyhle dva Vulkánce a hlídej je před podvodníky a zloději v tomto odlehlém místě! Je to naše kořist!"

Kazago odhodil nedojedený potravinový balíček a vyrazil z místnosti. Tork vytáhl translátor s psací podložkou a začal skládat dopis.

Za deset minut sestrojil svůj první doklad, druhý měl již v inventáři. Vytrhl text z podložky a seběhl po schodech do bazaru. Kazago tam postával nablízku a ukázal Torkovi správným směrem. K Torkově spokojenosti Vulkánci právě mířili do blízkosti jeho stánku.

„Hej, vy! Vulkánci! Potřeboval bych s vámi mluvit!"

„Co si přejete?" řekl jeden z nich a oba se zastavili. Jejich prosté, neozdobené tuniky voněly kořením a obilím. „Vždycky jsem tvrdil, že Vulkánci jsou čestní. A tomuhle mýtu jsem také věřil jako blázen; měl jsem k Vulkáncům takovou důvěru, jakou bych neměl ani k vlastní babičce! Jeden z vašeho rodu se mě ale pokusil podvést! Dluží mi moc peněz a snažil se svůj dluh zaplatit jen samými cetkami"

„A co my s tím máme společného?"

Poslouchali však jeho patetické řečnění mnohem trpělivěji a zdvořileji, nežli by se byl kdy nadál. Bylo načase hodit jim návnadu a zjistit, zda po ní skočí.

„Tato zpráva," zamával jim před nosem textem, patrně jeho podlost vysvětluje, ale je psána vulkánsky."

„Aha," ozval se vyšší z Vulkánců se souhlasným pokývnutím. „Potřebujete překlad."

„To je senzační dedukce," vykřikl Tork s jízlivě kyselým úšklebkem. „Vaše bystrost vám přinese ještě hodně bohatství a štěstí!" Podle jeho zkušeností sarkasmus a slovní nadsázky zneškodňují nedůvěru a odvádějí ji jiným směrem: pozoruj mou výbušnost a nikoli svou Peněženku!

Vstrčil menšímu obchodníkovi do rukou papír s textem se slovy: „Řekněte mi, co znamenají ty směšné klikyháky?"

Oba Vulkánci sklonili hlavy a pročítali text. Vyměnili si skryté pohledy a malý obchodník promluvil:

„Píše se tu Torku DaiMonovi: chybí mi teď peníze na zaplacení mého dluhu, posílám tedy rodinnou cennost jako zástavu na důkaz své poctivosti; předmět sám má jen malou cenu, ale moje rodina si jej velmi váží! Podepsán je nějaký Suprell."

Dostal jsem je! Tork v duchu zajásal. Zpráva, kterou vyrobil, zřetelně sdělovala, že dluh byl plně zaplacen Ko N'you! Tak, jak předpokládal, i pro Vulkánce měla velkou cenu, jako ostatně pro každého.

„Co teď mám tedy dělat?" naříkal Tork a předváděl své zoufalství, aby z toho získal výhodu. „Já potřebuji peníze a ne sliby!"

„Nedejte se mýlit, DaiMone," řekl vyšší obchodník. „My, Vulkánci, jsme čestná rasa a já vám to hned

prokážu. Suprellovu rodinu znám, vyplatím dědictví a vyrovnám jeho dluh.“

„Výborně!“ rozzářil se šťastně Tork. Při vší své okázalé inteligenci byli Vulkánci, pokud šlo o praktické věci, přece jen absurdně naivní rasa. V budoucnosti by se měl snažit uzavírat s nimi obchodní transakce častěji. „Pojďte, pojďte tudy, ať tu záležitost vyřídíme v soukromí!“

Popadl bližšího z obchodníků za rukáv a provedl oba dva davem a po schodišti do pronajatého skladu. Slabé zaskřípění dveří, které za nimi zapadly, zaznělo jako sklapnutí ozubených čelistí pasti.

Když odházel krabice a bedny, které zakrývaly velkou skříň, sehrál DaiMon velké divadlo s otevíráním zámku a prohrabáváním neuspořádaného obsahu. Konečně jeho ruce uchopily velký kulatý předmět. „Aha, tady je to!“

Když se Tork obrátil k obchodníkům s napodobeninou skvostu v ruce, ihned poznal svůj omyl.

Vulkánci se smáli málokdy, ale teď se oba muži rozesmáli zeširoka. Pak už Tork jen zahlédl romulanské zakřivené nože, které vyklouzly ze zadní části jejich plášťů.

Tak to byla tedy jejich past, a ne moje!

Dům ve Staré čtvrti stál ještě po pěti stoletích jako důkaz schopností architekta, který narýsoval jeho masivní síně a rozvětvená křídla. Původně byl velkoryse zařízen, ale každá následující generace odtud odnášela, místnost po místnosti, nahromaděné poklady, takže dům rok od roku pustl. Z minulé slávy a bohatství nakonec zbyla jen samotná budova.

Dnes večer procházel studenými, prázdnými síněmi domu mladý bojovník. Vzdor zničenému majetku své rodiny posil svou drátěnou košili s honosnou povýšeností, což bylo vlastní všem Klingonům na planetě Kronos. Po točitém schodišti sestoupil bojovník do zšeřelé chodby, která vedla do světlé a teplé haly pro služebnictvo.

Poslední sloužící odtud již dávno odešli; starý muž, který na mladíka uvnitř čekal, byl pánem domu. Kruger seděl skloněn nad nízkou stolní deskou a byl tak zabrán do večeře, že ani nezaslechl zvuk otevíraných dveří.

„Ona je mrtvá,“ oznámil bojovník.

Mohlo jít jen o jedinou osobu, kterou označil slůvkem ‚ona‘.

Stařec odtrhl ze zvířecího kloubu další kus masa a žvýkal je. Pak vyplivl chrupavku přímo na holou podlahu a řekl: „Před padesáti léty by mě to zajímalo!“

Krugerův vnuk přisedl ke stolu, ale z podnosu si nevzal ani sousto. Nebylo to ze šetrnosti, byl by se totiž mohl najíst mnohem lépe kdekoli jinde na náklady nějakého bohatého patolízala, rozechvělého posvátnou úctou k mladíkově dávnému původu. „Podle bezpečnostních zpráv, které kolují ve vysokých kruzích Federace, ji zabili orionští podloudníci.“

„To ses dozvěděl od svého bratrance?“ Kruger vyplivl poslední své slovo ještě s větší nechutí nežli předtím kousek chrupavky.

„Dědečku, vyslanec Nedec má přístup k spolehlivým dokumentům a podle nich…“

„Nedec je zbohatlický Gowroroňan!“ vyštěkl starý muž. „Nedec ti hází kousky své přízně jako psovi! Tobě, který bys měl být jeho císařem!“ Hodil na zem ohryzanou kost. „Ovšem až po mé smrti.“

„Podle těchto dokladů,“ pokračoval Krugerův následník, „byli do T’Sařiny smrti zapleteni i Ferengové.“

„Všetečná vulkánská bába! Tvůj otec byl blázen, že s ní vůbec mluvil a prozradil jí, co mělo být známo pouze rodině!“

Mladý muž mu vykřikl do tváře: „Vy jste blázen!“ Jeho opovážlivost vyvolala okamžik ticha, ale přece jen zbystřila starcovu pozornost. „Jste slepý? Ona nalezla něco, co chtěli získat jak Orionci, tak Ferengové! Něco, co teď veze zpět na Vulkán Enterprise.“

„Pagrashtak?“

„Ano, dědečku, myslím, že to musí být on!“

Kruger si lokl z konvice piva. Jeho oči se úporným přemýšlením přivřely jako štěrbiny. „Tak tedy snad tvůj otec nebyl takový blázen, jak jsem si myslel.“

„Myslím si také, že ne! Ostatně ona držela slovo a ve svých textech nezveřejnila zprávu o Kessekově zneuctění. Naopak se mi zdá, že použila poznatků o jeho činnosti k sledování stop po Pagrashtaku.“

„Náš Pagrashtak!“ řekl Kruger tvrdě.

„Ano, dědečku! Sám se na to podívám!“

Diat Manja při zprávě o T’Sařině smrti plakal.

Téměř šedesát let uplynulo od okamžiku, kdy vkročila do jeho místnosti. A připomínky její přítomnosti tu zůstaly dosud, kam jen se podíval. Její učebnice, monografie a svázané dopisy byly roztroušeny po všech policích jeho knihovny. Čtyři hodiny seděla T’Sara v tomto dřevěném vyřezávaném křesle u jeho stolu a listovala v jeho překladech; jindy se usadila v hlubokém okenním výklenku a vyhřívala se na slunci, když četla. Mohl otevřít kterýkoli z těchto rukopisů a najít na okrajích stránek napsané její poznámky.

Z dávných dob se zachovalo tak málo písemných dokumentů o iconských Snech; kdyby jich měl více, jistě by se byla zdržela i déle.

Dynasiánce na univerzitě většinou odstrkovali cizozemští studenti s hladkými čely a světlezelenou pletí. Mladý Diat byl tehdy jediným studentem ze svého oddělení, který T’Saře mohl dobrovolně pomáhat při jejím bádání. Narozdíl od ostatních, Diata strhávala intenzita jejích argumentů a naprostý nezájem o to, jak se na ni dívají druzí; Diatovi totiž obě tyto vlastnosti chyběly.

Sáhl po cípech potrhané šály utažené kolem krku a prsty se probíral její hrubou pleteninou, jakoby laskal milenčinu tvář. Šála byla vyrobena z trvanlivého vulkánského materiálu a T’Sara ji nosila vždy po celou dobu své návštěvy. Dynasiánská léta totiž byla i za největších veder chladnější než zimy na Vulkánu. Manja po léta uvažoval, zda tu šála zůstala náhodou,

či z úmyslu. Vulkánci neměli nijak sentimentální povahu, ale ona poznala city bytostí mnoha kultur do samé jejich hloubky; a jestliže snad vytušila Diatovu lásku k sobě, pak tímto taktním způsobem chtěla chudého mladého profesora uchránit před ponížením.

Když T'Sara odešla z Dynasie, zbožňoval ji alespoň na dálku a nacházel útěchu alespoň v dopisech, které si spolu vyměňovali. Mohlo to být pokládáno za nedostatečné, ale u něho tato písemná setkání daleko převažovala i nad potěšením, jež nacházel v jejich vzájemných stycích.

A teď je konec i s dopisy!

Před třemi dny poslal T'Saře důležitou zprávu o nálezu ztraceného iconského svitku, jenž byl objeven v depozitáři Knihovny leteckého inženýrství. Šlo o mapu hvězd, která byla katalogizována nesprávně jako technologický text. Bývalí Manjovi studenti na to přišli a poznali, že jde o součást série Snů, které právě studovali v přednáškách z literatury.

Bohužel, T'Sara zemřela dříve, nežli se k ní zpráva dostala, Místo ní mu odpověděl již jen jeden z jejích kolegů.

Profesor sáhl po pomačkaném sdělení, které dostal právě před hodinou, a začal zmačkaný list hladit. Uslzenýma očima četl zprávu znovu a znovu. Stručnými, suchými větami, typickými pro Vulkánce, mu Sendei podával zprávu o tragédii. Manja si nad jeho řádky uvědomil dvojí tragédii vědcova hodnocení T'Sařiny smrti.

Členové vulkánské Akademie věd vůbec neuznávali, že T'Sara dosáhla svého největšího úspěchu. Ředitel byl nadto přesvědčen, že T'Sara zemřela ve stavu počínajícího šílenství.

„Ne!" vykřikl Diat Manja. „Oni musí její úspěch uznat a uctít! Vždyť ona po stu letech pátrání našla Ko N'yu, Drahokam pradávné Iconie! Udělám všechno pro to, aby celá Federace poznala pravdu o tomto objevu!"

Svezl se zpět do lenošky a z prudkého rozčílení se jeho tvář zbarvila intenzívní indigovou modří.

Jak jen bude moci tento svůj slib splnit? Byl už starý a unavený a neměl žádný vliv ani na Dynasii. Profesoři staré literatury neměli ve světě, který se pachtil jen po poznatcích z technologie, nikdy velkou vážnost! Kromě toho ani sama T'Sara příliš o svou reputaci nedbala.

Vždycky se zasazovala jen o hledání pravdy.

Diat Manja vzal ze svého stolu pero. Byla to jediná zbraň, kterou mohl použít ve svém tažení do boje.

Na Dynasii žila osoba, která měla možnost vzbudit účinný zájem o celou záležitost, protože byla ve stálém styku se členy Federální rady. Manja sám sice na tohoto vysokého úředníka přímý vliv neměl, ale jeden z jeho bývalých studentů byl jeho tajemníkem. Ganin se už postará aby rektor Chandat tento jeho dopis četl a zařídil, co bude považovat za správné.

Pustil se tedy do psaní.

Kapitola šestnáctá

Polštářovaná pohovka stála jen několik kroků od psacího stolu, ale Picard se příliš dlouho bránil využít jejího pohodlí. Náhle ho přepadl spánek, po řadu hodin odkládaný, a zbavil ho síly i vůle vůbec se pohnout.

Na desku stolu mu z rukou vypadla kniha, kterou četl. Mimoděk ji odsunul stranou, položil si hlavu na skřížené ruce s okamžitě tvrdě usnul.

Pak už bylo slyšet jen jeho oddychování, v jehož rytmu se mu zvedala a klesala i hruď. Prsty jedné ruky ještě chvilku hmataly po stole, ale zklidnily se, jakmile se dotkly hrubého povrchu Srdce.

Čas pokročil, stropní světla se automaticky ztlumila a kapitánova pracovna se ponořila do šera a ticha. Šedý kámen v nastalé tmě ožil vnitřním světlem, které kolísalo a blikalo jako plamen svíčky.

Mužovy rty se zachvěly a pronesly několik slov v cizí řeči: „Tento muž…“

„… je mrtev,“ řekl Telev, ale když se rozhlédl, nebylo tam nikoho, kdo by jeho konstatování mohl slyšet.

Nejbližší zdravotnice byla na opačné straně nemocničního sálu a rozdávala misky s polévkou pacientům, kteří mohli jíst sami, bez něčí pomoci. Když jich podělila jídlem dostatečný počet a získala chvilku času, pomáhala najíst se těm slabým. Přepadl ji kašel a musela přestat nabírat polévku. Telev měl pocit, že ji už někdy dříve viděl ležet na jednom z lůžek. Doufal jen, že ještě vůbec někdo zůstane naživu, kdo jednou přinese jídlo i pro ni!

Lékař zběžným ohledáním zjistil, že na kmenovém lístku mrtvého muže chybí jméno. Studoval jeho nevýrazné rodové rysy, ale mužova tvář byla tak změněna vyčerpáním, že odpověď nacházel jen velmi zvolna. Ach, ano! Assam!

Minulý týden byli v místnosti tři příslušníci rodu, kteří pečovali o nějakého Assama… Byli to tkalci, příliš chudí na to, aby mohli opustit umírající město, ale zase ne tolik, aby nemohli zaplatit za ošetření v útulku. Prohlédl si ještě jednou mužovu tvář a poznal, že je to jeden z oné trojice. Buďto tedy opustili tohoto Assama již mrtvého, anebo přišli k jeho lůžku naposledy se s ním rozloučit.

Telev kolem hrdla mrtvého mladého muže ovinul šálu. Snad někdo přijde, vynese z místnosti jeho mrtvé tělo a naloží je na některý z pohřebních vozů, které nyní plné mrtvol rachotily po ulicích ve dne v noci.

Odvážely svůj náklad do spalovacích pecí, které hořely nepřetržitě, aby zvládly všechny oběti moru.

Telev poodešel k dalšímu lůžku, na němž ležely dvě spící děti. Jejich tělíčka byla do sebe zapletena, snad aby jim bylo tepleji. Pocit zimy a nesnesitelného chladu bylý prvním příznakem morové nákazy, ale tyto děti snad ve vzájemném objetí hledaly jen útěchu. Lékař poslouchal pravidelný zvuk jejich dvojího dechu a s úlevou zjistil, že jejich plíce dosud zasaženy nejsou; také jejich pleť měla ještě normální světle modrou barvu bez tmavých skvrn. Děti si však své místo v útulku zasloužily plným právem. Trvalý pobyt v této místnosti je sice vystavoval riziku nákazy, ale Telev se obával, že by tyto osiřelé děti bloudily ulicemi Andoru tak dlouho, dokud by se nenakazily, nebo nezemřely hlady:

Stav posledního pacienta v řadě byl beznadějný. Lékař znal Evallu od dětství, sledoval toto rtuťovité děvče, jak rostlo v krásnou mladou ženu, která ještě při posledním zimním slunovratu tančila se zaujetím sissalayu. Teď však již její bílé vlasy byly stařecky zažloutlé a její kdysi pružná postava byla strnulá a odulá. Telev usedl na hranu jejího lůžka a důkladně ji prohlédl. Její sípavý dech naznačoval, že v jejím těle zuří smrticí zápal. Její pleť byla tmavě rudá.

„Ona nechce nic jíst,“ řekl pomocný ošetřovatel žen. Držel v ruce kus nedojedeného chleba a pečlivě sbíral rozházené kousky, které z jejích úst padaly na postel.

„Bolí mě to, když polykám,“ řekla Evalla a zalapala po dechu. „Je to se mnou čím dál horši, že?“

„Ano, trochu se to zhoršilo.“ Telev znal mnoho léčivých bylin, které mohly alespoň zmírnit její bolesti, ale všechny, co měl, již dávno rozdal, a v útulku nebylo nikoho, kdo by mohl zajít na venkov a nějaké nasbírat anebo alespoň najít místa, kde by je bylo možno natrhat.

„Umřu?“

„Ano.“ Ze začátku dával Telev naději každému, kdo to potřeboval. Falešnou naději! Většina pacientů stejně zemřela, měla však alespoň někoho, kdo je oplakával. Již neměl sílu říkat nepravdu.

Evalla se pokusila o slabý úsměv. „Ještě jsem nezaplatila svůj účet, lékaři!“

„Máš štěstí, náš výběrčí dnes nepřišel, je také nemocen.“ Shaav na jejich slova ani nereagoval; soustředil se na sbírání kousků chleba. Hlasitě naříkal, když mu minulý týden zemřela matka, zuřil při úmrtí své sestry krátce nato a pak již jen tiše přihlížel, když do spalovacích pecí odváželi, jednoho po druhém, jeho otce, dva bratry a bratrance. Věnoval teď úzkostlivou péči své manželce, ale v těchto dnech již takřka ani nemluvil.

Když Telev povstal, z boční chodby útulku se vybelhala stará žena. Televa hned uviděla, protože byl jedinou stojící postavou v tomto moři ležících těl.

„Potřebuji lůžko pro svého syna,“ vykřikla svou žádost tak hlasitě, že přehlušila naříkání a křik nemocných.

Lékař ukázal směrem k mrtvému Assamovi. Pravda, není čas vyměnit povlečení, ale Telev stejně pochyboval, zda v útulku vůbec ještě nějaké čisté ložní prádlo je. „Odvezete-li tohoto mrtvého pacienta, místo je vaše!“

„Poctivý obchod," řekla žena spokojeně a vyběhla zavolat pomoc v této smutné povinnosti.

Nový pacient.

Bude položen na místo toho dřívějšího, pak přijde zase jiný, a další a další! Mrtvé odvážejí, aby na jejich místo nastoupili umírající! Tolik by se toho mělo udělat, ale tak málo může udělat on sám!

Telev vyběhl z budovy.

Všechny místnosti, dokonce i studovny a ložnice lékařů byly uvolněny pro ošetřování nemocných. Telev si stěží uhájil pro sebe malou komůrku, aby se měl kam uchýlit. Bylo tam místo jen pro úzké lůžko, ale i toho a svých posledních rezervních se včera vzdal. Vše, co mu zbylo, byla jen tvrdá matrace na podlaze. Zásoby, které tu skladoval, již byly také pryč.

Zůstala mu jen nádoba s rozdrcenou kůrou tally. Neměla léčivé účinky a používalo se jí jen k vyprázdnění žaludku. I tak Telev velmi trpěl bolestným pocitem viny, že ji schovával před ostatními.

Otevřel teď nádobu a odměřil malou dávku suché drti do hrnku vařící vody, který na poslední chvíli vytáhl z vozíku pro rozvoz polévky. Sotva minutu nechal kůru vylouhovat a pln nedočkavosti začal dychtivě srkat horký nápoj.

Ach, jak to hřeje mé prochladlé…

Ano, jeho ruce byly studené a vzduch, v posledních týdnech tak vlažný, mu dnes večer připadal řezavě studený. Tak je to! I lékaři musí umřít!

Spolkl další doušek odvaru. Byla to jen ubohá náhražka za čaj, ale zůstala mu již jen tato jediná slabůstka. Kdyby to, co teď držel v rukou, tak byla srjula! Bohatí obchodníci však uprchli z města při prvních zprávách o šířící se pandemické nákaze. Pokud zůstal v Andoru vůbec nějaký čaj, byl zavřen ve skladech a čekal na návrat majitelů i zákazníků s dostatkem peněz, aby si jej mohli koupit.

Já asi už srjulu nikdy neochutnám.

Z malého okna jeho komůrky bylo vidět dole město, tonoucí v oranžové záři zapadajícího slunce. Telev přitiskl tvář k oknu a pátral po nějakých stopách života ve městě: po lidech v ulicích, po světlech v oknech domů nebo alespoň po vypraném, k usušení pověšeném, třepetajícím se prádle.

Sem tam zachytil uklidňující náznaky, že dosud někdo žije.

Na město, které kdysi mělo půl miliónu obyvatel, však těchto známek bylo žalostně málo.

Telev si prohlížel i horizont a hledal oblaka dýmu, jež zahalovala v posledních dnech vrcholky hor. Zdálo se však, že se již rozptýlila. Pověsti o rozsáhlých požárech na druhé straně horského hřbetu nebylo možno ověřit.

Ťuk… ťuk… ťuk. Klepání na dveře bylo jemné, omluvné.

Telev dvěma kroky přešel komůrku a vyhlédl na chodbu. „Co se stalo, Satheve?" Pomocný zdravotník byl jedním z pacientů, který se z nákazy zotavil, ale nemoc mu tak zohyzdila tvář, že se rozhodl raději zůstat v útulku.

„Někdo je u jižní brány a chce mluvit s lékařem odpovědným za přijímání pacientů."

Telev se usmál absurditě tak formální žádosti. Přijímací procedury se zhroutily, protože sami lékaři onemocněli a umírali.

„Dobře, pokusím se mu vysvětlit, jak to s námi doopravdy vypadá," řekl Sathev ustaraně. „Ale ona byla. velmi netrpělivá!"

Už se tím netrap! Já to vyřídím sám."

Když se Telev šoural ke vchodu, myslil na to, že někteří lidé mají pozoruhodnou schopnost nevidět skutečnost. Svět, který všichni znali, byl rozvrácen, ale oni umíněně lpěli na starých způsobech.

U jižní brány čekali dva muži a žena. U nohou jim leželo tělo, oblečené do barevného spacího oděvu. Nehybnou postavu málem považoval za mrtvolu nebo za dobře zahaleného, ale zdravého simulanta.

„Já jsem Viloff," řekla žena a pozdvihla lucernu, aby jí bylo vidět do obličeje. Měla na sobě nedefinovatelnou tuniku z trvanlivé látky, oblíbené u řemeslníků, ale jako obyčejná dělnice se nechovala; byla naježená a povýšená a její paže se volně pohybovala po boku, aby mohla okamžitě vytrhnout z opasku nůž. „Potřebujeme pokoj pro našeho přítele. Je velmi nemocný!"

„Pokoje nemáme, ale za hodinu nebo tak nějak můžeme mít volné lůžko."

„To nepůjde! On potřebuje soukromí. A hned!" Telev si všiml jejího nenápadného pohybu, jak rukou hmátla po zbrani.

„Můžete mě rozpárat třeba hned tady na schodech, ale tím nezískáte uvnitř ani místečko! Jen tu uděláte nepořádek!"

„Dost!" řekla. „Doveďte mne k svému představenému!"

Ani ona, ani její mlčící průvodci již další dotazy a požadavky nehodlali klást.

„Jakou máte hodnost, Viloff?" zeptal se lékař.

„Moc se ptáte, starý muži!"

„A vy jste šílená mladá žena, byť jste voják!" Telev zamnul rukama, aby rozhýbal ztuhlé prsty. „Tady žádní jiní lékaři nejsou! Já jsem poslední!"

„Poslední…?" Její povýšenost náhle splaskla jak děravý měch na vodu. „Ještě minulý týden jsem byla zástupcem velitele, ale podle toho, co nyní vidím, jsem se mohla stát i praporním admirálem. Minulý měsíc vypukl ve vojenských táborech mor a hned nato přišel útok… za dva dny, co jsme sem cestovali, jsme žádného důstojníka nepotkali."

„Odneste svého přítele dovnitř!" řekl Telev netrpělivě, aby již mohl odejít z toho studeného vzduchu. „Postarám se o něho."

Viloff pokývala hlavou, několikrát netrpělivě přešlápla a pak popadla svůj plášť a přehodila jej přes ležící postavu. Telev ve světle lampy se pustil do plnění jejího požadavku.

„Můžete použít mou místnost," řekl a zavedl je do útulku.

Dva Viloffini podřízení zvedli nemotorný balík s postavou a vůbec si nevšímali přívalu sténání. Následovali lékaře do jeho komůrky. Pro všechny tam ne-

bylo dost místa, ale oba muži zřejmě nechtěli nechat celou záležitost jen na své velitelce; ustoupili sice zpět na chodbu, ale zůstali stát u dveří jako na stráži.

Viloff postavila lampu na vysokou polici.

Telev poklekl na matraci a třesoucíma se rukama začal rozbalovat hrubé přikrývky. Cítil vlhká místa po krvi a pak uviděl i její temně zelenou barvu. „Kde jste našli…?“ Chyběla mu slova, aby mohl vyjádřit to, co spatřil.

„Byli jsme napadeni,“ řekla Viloff. „Tento nepřítel v létajících lodích něco hledal na Andoru. Naše útočné zbraně byly proti němu bezmocné; oni v několika hodinách v západní provincii zničili všechny naše sny; pak jako zázrakem zřejmě přestaly fungovat jejich ochranné štíty a my jsme je jednoho po druhém sestřelili. Prohledali jsme vraky, ale naživu zůstal jen tento jediný.“

Lékař právě úplně odmotal cizí stvoření. I bez lékařského vyšetření bylo zřejmé, že má zlomené nohy, pokožka byla rozdrásaná, svaly a orgány potrhané; zbytek trupu a paže byly posety hmožděninami a drápanci.

„Odporné stvoření, viďte!“ řekla. Viloff. „Ostatní, ti mrtví, vypadali stejně.“

„Já hledám u všech bytostí vždycky něco hezkého,“ řekl Telev, ale připustil v duchu, že v tomto případě by se musel hodně namáhat. Nehledě na cizincovy zvláštní černé vlasy a pleť olivové barvy, neobvyklé bylo jeho vystouplé čelo a atrofické sluchové orgány. Ve srovnání s Andoriánci byla jeho nahé tělo velmi robustní a podsaditě; pohlavní orgány, pokud o ně vůbec šlo, se nacházely na mimořádně zranitelném místě.

„Jsem císař Vitellius!“

Telev sebou trhl a stočil svá tykadla ze směru, odkud přišel zvuk. Cizincův projev byl nepříjemně hlasitý a jeho zvláštní jazyk s trhavým přízvukem a mnoha souhláskami zněl tvrdě.

„Povedu romulanský lid k vítězství.“

Cizincovy údy sebou škubaly, ale on byl tak slabý, že sám vstát nemohl. Telev poznal, že má oči nejasné a že si přítomnost ostatních neuvědomuje. Tyto příznaky by u Andoriánců svědčily o poruše eadilia, ale bytosti této rasy asi eadilium ani nemají.

„Vzdejte se, nebo zemřete!“ Cizincovy zmatené výkřiky byly nepochopitelné.

Telev usoudil, že cizinec ztratil značné množství oné zelené tekutiny, ale nebylo čím tuto ztrátu nějak nahradit. Běžná infuze vody by mu asi nepomohla a spíše by ho mohla zabít. „Ani já, ani jiný lékař, i kdyby tu nějaký byl, nejsme s to pro tuto bytost něco udělat! Zemře dříve, nežli bychom poznali něco z její biologie, abychom ji mohli ošetřit!“

„To je zlé,“ řekla Viloff. „A my bychom potřebovali toho tolik vědět o těchto našich nových nepřátelích!“

Telev přiklekl blíže, aby pokračoval ve vyšetřování. Hned, když začal, poznal, že stvoření ho konečně vnímá.

„Pusťte mě! Nařizuji vám, pusťte mě!“

Cizincovy ruce sjely k bokům a začaly hrabat ve zmuchlaném spacím oděvu. Viloff tuto činnost komentovala takřka omluvně: „On má u sebe nějaký talisman, snad kmenovou známku, či co, zcela neškodnou. Chtěli jsme mu to vzít, hned jak jsme ho našli, ale držel to pevně a nepustil. To měl ovšem ještě více sil nežli nyní!“

„Musíte mě poslechnout, nebo vás Ko N’ya zničí!“

Cizinci se podařilo náhle vytáhnout šedivý kámen a snažil se jej po nich hodit. Na to, že byl tak blízek smrti, to u něho bylo neuvěřitelné vypětí sil!

„Vzdávám se! Už se nemohu bránit!“

Jeho vzepětí netrvalo dlouho. Stvoření se zhroutilo na lůžko, jakoby ze sebe vydalo všechny síly.

„Já jsem… císař…!“

Cizincův hlas se zlomil v slabý šepot a jeho zvláštní oči se zavřely. Telev položil na jeho krátký krk prst a sledoval kolísavý tep. Přemýšlel, zda je příliš rychlý, či pomalý, a co by měl udělat, i kdyby to věděl.

Kolísání náhle ustalo docela.

„Je mrtev,“ řekl. Vše, co tu po této zvláštní bytosti zůstalo, byl jen kus obyčejného kamene, který si přinesla ze svého vzdáleného rodného světa. Telev vyškubl cizinci kámen z bezmocných rukou. „Pověrčivá rasa,“ přemítal lékař, když si hrubou horninu prohlížel. Byla teplá, zřejmě zahřátá vysokou horečkou nyní mrtvého těla, pomyslil si.

„Budeme muset sami donést tělo do spalovací pece,“ řekla Viloff. Přistoupila ke dveřím a vydala rozkaz strážcům.

„Fuj!“ zaláteřil jeden z vojáků, když se svým druhem zabalovali mrtvolu. „Pěkně smrdím od té sraženiny!“

„Lékaři, zapomeňte na to, co jste dnes večer viděl!“ řekla velitelka. „Andor má dost svých vlastních starostí!“

„Kdo by mi uvěřil?“ Zvedl kámen a zeptal se: „A co s tím?“

Vojáci však již byli pryč, zmizeli v noční tmě. Jedinou památkou na jejich krátkou návštěvu byla pošpiněná matrace na podlaze Televovy komůrky.

A kámen!

Byl stále ještě teplý a utišoval bolestivé škubání v Televových prstech. Jeho nevzhledný povrch jako by ve tmě zářil a jiskřil. Teplo a světlo, které vyzařovalo z kamene, a šálek vystydlého odvaru bylo veškerým Televovým pohodlím, ale přesto mu to připadalo uprostřed všeho toho zpustošení jako bohatý dar.

Vzal cizincův talisman a nádobu s tallou a vydal se do nemocničního sálu. Sathev ze zbylé tally vyluhuje ještě nejméně pět šálků slabého odvaru a může jej dát kolovat mezi několik pacientů, kteří ještě budou vzhůru. Vlídná slova a citlivá péče byly již Televovou jedinou zbraní, co mu v boji se zničující nákazou zbyla. Rozdával svou laskavost všem, ba i těm, kteří již při jeho návštěvě spali. Když svou pochůzku po útulku končil, přepadla ho náhle taková slabost, že nebyl s to učinit už ani krok. Klesl na podlahové dlaždice a schoulil se k teplu, které sálalo z kamene. Cítil, že všechna jeho síla, jeho život, odchází!

Musí být to pouto rozvázáno tak brzy?

Trpně očekával, až se rozvážou jeho svazky s tímto světem, a náhle uslyšel smích a cupitání běžících dětí. Najednou věděl, ačkoli to již neviděl, že všichni, kdo vleže umírali, vstali ze svých lůžek; že Evalla tančí po chodbách a Shaav zpívá vítěznou baladu o svém zázračném uzdravení; že Sathev pláče štěstím nad svou hladkou, neponičenou pletí a že Avae přestala kašlat.

Myslím, že mi hvězdy půjčily kousek štěstí.

I kdyby byl jeho život předčasně vyhasínal vlivem sil talismanu, byla v tom zcela poctivá hra. Byl ostatně lékařem.

Dychtivé ruce se po něm vztáhly, aby ho přivedly také doprostřed oslav, ale ještě než se ho stačily dotknout, jeho vědomí opustilo svět navždy.

Kapitola sedmnáctá

Žluté slunce DiWahnu ještě nevystoupilo nad obzor, ale král Akhanatos byl již vzhůru, když se do jeho ložnice vplížil jeho dvořan.

„Vaše výsosti, nějaký návštěvník paláce si přeje soukromou audienci.“ Ještě než mohl Akhanatos vyslovit souhlas s touto žádostí, sluha dodal: „Je to MimodiWahnšťan!“

Král rychle souhlasně přikývl a sloužící se vytratil z místnosti. Po jeho odchodu se ještě nepřestaly hýbat závěsy na dveřích, když se v nich objevil cizinec. Těžká kapuce na hlavě zastírala jeho tvář, ale Akhanatos podle důstojného držení těla ihned poznal Mistra Kieradána.

Vstal rychle z lože, aby zahaleného emisara pozdravil. Tradice velela učinit toto gesto úcty vůči majetnému šlechtici. Příchozí muž sice byl jedním z mimodiwahnšťanů, který nevlastnil žádné panství, ale jako vůdce Věrných byl stejně mocný jako kterýkoli král.

„Rád tě zase vidím, Akhanatosi,“ řekl Kieradán. S typickou arogancí všech Věrných se ani neuklonil, ani nepoužil žádnou ze zdvořilostních frází. „Vy mne vyznamenáváte svou přítomností!" Král byl rád, že byli v tomto okamžiku sami a že žádný z jeho poddaných nebyl svědkem toho, jak pokorně takovou neuctivost přijal. Dlužil však Řádu příliš velkou finanční sumu, nemohl si dovolit dát najevo své znechucení. Zároveň doufal, že se mu naskýtá možnost vyrovnat svůj dluh v poněkud delší lhůtě. "Přináším ti poselství od admirála Jakata."

Při vyslovení tohoto jména pocítil Akhanatos první záchvěv podezření. "Jak to myslíte? Admirál mé flotily se mnou mluví vždycky přímo!"

"Už nebude!" Kieradán rozpřáhl široce paže, jakoby chtěl na uvítanou někoho obejmout. "Jakatovo pravé jméno je Daramadán. Patří k řádu Věrných a slouží pouze památce našich iconských předků."

"Nehrajte mi tu divadlo, MimodiWahnšťane!" Akhanatos již nebyl s to potlačit své znechucení. "Dnes ráno, ani jindy, nemám náladu na vaše mystické intrikování!"

"Ach tak! Dnes ráno jsi chtěl zaútočit proti království Roshamel!"

Akhanatasovo nutkání zapřít pravdu kolidovalo s obavou, že bude odhalen. Raději mlčel a poslouchal zděšeně, jak Kieradán načrtává plány útoku, které král osobně předal Jakatovi před třemi dny. "Pokud si pamatuješ," pokračoval Kieradán, "v tvé smlouvě s Řádem je uvedeno, že kosmické lodi budou používány jen pro mírové účely, nikoli k válce! Za našeho správcování jsou iconské tradice zachovávány ve prospěch všech DiWahnšťanů, nikoli, pro malicherné prosazování nadvlády jednotlivce. Tuto smlouvu jsi porušil a zradil tak naše zákony!“

„Vy že chcete mír?“ řekl Akhanatos, jemuž se vrátila hrdost a rozvázal jazyk. „Jen nějaký MimodiWahnšťan může takový sen prosazovat. Zaplatil jsem horentní sumu za vaše svaté vědění a ještě víc za postavení lodní flotily. Opravdu si myslíte, že zruinuji svůj majetek ve prospěch svých nepřátel?“

„Ne!“ řekl Velmistr s nevyzpytatelným úsměvem. „Jednal jsi právě tak, jak jsme předpokládali. Jako trest za tvé prohřešky proti Řádu tedy uplatňujeme nárok na ovoce, které se zrodilo z našich vědomostí.“

„Vy tedy chcete obrátit moje vlastní jednotky proti mně!“ Akhanatos konečně pochopil hořkou hloubku své lehkověrnosti. Nejdříve ho přivedli do zničujícího zadlužení, nyní mu berou možnost získat válkou zpět majetek a nakonec rozdrtí jeho království na prach jeho vlastními zbraněmi.

Ke královu překvapení Kieradán pokýval hlavou a řekl: „Jakat není zrádce a my nemáme zájem zmocnit se tvého panství. Admirál připravuje misi podle naší volby. Budeš-li ještě zde po návratu flotily, setkáme se znovu a prodiskutujeme další termíny jejího použití.“

„Budu-li ještě…?“ Otázka nedozněla, Akhanatos si na ni totiž odpověděl v duchu sám.

Samozřejmě, jakmile se Roshamel dozví o odletu flotily, zaútočí, protože Akhanatos bude bezbranný. Pozemní vojska obou království jsou totiž stejně silná, což znamená, že by některá strana mohla jen těžko na sebe strhnout vítězství. Přeživší država pak bude nucena jednat s MimodiWahnšťany jako mnohem slabší partner.

„V této hře vám mohu být ještě užitečný.“ Akhanatos se Mistrovi usmál jízlivě do tváře, aby ukázal své pohrdání nevyzpytatelnou politickou strategií Řádu. „Varuji vás předem! Uzavřu-li s Roshamelem mír, budou obě naše království vzkvétat!“

„Takovému rozumnému činu bychom jen zatleskali, králi Akhanatosi,“ řekl Kieradán. „Kéž by se ti v moudrosti mohli vždy vyrovnat tvoji protivníci!“

Pak poctil krále hlubokou poklonou, otočil se a opustil královskou ložnici.

Kandu Jiakovi se ulevilo, když zjistil, že terminál Davenportu je menší než na Hvězdné základně 75, a také méně frekventovaný. Když se vymotal ze spleti dokových objektů, poznal, že všechny záležitosti cestujících se vyřizují v jediném boxu.

Přistoupil k přepážce, kde se prodávaly letenky, vstrčil svou průkazní kartu do kontrolní zdířky a řekl: „Chtěl bych letenku pro jednu cestu na DiWahn.“

„DiWahn?“ benzitský úředník, který tu pracoval, se kašlavě zasmál. Vytáhl Jiakův průkazní lístek z přístroje a vrátil jej majiteli. „Nepřichází v úvahu! DiWahn je pro neoprávněné občany Federace nepřístupný i za optimálních podmínek. Planeta je politicky nestabilní.“

„Ale já…“

„A optimální podmínky už ani neexistují,“ dodal úředník. Hlasitě zasupěl, jak nosem nasál výpary z inhalátoru, zavěšeného pod bradou.

„Veškerá doprava tam i zpět byla zastavena na neurčito. Kdybychom měli s planetou diplomatické styky, jako že nemáme, bylo by se to dalo vyřešit ještě dnes ráno.“

„Dnes ráno?“ zeptal se Jiak, zděšen tím, že vlastně jen o vlásek propásl svou příležitost. „Co se stalo dnes ráno?“

„Nic, co by se týkalo vás,“ odsekl Benzit. Mávnutím ruky zahnal výpary inhalátoru a upřeně se na Jiaka zahleděl. „Podle vašich osobních dokladů jste občanem Rediferu III… svými rysy však připomínáte rodáka z DiWahnu!“

„Opravdu?“ vykřikl Jiak a v rozčílení si ani nevšiml postavy, která si zezadu stoupla vedle něho.

„Ano, jasná podoba,“ opakoval úředník a Jiak pozdě poznal mužovo podezření.

To je jen náhoda,“ řekla tvrdě Del. Kapitánka nákladní lodi se postavila mezi Jiaka a přepážku. „Pojď se mnou, Kando, trochu tady tu svou návštěvu protahuješ. Tento úředník má na starosti další zákazníky, kteří potřebují jeho pomoc.“

„To tedy opravdu mám!“ řekl Benzit. Jako většina příslušníků jeho rasy nesnášel porušování byrokratické rutiny.

Del uchopila Jiaka za loket a odtrhla ho od přepážky.

„Pusťte mě!“ To nemá nic lepšího na práci, než mě sledovat, myslel si zlostně. Jiak. Nebyl přece žádné osiřelé dítě, aby potřeboval nějakého anděla strážného. „Postarám se o sebe sám!“

„Buď zticha!“ zamumlala kapitánka, „nebo skončíš v cele zadržených!“

Její varování další Jiakovo vykřikování zarazilo, ačkoli se vytrvale snažil vytrhnout se z kapitánčina ocelového sevření. Nebylo mu to však nic platné a Del ho odvlekla na druhou stranu davenportského terminálu dříve, než s8 mu podařilo se jí vysmeknout. „Mám na. svém Haverfordu stále málo pracovníků,“ řekla kapitánka. „Mohla bych tě potřebovat na své příští cestě.“

Jiak si třel opatrně svou paži. Zklamání z toho, že se mu uzavřel vstup na DiWahn, ho však bolelo mnohem víc. „Toto byla moje první zastávka. Odtud letím na Dynasii.“

„Co? To bohem zapomenuté místo je odtud vzdáleno trilión světelných let.“ Ačkoli uvedenou vzdálenost přehnala, píchla prstem k určitému místu právě vlevo od jeho hlavy. Jiak nepochyboval, že Dynasia leží právě před kapitánčiným ukazováčkem; ona totiž měla neskutečnou paměť pro polohu všech planet této galaxie.

„Nezajímá mě, jak je to daleko,“ řekl Jiak melancholicky. „Je to můj cíl!“

„Pak tedy nemáš opravdu mozeček jak meeganská světluška!“ Když nepromluvil, kapitánka zhluboka vydechla a řekla: „V doku na stanovišti číslo tři stojí Maršál. Běž tam, najdi prvního důstojníka Conrada a řekni mu, že tě za ním posílám. S ním se dostaneš na křižovatku Hayburst, což je nejzazší základna Federace, nejblíže Dynasii. Pak už to bude zase záležet jen na tobě samém!“

Jiakova tvář zrudla studem nad tím, jak vztekle přijal její zákrok. „Děkuji vám, kapitánko!“

„Jen členové posádky mě tak oslovují,“ řekla žena. „Přátelé mi říkají Del.“ Objala chlapce s takovou silou, že mu málem vyrazila dech, a pak odkráčela a už se ani neohlédla.

Díky, Del!

Téměř si to rozmyslil a užuž se chtěl rozběhnout za ní. Toto nutkání však vzápětí zesláblo. Uvědomil si totiž, že bude moci vkročit na Dynasii. S dychtivostí zajistit si lůžko ve své kajutě, Jiak si hodil na ramena batoh a vyrazil zpět k přístavním stanovištím.

Kapitola osmnáctá

„Start.“

Toto prosté slovo bylo v Rikerově mysli nerozlučně spjato s basovým rytmem motorů kosmické lodi a oslnivým jiskřením křivolakých světelných pruhů na obrazovce. Pocit potlačovaného vzrušení podtrhovala ještě Picardova břitká deklamace; málokdy vydal tento rozkaz s takovou úsečností.

„Při současné hyperprostorové rychlosti,“ oznamoval Dat, „přiletíme na Vulkán podle předpokladu za tři a půl dne.“

Když Picard seděl v kapitánském křesle, vždy zůstával vzpřímený. Největší relaxací pro něho bylo, že si zkřížil nohy a opřel se dozadu. Dnes však Riker zaznamenal, že kapitán měl své nejokázalejší držení těla. Obě nohy měl pevně opřeny o podlahu a hlavu držel vysoko vztyčenou, jako by studoval obrazovku. Již sama zmínka o Sarekově a T’Sařině rodném světě v něm zřejmě vzbuzovala úctu. Jedinou odchylkou od formální polohy byla kapitánova ohnutá paže, v níž třímal Srdce.

„Byl jsem na Vulkánu již mnohokrát, ale vlastně nikdy jsem neměl příležitost prohlédnout si jeho krajinu. Těším se, že teď k tomu bude možnost.“

Když se po tomto komentáři odmlka neúnosně protahovala, Troi se lehce naklonila k Picardovi. „Ano, také se těším, že tam tentokrát budeme moci opustit loď. Myslím, že to bude zajímavé, ačkoli tam bude asi horko.“ Mluvila k Rikerovi, ale očima sledovala kapitána.

Další odmlka.

„A já jsem přesvědčen, že i vulkánská Akademie věd bude očekávat náš přílet,“ řekl Riker. Začal tuto pitomou konverzaci a teď nevěděl, jak ji vhodně ukončit. „Srdce, to je nejneobyčejnější…“

„Co jste říkal?“ podíval se na prvního důstojníka Picard. „Co je se Srdcem?“

„Jen, že jsem přesvědčen, že archeologové z vulkánské Akademie věd musí být na Srdce velmi zvědavi. Takovou historickou památkou se budou zabývat jistě hezky dlouho.“

Picard na toto přijatelně banální konstatování reagoval zamračeně. Volnou rukou, poškubával okrajem své uniformy. „Ano, myslím, že ano.“

„Není právě tohle důvodem naší cesty?“ zeptala se Troi a Riker zauvažoval, o jakou emoci jí jde, když pokládala za vhodné tuto otázku položit. „Vrátit nález z T’Sařiných vykopávek Vulkáncům?“

„Samozřejmě, poradkyně,“ řekl Picard netrpělivě. „Měl jsem dojem, že jsem to při poslední poradě objasnil dostatečně.“

Troi přikývla, ale neodpověděla.

„No, to jsme si pěkně popovídali,“ s úšklebkem řekl Riker. Nikdo se ani neusmál. „Ačkoli, já si myslím, že ten kámen musí být lehčí, nežli se zdá. Uvažovali jste vůbec o jeho váze?“ Byl to ovšem dosti průhledný trik, jak získat možnost dotknout se kamene. Kromě Data totiž zatím jen kapitán měl možnost držet Srdce v rukou.

„Zatím jsem o tom příliš nepřemýšlel,“ řekl Picard, ale potěžkat kámen svému zvědavému prvnímu důstojníkovi nenabídl. Riker uvažoval, proč se kapitán obtěžoval brát s sebou kámen na můstek.

Riker s úlevou pozoroval, že další dlouhé mlčení naznačilo konec konverzace o tomto zvláštním tématu; znovu však zneklidněl, když uviděl Data, jak se od svého místa otočil směrem ke kapitánovi.

„Kapitáne, zcela jsem přeskupil a překalibroval všechny laboratorní testy a zjistil jsem, že jsou v naprostém pořádku. Kdybych mohl pokračovat ve zkoumání Srdce, mohli. bychom akademickým vědcům poskytnout cenné základní informace o jeho povaze.“

„To je dobrý nápad, pane Date.“

„Děkuji, kapitáne!“ Android odsunul operační panel, aby mohl vstát.

„Teď se s tím neobtěžujte,“ řekl kapitán. „Přinesu vám Srdce do laboratoře, až naše směna skončí.“

Dat tedy klesl zpátky do křesla.

„Až potom,“ pokračoval Picard. „Chci k tomu také připojit zprávu o mém vlastním historickém výzkumu. Rikere, můstek je váš!“

„Rozkaz, kapitáne!“

Ve skutečnosti byl Riker rád, že Picard tak rychle odešel do své pracovny. Znepokojoval ho zvláštní pocit.

„On je velmi unavený, Wille,“ řekla Deanna, ještě než se jí Riker stačil zeptat na názor o kapitánově duševním rozpoložení. „Cítím, že už dlouho pořádně nespal, a proto je tak protivný.“

„Opět noční můry?“

Troi se odmlčela a pak zavrtěla hlavou. „Ne, nemyslím. On není tak… otřesený, jen unavený… a trochu vyšinutý.“

„Snad bychom měli požádat naši vrchní lékařku, aby mu předepsala do postele trochu teplého mléka.“

„Teplého mléka?“ zeptal se Dat.

„Rikerovi se nechtělo vysvětlovat androidovi svůj vtípek, protože ve srovnání s klinickou analýzou byl tak křiklavě naivní. „To byla jen žertovná poznámka o prostředcích proti nespavosti.“

„Ach tak! A já bych mohl učinit podobnou poznámku o páčidle, které by dostalo Srdce z kapitánových rukou.“ Riker se hlasitě rozesmál, až android překvapením zamrkal. „Bylo to tak legrační?“ zeptal se.

„Ano, Date, bylo,“ řekl Riker, ale jeho úšklebek se vytratil, když si všiml Troina soustředěného výrazu. Lodní poradkyně se zřejmě tolik nebavila.

Jako hlavní lékař na Enterprise měla Beverly Crusherová jen povšechné poznatky o metodách, jichž posádka užívala ve stressových situacích. Některé příliš nevázané pokusy najít uklidněni vyústily v návštěvu nemocničního oddělení. Milesi O'Brienovi například učarovalo plavení vorů na vířící vodě. Deanna Troi měla sklon přejídat se čokoládou; první případ tedy potřeboval regeneraci svalstva a kostí, druhému případu bylo nutno tvrdě připomínat význam vyrovnané diety.

Crusherová se uklidňovala tancem s partnery, které vytvořil počítač, ale když se cítila obzvláště skleslá, skončila stejně také v nemocnici u lékaře.

„Opravdu by vám, paní doktorko, nevadilo, kdyby se tady to vybavení trochu zmodernizovalo?" zeptal se zdravotník a držel v rukou záznamník. Lewis byl poměrně novým členem posádky a dosud se nenaučil používat výhod vhodných příležitostí.

„Vůbec by mi to nevadilo," odsekla Crusherová a nežli se zdravotník vzpamatoval, vytrhla mu záznamník z ruky. Dvě druhé sestry a lékař jí už ochotně dodali celodenní přehled nudných pracovních plánů, jimž se obvykle vyhýbala jako nějaké nákaze a nejraději je podstrkovala některému smolaři, který právě odběhl od pacientů

„Dobře, skutečně to považuji…" Podle svých slov Lewis vypadal, jako by čekal pochopení.

„Vyrušil jsem vás v něčem důležitém?" ozval se hlas ode dveří její pracovny.

„Vůbec ne, Geordi!" Poslala zaraženého zdravotníka pryč a věnovala se hlavnímu inženýrovi, který se objevil ve vchodu. LaForge nejevil nějaké viditelné známky nemoci a kromě zasmušilého výrazu se zdál být docela zdráv. „Co pro vás mohu udělat?"

„Nejde o lékařskou záležitost, doktorko. Jen jsem se tu zastavit zeptat se vás, zda si dnes večer přijdete zahrát s námi poker."

Crusherová sebou trhla v náhlém poznání, že právě to je příčinou její špatné nálady. Zvláštní, že si toho dříve nevšimla. I toho, jak se každé ráno snaží vyhnout tomuto vědomí.

Geordi musel zaznamenat její reakci, protože si povzdychl a řekl: „Podívejte se, opravdu se omlouvám za těch několik posledních dnů. Všichni víme, že to nebylo vaší vinou, že jsme nestihli ten turnaj, a mne by moc mrzelo, kdybyste s námi poker přestala hrát proto, že jsme se chovali jak pitomci!"

„Děkuji vám, Geordi," řekla Beverly s náhlým úsměvem. „Náhodou, bohužel, na večer už mám program, ale potěšilo mě, že jste mě pozvali!"

„A příště?"

„U určitě!"

„Prima!" Její ujištěni zjevně ulehčilo Geordiho svědomí, protože křepce vykročil z pracovny.

Když vyprchaly poslední stopy její melancholie, Crusherová pocítila nutkání odřeknout domluvu o večeři s kapitánem a přece jen jít na poker. Picardova omluva mohla počkat na jindy. V poslední době stejně Picarda sotva zahlédla a…

Napadlo ji podívat se na svůj stůl, na stůl pokrytý horami práce, kterou na sebe vzala, ale do které se jí vůbec nechtělo.

Potěšení z tohoto večera se najednou ocitlo někde tak daleko v budoucnosti, že se s ním ani nedalo vážně počítat.

Dat uslyšel těžké kroky scházející po točité rampě můstku. Jen jediný člen posádky mohl překonat zvukovou izolaci palubní podlahy.

„Vaše služební směna skončila… pane!"

Dat vzhlédl z kapitánského křesla, které obsadil hned po Rikerově odchodu. Stál nad nim lodní bezpečnostní důstojník. „Děkuji, poručíku Worfe! Čekám jen na kapitána."

Worf se ohlédl přes rameno k zavřeným dveřím Picardovy pracovny. „Má práci."

„Ano, vypadá to tak. Je zřejmě příliš zamyšlen a na naši schůzku zapomněl. Snad bych mu měl připomenout…" Klingonovo kostnaté čelo se zkrabatilo dalšími vráskami. „Ten, kdo má Pagrashtak, nesmí být vyrušován kvůli triviálním záležitostem…, pane!" Pohnul svým širokým tělem právě tak, aby zakryl Datovi pohled na dveře pracovny. „Kapitána by každé vyrušení rozhněvalo!"

„Pak mohou moje záležitosti počkat," rozhodl se android. Nehledě na agresivitu projevu, Worfovo hodnocení situace bylo zřejmě zcela přesné.

„Přejete si, jako nejstarší přítomný důstojník, ponechat si velení na můstku?"

„Ne!" Dat vstal z kapitánského křesla. „Budu se věnovat počítačovému výzkumu na zádi. Kormidlo je vaše!" Klingona tato odpověď zřejmě uklidnila a jeho zlostný výraz se zmírnil jen v zamračený. Dat si však uvědomil, že ho Worf stále pozoruje, ačkoli již kráčel po plošině na záď můstku. Androidovi připadlo, že Worf je při výkonu svých služebních povinností přespříliš horlivý, zejména jde-li o Picardovy záležitosti. Patřilo to nepochybně k obdivuhodným charakteristikám šéfa bezpečnosti, ale kdyby byl Dat schopen citů, byl by přišel na to, že jde někdy o velmi iritující vlastnosti.

Dat usedl k svému výzkumnému panelu, přepnul obrazovku na vysokorychlostní zobrazení a rychle se pustil do práce.

Již v poslední hodince své služební směny si připravil plán pro všechny eventuality, kdyby ho náhodou zdržel výzkum přímo na samém Srdci. Protože dosud neměl k dispozici výsledky nového testovaní, rozhodl se pokračovat v práci za předpokladu, že anomální údaje starých testů jsou správné. Tím si chtěl umožnit hledání podobných, vzájemně si odporujících momentů jak v archeologické, tak geologické databázi.

Začal revidovat přehled všech případů, v nichž se k jednomu objektu vztahovaly rozdílné hodnoty stanovení stáří i materiálového složení. Kosmická prostorová i časová distorze byly prvním problémem, který musel eliminovat; zúžil tedy vyhledávací pole na objekty méně masívní, než byly černé díry. Pak vyloučil všechny anomálie vzniklé uměle jako výsledky esoterických fyzikálních experimentů.

Pak obrazovka na okamžik ‚zamrzla'.

Člověk by tuto nepatrnou pauzu nepostřehl, ale při rychlosti, s níž dokázal Dat informace konstruovat, mu byla i tato kratičká prodleva ihned nápadná.

Po mikrosekundovém projetí nového souboru se obrazovka vrátila k předchozímu rytmu zobrazování fyzikálních experimentů.

„Výzkum uzavřen. Žádné nové úpravy stanovených výzkumných parametrů."

„To přece není dobře," řekl si Dat pevně. „Vstup do souboru Archeologie TGOF-1284-678A."

„Tento soubor není v databázi uložen."

Počítač se musel mýlit. Dat zřetelně viděl, že soubor byl sice připočten, ale pak rychle smazán. „Opakovat, vstup do souboru Archeologie TGOF-1284-678A."

Obrazovka se vyprázdnila. „Chyba v seznamu: materiál tohoto souboru do databáze nevstoupil."

Teď Dat zaznamenal značný objemový rozsah v popisu souboru. Usoudil, že přístup zezadu by mu přístupovou cestu mohl otevřít. „Korelovat data o Satanově srdci s daty v souboru Archeologie TGOF-1284-678A a…"

„Velitelství Hvězdné flotily, rozkaz… Pozor, velící poručíku. Date, Enterprise, žádal jste utajněný materiál. Vaše dosavadní povolení mít tajné informace nestačí k povolení přístupu do tohoto souboru."

„Fascinující!" Dat se dotkl svého komunikačního odznaku a spustil: „Dat veliteli Rikerovi."

Ani ne za deset minut stanul první důstojník Datovi po boku.

„Počítači," řekl Riker striktně. „Velitel William T. Riker. Ukaž mi soubor Archeologie TGOF-1284-678A!"

Obrazovka zůstala prázdná, ale počítačový hlas opakoval svůj refrén:

„Velitelství Hvězdné flotily, rozkaz… Pozor, veliteli Williame T. Rikere, Enterprise, žádal jste utajněný materiál. Vaše dosavadní povoleni mít tajné informace nestačí k povolení přístupu do tohoto souboru."

„Zatraceně!" První důstojník sáhl na odznak. „Riker Picardovi!"

Ani ne za dvě minuty se k nim na zadní palubě připojil kapitán. Trpělivě vyslechl Datovu rekapitulaci pátrání v databázi. „A vy si myslíte, že v onom souboru je materiál o Srdci?"

Dat potřásl hlavou. „Žádnou spojitost nemohu potvrdit, dokud sloupec skutečné neuvidím, ale právě požadavek korelace inicioval bezpečnostní postupy."

„Souhlasím, že věc je nutné přezkoumat," řekl Picard. „Počítači, zde je kapitán Jean-Luc Picard. Žádám přístup do souboru Archeologie TGOF-1248-678A."

„Velitelství Hvězdné flotily, rozkaz… Pozor, kapitáne Jean-Lucu Picarde, Enterprise, žádal jste utajněný materiál. Předložte povolení k přístupu od admirálky Emm Wilkersonové, ředitelky Zvláštních projektů Hvězdné flotily."

„Dobrá, předpokládám, že je to alespoň nějaký pokrok," řekl kapitán s křivým úsměvem. „Hned pošlu admirálce naléhavou žádost o vysvětlení!"

S ohledem na vzdálenost od Hlavního velitelství Dat rychle vypočetl, že odpověď může přijít nejdříve tak za několik hodin. Zatím by však mohl zavést jiný okruh laboratorních testů. „Pane Date," rozhodl Picard, „dokud z velitelství Hvězdné flotily neobdržíme nějaké vysvětlení, navrhuji zastavit všechny další pokusy analyzovat Srdce."

„Jak si přejete, kapitáne!"

„Proč jen mě tohleto nepřekvapuje?" mumlal si pro sebe Riker, když pozoroval Picardův návrat do pracovny.

To byla řečnická otázka, usoudil Dat; on sice o odpověď požádán nebyl, ale se zájmem zaznamenal, že jeho vlastní reakce byla úplně shodná s reakcí prvního důstojníka.

Beverly Crusherová se právě pustila do posledního odstavce poslední strany velmi nudného svazku zpráv, když zaslechla zvuk otevíraných a zase zavíraných dveří nemocničního oddělení.

Její prsty zrychlily tempo na klávesnici počítače.

„Už jsem skoro hotová, Jean-Lu…" Pak se ohlédla. „Ach, Deanna!"

„Čekala jste kapitána", řekla Troi.

„Ano, opravdu, čekala. Pozval mě, abychom dnes večer spolu povečeřeli."

Poradkyně překvapením zamrkala. „To by byla ale pozdní večeře!"

Crusherová vrhla pohled na svoje stolní hodiny s údivem zjistila, že pracovala vlastně celý večer. „Tak jsem se zabrala do práce, že jsem ztratila pojem času. Měl mě zavolat už před několika hodinami…" Cítila, jak si jejím hrdlem začíná klestit cestu záchvat vzteku. „Řekla bych, že kapitán nechal svou vrchní lékařku zbytečně čekat… už zase!"

„Ach," řekla Troi a její oči se rozšířily neskrývanou zvědavostí. „Už se to stalo i dříve?"

„Ano," vyjela Crusherová s upjatým úsměvem. „Včera večer jsme chtěli spolu povečeřet náhradou za propáslou společnou snídani. Jenže Jean-Luc se neukázal. Dnes ráno se omluvil s vysvětlením, že ho vyrušila nečekaná schůzka s Guinan. Aby to napravil, slíbil, že se se mnou setká při večeři dnes večer."

„Jak kapitána Picarda znám, tak pravděpodobně na jídlo úplně zapomněl, někde je úplně mimo sebe a studuje Srdce!"

„Nejspíše!" Doktorka našla v tomto vysvětlení jistou, byť neúplnou útěchu. „On je tím Srdcem úplně fascinován!"

„Dobrá, zastavila jsem se tu jen se zeptat, zda byste mi nechtěla pomoci s oslavou. Právě jsem vyhrála padesát žetonů na…"

„Poker!" vykřikla Crusherová. „Já jsem na to úplně zapomněla! Když už kapitán zrušil naši plánovanou večeři, mohla jsem si místo toho jít zahrát!"

„Beverly," řekla Troi pedantickým hlasem poradkyně, „ještě není tak pozdě zavolat mu!"

„Ach ne!“ řekla Beverly a smetla pracovní desky do zásuvky, zavřela ji a zamkla. „Konečně, proč bych se měla plést mezi něho a horninu?“

Picard seděl se zkříženýma nohama na lůžku, jako kdysi seděl mladý Surak na studené zemi v poušti, a Srdce mu spočívalo v rukou. Chlapec tehdy čekal na rozednění, kdežto Picard dnes na setmění. Bylo to tak těžké udržet oči otevřené, ale on se ze všech sil snažil zůstat ještě chvíli vzhůru.

Jeho kabina byla temná; právě taková byla v onu první noc, když se probudil ze svého snu o T’Sařině smrti a viděl změněný kámen. Chtěl tuto změnu vidět ještě jednou. Nebo blikající světlo kamene bylo snad také jen součástí onoho snu?

Byl vůbec ještě s to rozeznat rozdíl mezi bděním a sněním? Tři nocí po sobě trávil vzpomínkami na jiné země a jiné národy. Tyto vzpomínky byly příliš živé na to, aby se rozplynuly jen jako nějaká fantazie, ale on je jinak pojmenovat neuměl.

Vidiny, snad?

Předpokládá se, že kapitáni kosmických lodi vidinami netrpí! Věděl, že by o tom měl někomu říci, ale bál se, že by tím mohl toto kouzlo zničit.

Byl tak unavený! Tak, že už déle ani nemohl pozorovat kámen. Zvrátil se do lůžka a schoulil se kolem onoho teplého kulatého předmětu.

Sny byly hlasem Srdce a on chtěl naslouchat jeho vyprávění.

Kapitola devatenáctá

Halaylah si razila cestu shromážděným davem; uskakovala a proplétala se mezi tlustými a těžkými těly, která se nad ní tyčila. Zprávy o blížících se nosítkách s mrtvolou se šířily rychle a předhonily i její hbitý běh k bráně do Velké síně. Uvažovala, zda se zpráva opravdu tak rychle rozšířila, či zda to způsobil nějaký vír skrývaného očekávání. Po dlážděné cestě se blížil dvoukolý vůz se zakrváceným nákladem.

Tři admirálové v plné zbroji stáli na prahu trůnního sálu jako balvany zasazené do slavnostní, nenarušitelné vážnosti, ale poznámky, které si spolu chraplavým šepotem vyměňovali, svědčily o jejich nejistotě. Klingoni zpravidla nešeptali; mluvili velmi hlasitě a řvali jako raněná zvířata, ať již byli v dobré či špatné náladě. Halaylah slyšela, že tak hluční jsou nejen v boji, ale i při milování. Po deseti létech života na této planetě pořád pociťovala neustálou hlučnost zdejších rodáků jako nejtísnivější prvek svého zajetí.

Jak se tlačila do blízkosti střeženého vchodu, ucítila sladký závan admirálova strachu, naprosto odlišný od normální štiplavé vůně, kterou vydávala těla dospělých Klingonů. Naslouchala jejich neohrabané řeči plné sykavek a skrytě se usmála. Tito mohutní válečníci, na jejichž rukou lpěla krev desítek ras táhnoucích vesmírem, měli strach setkat se tváří v tvář s císařem. Každý se marně snažil vyhnout se cti podat císaři hlášení o blížícím se průvodu.

Halaylah se protáhla za admirály, sehnula se pod meči císařské stráže a pak již bez překážek vkročila klenutou branou do síně. Toto právo příslušelo jen nejmocnějším monarchům a nejoblíbenějším sloužícím.

Tlumené rudé světlo zakrývalo pustotu holých kamenných stěn a dlaždicové podlahy, ale nemohlo nijak přispět k ohřátí studeného vzduchu. I bojovníci jejího lidu toužili po kráse, kdežto Klingoni uměním a hudbou opovrhovali. Když se pídila po příčině nedostatku estetického cítění, Kessec jí připomněl, a přitom nijak laskavě, že její rodný svět, tak kulturní a elegantní, byl poražen v boji. Uvažovala však, zda by ji vítězství nad Klingony potěšilo, kdyby Telahai byla tak ošklivá jako tato planeta. Ztráta květinových zahrad a umělecky tesaných fontán ji rmoutila víc než ztráta svobody.

Její trepky šlapaly měkce po tvrdých dlaždicích. Do rytmu kroků se ztemnělým vzduchem zařízl hluboký hlas: „Přistup blíže a dej se poznat… ach, to jsi ty, dítě!“

Kessec byl sám, ani osobní stráž u něho nestála. Halaylah ho nacházela osamoceného stále častěji, když jí dovolil vejít a zůstat s ním, zatímco ostatní poslal pryč. Ačkoli byl často takhle o samotě, vždy míval na sobě slavnostní roucha a řetězy a sedával vzpřímeně na rozložitém kovovém trůně, jakoby právě rozmlouval se svými admirály a ministry. A v dlaních vždy držíval Pagrashtak.

„Oni si myslí, že jsem hluchý?“

Měl jemnější sluch než Halaylah, tentokrát však i ona slyšela tlumené mumlání davu, čekajícího venku.

„Vaši synové sem přinášejí nosítka s mrtvým mužem,“ řekla.

„Všichni moji synové?“

„Všichni, kteří zůstali naživu, můj císaři.“

„Ach!“ On, jediný ze všech Klingonů, s nimiž se setkala, dokázal projevit se jemně a zdrženlivě. Pak už nepromluvil, dokud průvod smrti nevstoupil do síně. Strážci ustoupili, aby mohli vejít císařovi synové, nesoucí zahalené tělo. Průvod se zastavil na prahu síně.

„Přistupte a dejte se poznat!“

Halaylah se přikrčila do stínu trůnu a přihlížela, jak Mohtr, nejstarší syn, vystoupil a pozdravil. Měl robustní postavu po otci, ale jeho kadeřavá hříva byla již stříbřitě prokvetlá, kdežto Kessekovy vlasy zůstaly dosud černé.

„Durall, syn Kessekův, připravil své rodině čest!“

Halaylah rychle pohlédla na Kesseka, ale on neprojevil ani náznakem nějaké pohnutí, ačkoli Halalylah věděla dobře, že měl mladého Duralla nejraději ze všech svých synů. Když se nadechla, přece jen ucítila pach Kessekova hoře. „S kolika ještě muži se o tuto čest podělil?“

Mohtr zaváhal a kolem něho se rozšířil tentýž sladký pach, jaký vycházel z pokožky admirálů venku u brány. „Nikdo! Jeho smrt byla nešťastná náhoda, Otče!“

„Pak je to jen malá čest,“ řekl Kessec. „V poslední době je mezi mými syny mnoho nešťastných náhod; zhmožděniny, otevřené rány, zlámané kosti – a nyní smrt!“

„Jsme bojovníci!“

Kessec se naklonil dopředu a sevřel rty: „Bojovnici umírají v boji a ne nešťastnými náhodami; zabíjejí své nepřátele a nikoli své bratry!“

„Zanechal jste nám k vybojováni ještě mnoho velkých bitev, můj císaři,“ řekl Mohtr a ušklíbl se.

„Ano, to je jedno z nečekaných zklamání v našem úplném vítězství nad našimi nepřáteli!“ Kessec klesl zpět na tvrdý trůn. „Totiž dívat se, jak se moji synové jako nějací sběrači odpadků, mezi sebou hašteří o právo nastoupit po mně na trůn!“

„Pokud po vás vůbec kdy nastoupíme! Nejen vy, pane, ale i my jsme již zestárli. Lépe zemřít jako Durall, nežli dosáhnout stařecké pošetilosti nekonečným čekáním na právo nástupnictví!“

„Dost, Mohtře!“ Kessec ho propustil prudkým mávnutím ruky a zvolal: „Přineste mi Durallovo tělo!“

I v přitlumeném světle Halaylah rozeznala chmurný výraz ve tvářích nosičů. Přistoupili a položili nosítka na stupínek císařovi k nohám. Durallovo tělo, kdysi nezdolně vitální, bylo bezvládné a celé zalité krví; hruď byla propadlá a košile ztuhlá uschlou krví. Kolem se rozšířil mrtvolný zápach. Halaylah si uvědomila, že i tady byla smrt cítit stejně jako na Telahai.

„Vidím, že nikdo příliš nespěchal, aby mi přinesl tuto poctu," řekl Kessec a povstal z trůnu s Pagrashtakem v rukou.

„Byli jsme daleko od domova, Otče," zamumlal Tagre, čtvrtý Kessekův syn, „a cesta byla obtížná."

„Nepochybně!" Kessec sestoupil s kulatého stupínku. Ačkoli všichni jeho synové byli velcí a silní, Halayiah náhle nebyla s to postřehnout ani jejich mohutnost, ba ani přítomnost. Jako by se náhle všichni vytratili. Uvažovala, zda tato vlastnost je vrozená, anebo zda je to jen jeden z darů kamene.

Kessec jednou :rukou odhrnul kadeř Durallových vlasů. Bylo zřejmé, že toto něžné gesto je projevem Kessekovy bolesti, bolesti, z níž sice strnulo jeho tělo, ale která aroma zármutku nevyvolala. Jeho prsty jemně ohmataly hrdlo mladého muže. Čas plynul a v síni bylo slyšet jen nepravidelný dech císařův. Halaylah nikdy nebyla s to dosáhnout klingonské ukázněnosti v čekání, ale teď se ani ona neodvažovala se pohnout. Náhle vycítila, že v mrtvém těle došlo k nějaké změně, a spatřila, jak se Durallova pokožka zbarvila tekoucí, teplou krví.

Pak se Durall dokonce pohnul a Kessec odtrhl ruku od jeho těla.

„Existuje něco, co by Pagrashtak nedokázal?" vykřikl najednou Gistad, druhý syn Kessekův. Byl jediný z bratrů, kdo Durallovo oživnutí přijal s úsměvem, radostí a obdivem. Halaylah si uvědomila, že je to vlastně politická reakce muže, který by mohl zemřít jako další.

Všimla si také, jak Kessec škubl svými širokými rameny ve snaze udržet hlavu vysoce vztyčenou. Ruka s Pagrashtakem mu však poklesla k boku. „Jste unavený, Otče," řekl Mohtr a přistoupil k císařovi. Odvrátil zrak od kamene, ale zřetelně sebou trhl, když císař vzal kámen do druhé ruky.

„Ráno budu v pořádku – a Durall také! A pak uslyšíme, jak k té nehodě vlastně došlo!"

„Byl by to zázrak, slyšet ho znovu mluvit, ale i zázraky potřebují svůj čas. Teď se, Otče musíte najíst a posilnit se!" Mohtr zavelel, aby přinesli jídlo. Ještě neutichla ozvěna jeho hlasu a do síně vběhli sloužící s mísami plnými masa, kouřících placek a džbány piva.

„Taková starost o mé blaho je dojemná, Mohtře!"

Slabě pokynul rukou, jejíž pohyb byl sotva znatelný. Halaylah jej však postřehla, protože čekala, že ji císař zavolá. Vystoupila ze stínu a postavila se císaři po boku.

„Mám chuť na rougath,"a vybral si jeden kulatý kousek.

Halaylah se naklonila a k vybranému kousku přičichla. Vůně jídla samotného byla čistá, ale štiplavou, lepkavou pastu na něm roztíral někdo, kdo povrch kousku napustil pachem svého strachu. Halaylah vrhla na císaře rychlý pohled a mrknutím naznačila odmítnutí. Raději ne!

Kessec vzdychl. „Budu jíst asi až později!"

„Vy dovolíte, aby tento otrocký spratek řídil váš život?"

„Je to jedna z mých výstředností. Naopak zvu tebe, abys její varování ignoroval!" A nabídl kousek svému prvorozenému synovi.

„Nemám hlad!"

„No, není ani divu!" Kessec hodil jídlo zpátky na podnos a pečlivě otřel prsty hrubou látkou svého roucha. „Opusťte mě, všichni!"

Slova pronesl mírně, ale bylo třeba uposlechnout i císařova šepotu. Sloužící se rozprchli a podnosy, nádobí a vše, co přinesli, naskládali na dlaždicovou podlahu. Kessekovi synové příliš nespěchali, aby neztratili svou důstojnost, ale nakonec také bez protestů odešli. Když se síň vyprázdnila, Kessec ještě naposled zavolal na Mohtra: „Zhluboka se nadechni, prvorozenče! Ještě víc! Ta tíseň, kterou cítíš v hrudi, to je záchvat Goraultovy horečky, kterou ses nakazil jako chlapec. Jen málo dětí tuto nemoc přežije."

„Moje přežití je důkazem mé síly!" vyzývavě vykřikl Mohtr a vypochodoval ze síně.

Ach, ovšem.

Halayah neodešla. Věděla dobře, kdy si Kessec nepřál, aby s ním zůstala, ale tentokrát tomu tak nebylo.

„Pojď sem, dítě!" V prvních dnech, co Halaylah u císaře sloužila, se Kessec pokoušel lámat si svůj tlustý klingonský jazyk na jemných souhláskách jejího jména, ale pak se přidal k jejímu smíchu nad trapnými výsledky svého snažení; potom se po celý dlouhý rok nezasmál. A jinak nebylo nikoho, kdo by se ještě byl pokusil vyslovit její jméno, byť zkomoleně, nahlas.

„Chci ti vyprávět jeden příběh," řekl Kessec a ona mu usedla u nohou a začala poslouchat.

„Dávno před touto dobou žili dva bratři, kteří se své matce narodili v jeden den. Jmenovali se Kessec a Batahr. Byli si tak podobni, že nebyli vůbec k rozeznání. Odraz jejich nápadné podoby prosákl celou zemí. Jejich srdce tloukla společným rytmem, v každém hořel stejný zápal krvežíznivých bojovníků. Když v bitvách bojovali bok po boku, prchali před nimi nepřátelé jako stébla suché trávy v prudkém vichru, jen aby unikli jejich smrtonosnému ohni.

Dělili se o svá vítězství, o své zbraně, domov i milenky. Časem se podělili také o vládu nad celou zemí po dvoutýdenním pochodu do svého rodiště."

Kessekův hluboký hlas se ztišil do šepotu.

„A co bylo pak?" pobídla ho Halaylah, když se přestávka ve vyprávění příliš protahovala. Způsob vyprávění byl přátelský a Halaylah tento příběh z Kessekova života dosud neslyšela a chtěla se proto dozvědět víc.

„Ach, ano! A pak se stalo, že bratři porazili svého největšího nepřítele, sousedního válečnického krále, a po svém vítězství ukořistili věc, o niž se rozdělit nemohli. Když se Pagrashtaku dotkl první bratr, cítil

jeho teplo a slyšel jeho šepot, kdežto druhý bratr držel v rukou stále jen chladný, mlčící kámen. Brzy přišlo prvnímu bratrovi líto, že nad společnou kořistí má moc jen on sám a přísahal, že se přece jen s bratrem o plody své moci rozdělí. Přes toto velkorysé rozhodnutí byl druhý bratr stále rozmrzelejší a nakonec zahořkl závistí a podezřívavostí. Docela zahodil svou čest a svého bratra ve spánku zabil."

Halaylah namočila rty do džbánu s pivem a nabídla nápoj Kessekovi. Ten se horkého piva zhluboka napil a pokračoval.

„Zrádce popadl kámen a kupodivu ucítil jeho silu. Zároveň ho však přepadla lítost nad vražedným činem a pomocí uloupeného Pagrashtaku navrátil mrtvému bratrovi život."

„Vy jste ho zachránil, tak jako jste zachránil Duralla!" vykřikla Halaylah a radostí vyskočila. Klingonské příběhy zřídka mívají tak šťastný konec!

„Ne, dítě!" řekl Kessec. „Batahr probudil k životu mne! A za jeho čin jsem na oplátku zabil já jeho. Jeho tělo jsem spálil a popel rozházel, aby mě již nic nemohlo svést k tomu, abych ho opět přivedl k životu."

Nakonec to nedopadlo šťastně, povzdychla si Halaylah.

„Všechno se to stalo už moc dávno," zarecitoval Kessec známá slova většiny historických vyprávění. Prohlížel si tvář nejmladšího syna, který se mu podobal nejvíce ze všech jeho synů. Halaylah si uvědomila, že se tedy musí podobat i svému mrtvému strýci, a řekla si v duchu: „Alespoň si to myslím!" Durall těžce dýchal a rty se mu chvěly bolestí ze zranění, která utrpěl. Kessec položil dlaň zlehka na chlapcovu dmoucí se hruď a nehybně ji držel na místě, dokud se chlapec nezklidnil a neupadl do hlubokého spánku.

Všechno to předchozí dění unavilo císaře tak, že už neměl ani silu udržet v rukou Pagrashtak. Halaylah vykřikla leknutím, když mu kámen vypadl a odkutálel se.

Zachvátilo ji však úplné zděšení, když uslyšela tento rozkaz: „Rychle to seber, než opět nabudu sil a znovu mě přemůže moje chtivost!"

„Pane?"

„Vezmi si to!"

Vzala tedy Pagrashtak do svých rukou. Na dotek byl teplý a ani zdaleka nebyl tak těžký, jak očekávala.

„Běž!" zašeptal Kessec. „Běž odtud, jak jen nejdál můžeš, dítě! Najdi si svůj domov, své vlastní království, ale vezmi tuto kletbu s sebou, pryč ode mne i od mých poddaných!"

Halaylah si tedy zastrčila kámen do své tuniky, kde se usadil na jejím břiše jako schoulené divoké zvíře. A vyběhla naposledy z trůnní síně.

Její lehké kroky ještě zněly v T'Sařině podvědomí, když otevřela oči. Zhluboka se nadechla chladného vzduchu ve Sběratelčině síni. Pouštní noc obklopující věž však byla ještě studenější.

„Tak taková jsi tedy kdysi byla!" řekla T'Sara. „A podívej se, co je z tebe dnes!"

Kdy se to stalo? Kdy se změnila ona laskavá mladá otrokyně v lakotnou, chamtivou a sobeckou fanatičku, jak ji T'Sara poznala v jiných svých snech?

Deset let trvající vykopávky ukázaly, že Halaylah použila sil Pagrashtaku k založení kolonie umělců na Atroposu. Kolonie však vzkvétala jen necelé století. Pak se zakladatelčina touha vytvářet krásu změnila v nenasytný hlad po majetku. T'Sara se snažila vysvětlit Sorrenovi, co se vlastně stalo, a učila ho, aby pochopil, jak by vyděsilo zakladatelčiny následovníky poznání, že ona se sama zaživa pohřbila. Ačkoli Sorren fyzické důkazy o rozpadu kolonie uznával, odmítal zkoumat motivaci. Mladí Vulkánci již byli takoví – protože si nebyli jisti svou schopností kontrolovat vlastní city, odmítali riskovat nebezpečí, že propadnou empatii, schopnosti vžít se do duševních stavů druhého.

„Já už jsem dost starý na to, abych předvídal něco, čeho nikdy nedosáhnu. Vy si chcete ponechat Ko N'yu pro sebe na celé věky. I kdyby se vám to podařilo, já vám ji jednou zase vezmu."

T'Sara poklepala na zářící kámen. „Nikdo nikdy nepomyslil na to, co vlastně chceš ty sama, Ko N'yo! Viděla jsem mnoho tvých cest, ale stále hledám ve svých snech odpověď na to, kam až vlastně chceš dojít!"

Hlava jí padla dozadu na stěnu místnosti.

„Ale jsem stará… a tak unavená… a možná ani nebudu mít sílu tvou odpověď najít!"

… a skořepina spojující vzájemnou vazbu snů pukla a Picard otevřel oči. Cítil se starý a unavený, tak jako T'Sara. Pak se zhluboka nadechl a síly se mu začaly zvolna vracet.

„Cesta?" zeptal se zářícího Srdce, které spočívalo po jeho boku. „Je to vše, co za tím je?"

Zdálo se, že vnitřní oheň kamene byl jasnější než předtím.

Kapitola dvacátá

Estrella Miyakawa dosáhla hodnosti korvetního kapitána kosmické lodi Brande jen tvrdou prací. V této fázi její kariéry Ale už bylo zcela zřejmé, že ve srovnání se služebním postupem spolužáků z Akademie bylo její jmenování neustále odkládáno. Pak jí dalo velitelství Hvězdné flotily najevo, že jedinou možností, jak získat hodnost hlavního velitele, je její odchod z kosmické lodi; uražená tímto rozhodnutím, přijala nakonec raději úřednické místo, než aby natrvalo zůstala jen v nižší hodnosti. Očekávala tedy jmenováni do velitelské funkce s rutinními administrativními úkoly na některé z mnoha větších hvězdných základen. Ohromilo ji, když byla ustanovena velitelkou na izolované přistávací základně v okrajovém prostoru Federace. K pocitu křivdy se tedy přidal i pocit urážky.

V prvním roce svého působení na Hvězdné základně 193 ji ovládala nesmiřitelná nevraživost vůči Hvězdné flotile a jejím testům povahového hodnocení, které ji připravily o velitelské místo na hvězdné lodi. Druhým rokem se pak prosadil její přirozený smysl pro objektivitu a její otrávenost se zmírnila poznáním sebe samé: ačkoli měla samostatné uvažování, které je neodmyslitelným požadavkem u každého lodního kapitána, nikdy nedokázala tento svůj povahový rys správně ovládat. Vůči chybám byla nekompromisní, až neomalená, a vůči podřízeným nedůtklivá. Získala tak pověst konfliktní osoby, s níž se těžko jedná a která vytváří zbytečné napětí u posádky každé lodi, na níž slouží.

Třetím rokem své služby již Miyakawa došla k názoru, že si přece jen našla v životě ten správný kout. Jako jediný důstojník na základně nikomu nepodléhala a byla odpovědná jen sama sobě. Zatímco na kosmické lodi její bryskní způsoby a nečekaná rozhodnutí neustále vyvolávaly různé tahanice, na základně si získala u místních otrlých obyvatelů respekt a brzy byla povýšena do hodnosti kapitána. Hvězdná základna 193 se stala během pěti let jejím domovem a Miyakawa si již nepřála šlapat po žádné jiné palubě než po této.

Stále však přicházely chvíle, v nichž by byla velmi uvítala, kdyby s ní na základně byl ještě nějaký jiný důstojník Flotily. Jedna z těch chvil přišla právě teď.

Velitelka znovu přečetla list, který držela v ruce. Zpráva bezpečnostní služby Hvězdné flotily jí přes svůj suchý, věcný tón dělala starosti. Za své krátké návštěvy si ji dobíral Picard svými řečmi o tendenci administrátorů přehánět své problémy. Naznačovaná kritika jejího posuzování ji tehdy rozčilovala, ale dnes přímo toužila znát Picardovy názory na záležitosti uváděné ve zprávě.

Zadívala se oblými okny své kanceláře na pokojné scény různých činností venku na základně a začal se v ní probouzet nepokoj. Prostorem prolétávala andoriánská osobní loď a žádala koordináty pro sestup na oběžnou dráhu, které určoval staniční velitel doků; skupinky údržbářů se hemžily na trupu tellaritské nákladní lodi; staniční kyvadlová loď odvážela skupinu opravářů ke zbytkům ferengijského Marauderu. To všechno byly příznaky různých, zcela běžných činností, docela obyčejného, všedního dne bez zvláštních událostí.

Jestliže tu však někde poblíž byla romulanská bitevní loď, byla zatím ukrytá a jejím očím neviditelná.

Pokývala hlavou a znovu se věnovala zprávě. Absurdní bylo ve skutečnosti už zjištění, že Romulani do tohoto sektoru vnikli. I kdyby byla svodka Hvězdné flotily přesná útočná loď by byla skutečně překročila Neutrální zónu, na Hvězdné základně 193 nebylo nic tak cenného, co by přitahovalo zájem kteréhokoli nepřítele Federace. Tuto rutinní výstrahu dostalo šest dalších sektorů, ale ani ony nepředstavovaly nějaké vybrané cíle.

Miyakawa se dotkla svého komunikačního odznaku a řekla: „Miyakawa veliteli doků!“

„Zde Ramsey!“

„Zahajte bezpečnostní uzávěrové postupy číslo 1 pro všechny činnosti doků!“

Byla zvyklá, že její personál dané rozkazy okamžitě plnil, ale za daných okolností byla Ramseyho krátká odmlka pochopitelná.

„Co se děje, velitelko?“

„Jsem dnes otravná!“ Nechtělo se jí teď vůbec někomu své rozhodnutí vysvětlovat, ani sobě samé.

„Rozkaz! Dobrá, alespoň to všem zpestří život. Bezpečnostní uzávěra číslo 1 zavedena.“

Během několika sekund byla zastavena andoriánská loď, údržbářské skupiny zmizely z trupu nákladní lodi a uzávěrová vrata nákladního oddílu zapadla; opravárenská kyvadlová loď provedla prudký obrat a rychle zamířil ke stanici. Bez velitelčina zvláštního povolení už nemohlo dojít ani k přistání, ani k odletům a členové všech posádek i cestující na vycházce byli automaticky svoláni zpět do svých lodí.

Rozhodnutí zastavit všechny servisní práce pochopitelně rozzuří kapitány lodí v sektoru; rozruší totiž pevně stanovené letové řády a způsobí nepřekonatelné potíže tisícům cestujících a obchodníků. Proto ještě před vypuknutím prvního náporu rozčilených protestů a urgencí, které by zaplavily její kancelář, Miyakawa vydala druhý rozkaz:

„Pozor! Všem členům personálu hvězdné základny! Od této chvíle platí bezpečnostní poplašná opatření číslo 1. Není to cvičení! Opakuji, není to cvičení!“

Zmatek se zavíráním obchodů a návrat do bytů skončí u všech nejpozději do patnácti minut. Měla tedy dostatek časů uvažovat o tom, jak svoje nařízení vysvětlit.

Kdekdo mi říká, že přeháním!

Camenae! No, to je ta pravá osoba, kterou právě teď potřebuji tady mít, pomyslila si dotčeně Miyakawa,

když majitelka baru vklouzla do kanceláře Hvězdné flotily. Samozřejmě, že Miyakawa neměla teď nejmenší chuť praktikovat politiku otevřených dveří v době bezpečnostního poplachu, ale Camenae nebyla známa tím, že by staniční předpisy nějak úzkostlivě zachovávala.

„Potřebuji s vámi nutně mluvit, velitelko!“

Kdyby to byl normální poplach, Miyakawa by toto vyrušení netolerovala, ale v tomto případě o nějakou evidentní naléhavost nešlo a žádné další požadavky na její velitelskou autoritu nehrozily. Zdálo se tedy, že neměla žádný vážný důvod Camenae vyhodit. „Předpokládám, že jste přišla přednést stížnost obchodnické komunity!“

„Ne, byla jsem právě na cestě sem, když byl poplach vyhlášen.“ Žena si sedla, opřela se lokty o stůl a řekla: „Čtyři dva nula tři, pomlčka, sedmdesátšest, pomlčka, tři, šedesát devět.“

Řada čísel uvedla Miyakawu do rozpaků. „To jsou koordináty nějakého místa uvnitř, našeho sektoru.“ Naťukala si čísla do svého videozáznamníku a prostudovala obrazovku. „Podle map Federace v průsečíku není nic kromě několika asteroidů.“

Camenae zavrtěla hlavou. „Jeden z těch asteroidů má průměr tři kilometry, tedy dost na to, aby se v jeho dutém vnitřku mohl ukrýt Smeltrův skladištní prostor!“

„Cože? Hvězdná flotila se již léta pokouší polohu tohoto skladu zjistit a vy si sem najednou přijdete jakoby nic a jeho koordináty mi beze všeho dáte! Proč?“

„Protože mám podezření, že tato základna již neexistuje.“

Velitelčin pocit blížícího se nebezpečí prudce zesílil. „Vysvětlení!“

„Měla jsem v onom skladu operativního pracovníka,“ zaváhala Camenae, ale pak s nezvyklou sdílností pokračovala, „který sledoval Reyadána.“

„Toho DiWahnšťana, co zavraždil Greda?“ O tom byla Miyakawa přesvědčena, ale dobře věděla, že teď sotva dostane nějaké potvrzení své domněnky. Když však Camenae mlčky přikývla, velitelčino znepokojení se ještě prohloubilo.

Camenae začala mluvit velmi rychle, jakoby bojovala s časem. Quib byl svědkem zvláštní scény v bazaru našeho skladištního prostoru. DaiMon Tork ušil boudu na dva obchodníky… Vulkánce. V jejich doprovodu pak opustil bazar a už se nevrátil.

Velitelka zaťala pěsti a pak, jako by tuto zprávu zabalila do nicneříkající papírové koule, řekla: „Jak by mohli nějací obyčejní vulkánští obchodníci vědět o tomto skladu?“

„To byla i moje první myšlenka, ale další otázky jsem už bohužel neměla komu položit. Spojení se skladem bylo přerušeno!“

Se srdcem rozbušeným náhlým přebytkem adrenalinu se Miyakawa zeptala: „Camenae, znáte nějaký důvod, proč útočná loď Romulanů míří k naší základně?“

„Myslím, že jdou po T’Saře a po Ko N’yi,“ řekla Camenae. „A oni snad i mohou tento boj vyhrát!“

Miyakawa se ještě jednou dotkla své komunikační insignie: „Pozor, všem členům personálu hvězdné základny! Ihned zahajte evakuační opatření! Není to cvičná záležitost! Opakuji, není to cvičný poplach!“

Konečně s jistotou věděla, co má dělat!

„Odneste ho!“ řekla velitelka Taris, když odstoupila od nehybného těla.

Zcela lhostejně čekala, až přišli dva strážní a zvedli Ferengijce z křesla. Musela naopak zatnout zuby, aby je rázně nepobídla k většímu spěchu, když namáhavě rozvazovali popruhy, které držely tělo na místě.

Zástupce velitele Vedoc se ovládal mnohem méně; bylo slyšet jeho boty podupávat netrpělivě po kovové palubě lodi. „Tak, tento ubohý Ferenga nakonec pověděl pravdu a nic od nás za to nedostal!“

„Mohla jsem to udělat nenápadněji,“ řekla Taris suše. Vychytralý podvodník se rozpovídal užvaněnou fontánou informací, když byl zapojen na detektor lži; Taris při tom zauvažovala, zda všichni příslušníci jeho rasy mají tak slabou vůli.

Poslední úvazky povolily a jeden ze strážných snadno zvedl malého cizince do vzduchu. Cizincovy vytřeštěné oči těkaly z místa na místo. Zapojení detektoru lži na maximum přerušilo schopnost mozku koordinovat svalové pohyby; přerušilo ostatně i jiné vazby. DaiMon sice ještě v technickém smyslu slova žil, ale jeho fyzické funkce nemohly vydržet dlouho, protože rozklad nervového systému rychle pokračoval.

Když strážci tělo odnesli, Taris promluvila mnohem otevřeněji: „Tak Enterprise! To jsem si mohla myslet, že je nějak zapletená do těch povídaček o Ko N’yi!“

„Ale, velitelko, většina z toho, co řekl, byly spíše spekulace než fakta!“

„Naučte se věřit vlastnímu instinktu, Vedoku!“ Domnívala se, že právě instinkt byl jednou z nezastupitelných velitelských vlastností, které Vedokovi chyběly; mnohem horši však bylo, že mu zřejmě chyběla i znalost jejich nepřátel. „Kapitán Enterprise zbožňuje starobylé kultury a nebylo by to poprvé, co se zapletl do našich věcí!“

„Tentokrát tedy už naposled!“

„Vaše zaujetí je pozoruhodné!“ řekla Taris.

Mladý muž zpozorněl a vypjal hruď; spletl si totiž její sarkasmus s pochvalou. Škoda, že jeho jemně tvarované rysy nedoprovázel stejně působivý intelekt!

S povzdechem unavenosti se velitelka otočila na podpatcích a vypochodovala z vyšetřovny. Vedoc vyrazil za ní. Když vystoupili na okrouhlý můstek, klidné pracovní ovzduší jí spravilo náladu. Na rozdíl od zástupce velitele vojáci její posádky, nyní sehnuti nad svými pracovními úkoly, sloužili na Haakoně již léta. Taris z posádky vyplevelila lenochy a hlupáky a sestavila tento tým, nejschopnější ze všech ostatních válečných lodí.

Stanula na pódiu s kapitánským křeslem. Všichni členové posádky na ni vrhli kradmý pohled, který signalizoval jejich bdělost; prosté pokývnutí hlavou z její strany nahradilo jakákoli verbální hlášení; na

její eventuální příkazy by byla stejně reagovala jen zase znamení rukou členům posádky. Vytříbenost této mlčenlivé komunikace šla obvykle na nervy Vedokovi, když se vyžíval ve řvaní svých rozkazů.

Záblesk oranžového světla vydal varování o náhlé změně stavu lodi.

„Třetí fáze obvodového poplachu, velitelko," vysvětlil zbrojní důstojník. „Loď 1 se přiblíží v přímém hraničním vektoru za 7 minut, loď 2 v přímém hraničním vektoru za 11 minut a loď 3 nás bude míjet na dostřel za 5 minut."

Výhledová obrazovka byla zamlžena účinky maskovacího pole Haakony, ale Taris na ní přece jen mohla vidět tři kulovité předměty, jejichž velikost rostla se zmenšující se vzdáleností.

„Obklíčí nás," zašeptal Vedoc. I v přitlumeném světle Taris viděla, že se Vedoc tímto pomyšlením rozechvěl."

„Obklíčí nás dvě nákladní a jedna osobní loď," vysvětlil zbrojní důstojník beze stop jakékoli ironie. Seemus byl velmi dobře vycvičen, takže dokázal nedávat najevo nějakou neúctu k vyššímu důstojníkovi, byť ten nepoznal rozdíl mezi poplachem a výstrahou.

„Plný výkon maskovacího zařízení," nařídila Taris. Její hlas ztichlým můstkem proletěl snadno. „Úhybný manévr k vyloučení srážky!"

První z přiblíživších se lodí zaplnila plochu obrazovky a pak se stočila k jejímu okraji. Kormidelník Haakony se jí vyhnul v bezpečné vzdálenosti nejvhodnější trasou. Druhou obchodní loď podletěl a vrátil svou bitevní loď do původního kursu.

„Odhadovaný přílet k hvězdné bázi za 12 minut."

Bude-li této misi přát štěstí, Enterprise a její kapitán budou brzy litovat své loupeže romulanského majetku!

Na obrazovce se objevil další tvar, trojúhelníkový půdorys orbitální přistávací stanice. Ačkoli obraz nebyl příliš dobře rozlišitelný, Taris viděla, že prostor kolem stanice, obvykle přeplněný staničními loďmi, byl prázdný.

Pohledem požádala navigátora o vysvětlení.

„Velitelko," řekl Etrajan, „senzory ukazují, že na hvězdné základně nejsou známky života."

„Vaše přístroje se musí mýlit!" Vedoc si stoupl za navigátora a hleděl mu přes rameno na stupnice přístroje. „Funkce zajišťující život jsou v chodu… energetické kolektory blízko maxima…" Hrozivě se zamračil a dodal: „Ale bez známek života!"

„A bez Enterprise!" Taris totiž zajímalo něco zcela jiného, ale Vedoc stále žvanil jen o stanici.

„Museli být nějak varováni! Úplná evakuace ukazuje, že se o to přičinily lodi, které jsme potkali. Jednu bychom ještě mohli dohonit…"

„Ne!" úsečně řekla Taris, stále rozzlobenější jeho tupostí; dobry voják samozřejmé musí umět přizpůsobit se proměnám války! „Nechte je letět. My máme hrát vyšší hru."

„Ano, velitelko!" Sklonil hlavu, zjevně pokořen jejím pokáráním, což bylo dalším důkazem, že velmi snadno upouští od svých, byť špatných úsudků. Taris se již rozhodla, že po této misi doporučí, aby Vedokův bohatě placený strýček našel pro svého synovce jiné místo; na její lodi Vedoc už sloužit nebude!

„Co je nejbližším úkolem v naší činnosti?" zeptal se Vedoc.

„Zničit základnu tak, jak bylo naplánováno!"

Jeho velké hnědé oči ve zmatku rychle zamrkaly. „Ale tam na stanici nikdo není!"

„To nevadí, zástupce!" Snad kdyby byla Taris dostatečně prohnaná, mohl Vedoc zemřít se ctí v boji; jeho strýček by jí pak za to asi ještě poděkoval. „Jakmile destrukce federální základny vejde ve známost, sem, do tohoto prostoru zamíří nejbližší kosmická loď."

„A bude to Enterprise!" řekl Vedoc, když konečně pochopil, co bylo tak jasné. „Fotonová torpéda zaměřena na cíl," oznámil Seemus.

„Pal!"

Roj černých předmětů vyletěl ze spodní části zaobleného trupu bitevní lodi. Taris je ztratila z očí, když svištěly prostorem ke svému cíli, ale zbrojní důstojník jejich let sledoval.

„tři… dva… jedna…"

Velitelka Taris se usmála, když uviděla hvězdnou základnu explodovat v mrak roztaveného kovu.

Hořící základna plála jako maják do vesmírné noci.

Kapitola dvacátá první

Když Dat dosáhl hranice svých vědomostí, začal otáčet svým pultem, aby na něj viděl i muž sedící v kapitánském křesle.

„Veliteli Rikere, znovu jsem přemýšlel o vašem vzývání paní Štěstěny při včerejší hře. Přes veškeré žádosti o pomoc oné dámy bylo zcela jasné, že váš výkon v pokeru klesl hluboko pod váš obvyklý standard.“

První důstojník vzdychl: „Štěstí je vrtkavé, Date.“

„A vy si myslíte, že to vysvětluje, proč poradkyně Troi vyhrála?“

„Ne,“ řekl Riker. „Deanna fixluje.“

„To je překvapení!“ Dat takovou odpověď nečekal. „Ale já jsem neviděl žádné pokusy o…“

„To byl žert!“

No ano, samozřejmě. Moc povedený tedy nebyl, usoudil Dat; ani se nezasmál. Kromě toho potlačovaný smích, jemuž se snažil naučit, podle Geordiho ještě potřeboval vylepšit.

Android již chtěl pokračovat v rozhovoru, když jeho pozornost upoutalo slabé pípnutí na zádi paluby.

„Příjem zprávy z velitelství Hvězdné flotily,“ oznámil Worf, když překontroloval komunikační konzolu. „Priorita 1, bezpečnostní kódované komuniké z Oddělení speciálních projektů.“

„To je pravděpodobně odpověď na náš dotaz o Srdci,“ řekl Dat. Odpověď tedy přišla o tři a půl hodiny dříve, než odhadl, což znamenalo větší naléhavost, než celé záležitosti přisuzoval on sám.

„Sdělte to do kapitánovy pracovny, poručíku,“ nařídil Riker a vstal z křesla.

Dat vyběhl z kabiny, aby doprovodil prvního důstojníka.

„Vás se to netýká, pane Date,“ řekl pevně Worf. „Podle mých bezpečnostních instrukcí smějí onu zprávu vidět jen kapitán Picard a velitel Riker.“

Android se zase posadil.

„Lituji, Date,“ řekl Riker. „Víte, s jakou láskou Brass střeží svá tajemství; ale vsadím se, že na konci této mise vás zasvětíme do všech podrobností.

„Děkuji vám, veliteli. Nicméně, mám podezření, že mi nikdy nebude dovoleno řešit tento hlavolam. Naštěstí nemám…“

„… emoce,“ dořekl Riker větu dříve než Dat.

„Správně. Alespoň mě neřešení této záležitosti nerozčiluje!“ První důstojník pokrčil rameny. „Když to říkáte vy, Date.“

„Ano, veliteli. Říkám to tak.“ Ovšem toto vysvětlení Rikera viditelně pobavilo; smál se ještě, když kráčel do pracovny. Dat se setkával s tímto zastřeným skepticismem u členů posádky i při jiných příležitostech; dr. Crusherová i kapitán dělali ve svých prohlášeních podobné exkursy rovněž velmi často.

Dat se obrátil k šéfovi bezpečnosti. „Nemám schopnost mít emoce.“

Worf zamručel: „Mě to nezajímá… pane!“

„Co to vlastně jsou ty Speciální projekty?“ zeptal se Riker, když se posadil vedle kapitána.

„To patrně ví jen několik málo lidí s hodností nižší než admirál.“ Picard sejmul Srdce ze stohu knih a odsunul je stranou. Když si tak uvolnil místo kolem malé obrazovky, řekl: „Slyšel jsem, že se tomu říká Oddělení černé díry, protože informace tam sice vstupují, ale jen zřídka odtud vystupují.“

„No, dobrá, pak to tedy může být zajímavé!“

Na obrazovce se náhle objevil obličej. Admirál Wilkersonová byla hubená, starší žena se staženým uzlem vyrudlých vlasů a rázným, ale přiměřeným chováním.

„Kapitáne Picarde, kdybych postupovala, podle předpisů, ani vám, ani veliteli Rikerovi by nebylo dovoleno slyšet to, co vám teď řeknu. Naštěstí, Speciální projekty poněkud uvolnily své předpisy, protože jsem usoudila, že potřebujete mít v celé situaci přehled.“

Poněkud se zachmuřila.

„Analytické anomálie, o nichž jste referoval, nejsou unikátní. Bylo zjištěno, že vyzařují ze… struktury, snad i organismu obrovského stáří. My ji nazýváme Strážce věčnosti. A je velmi pravděpodobné, že relikt, který vlastníte, je úlomek onoho Strážce.“

Riker koutkem oka viděl, jak se kapitánovy ruce sevřely kolem kamene jako by jej chtěl chránit.

„Je-li tomu tak,“ pokračovala admirál Wilkersonová, legendy o Srdci nemusí být přehnané. I Strážce je pro nás zatím nepochopitelný; nepodařilo se nám rovněž potvrdit, zda je či není schopen vnímat… a zda má i jiné vlastnosti, o nichž je lépe nemluvit.“

Například co? pomyslil si Riker s rostoucí nechutí.

„Na Vulkánu vás bude čekat tým badatelů ze Speciálních projektů; mohou vzít Srdce do bezpečné úschovy. Buďte však na své cestě na Vulkán velmi opatrný, kapitáne Picarde. Za žádnou cenu se Srdce nesmí dostat do rukou nepřátel Federace!“

Obrazovka s admirálem Wilkersonovou blikla a potemněla.

„Strážce věčnosti,“ řekl Picard, ale díval se dolů na Srdce, když ještě pronesl: „Je to ono, kam patříš?“

„Kapitáne?“

Picard vzhlédl jakoby poplašen, že není sám. „Ano?“

„Až dosud jsme považovali tuto horninu za neškodný archeologický relikt.“ Riker potřásal nedůvěřivě hlavou nad objevy Hvězdné flotily. „Je-li však pravda to, co řekla admirál Wilkersonová, byl byste ve větším bezpečí, kdybyste měl v rukou fotonové torpédo. Neměli bychom Srdce uložit do střeženého bezpečnostního trezoru?“

Kapitán se nad tímto návrhem zamračil. „Nemyslím, že by takové uložení bylo nutné. Když nic jiného, upoutalo by to na Srdce jen mimořádnou pozornost.

Aby však Srdce bylo v bezpečí, nařídím Datovi, aby ukončil všechny laboratorní analytické pokusy.“

To ovšem nebyl výsledek, jehož chtěl Riker dosáhnout, ale dříve nežli mohl vyslovit nějaký argument, Picard dodal: „To je vše, Rikere!“

„Rozkaz, pane!“ Riker vstal a rychle vyšel z místnosti na můstek.

Dat vzhlédl od své pracovní konzoly a jeho zlaté oči svítily nevyslovenými otázkami.

„Zatají se vám dech, Date!“

„Pane?“

Riker pokračoval v chůzi.

Minul velitelský prostor; v půli cesty na boční rampu se dotkl svého komunikačního přístroje a řekl: „Riker poradkyni Troi! Přijďte za mnou do hlavní konferenční místnosti!“

Kapitánské křeslo na kosmické lodi bylo pohodlné – Worf to znal z vlastní zkušenosti – ale v době, než převzal velitelské povinnosti, dávat přednost svému místu na zádi paluby. Z této odlehlé sedačky mohl pozorovat na můstku každé hnutí a slyšet téměř všechny rozhovory. Na většině zachycených informací neměl osobní zájem, ale jako bezpečnostní šéf považoval za svou povinnost být informován jak o drobných záležitostech posádky, tak o závažnějších věcech týkajících se vyšších důstojníků.

Worf tedy teď starostlivě pozoroval velitele Rikera, jak přichází z můstku do konferenční místnosti; zaznamenal také jeho výzvu lodní poradkyni.

„Zdá se, že budou problémy,“ řekl Dat. Android měl komentář k jakékoli záležitosti, byť sebemalichernější. Na klingonské válečné lodi by dlouho nevydržel.

„Složité lidské problémy.“ Bohužel, zapojení Troi bylo obvykle znamením bezprostředního porušení pořádku a kázně na palubě lodi.

„Teoreticky může včasný zákrok poradkyně zabránit vzniku větších potíží.“

„Špatná teorie.“ Worf příliš nevěřil, že by android těmto záležitostem dobře rozuměl. „Na klingonských lodích poradkyně nejsou a je tam také méně problémů.“

Dříve než mohl Dat pokračovat v této výměně názorů, Worf obrátil svou pozornost k mnohem konkrétnějšímu úkolu, v němž pro spekulace o lidských slabostech nebylo místa.

Blikající zelená světla na jeho konzoli indikovala slabé zpravodajství, vysílané ze sektoru obklopujícího Hvězdnou základnu 193. Stálé pulsování modrého světla znamenalo, že jde o automatizovanou zprávu, vysílanou v pravidelných intervalech dostatečně silně, aby mohla dosáhnout kosmickou loď pohybující se cestovní rychlostí.

Bezpečnostní šéf provedl malou opravu směru lodní antény a pak směr ještě jednou upravil.

Než se na můstek vrátil Riker s poradkyní Troi v závěsu, Worf zjistil, že zpráva je rozšiřována na všech frekvencích užívaných obchodními, nákladními i osobními loďmi v manipulačním radarovém systému, který pokrývá celý sektor. Protože je k tomu zapotřebí energetických zdrojů, jaké jsou k dispozici jen na hvězdných základnách, bylo zřejmé, že tuto důležitou zprávu vysílá velitelka Miyakawa pro místní lodní provoz..

Worf převedl více energie do zesilovačů subprostorového přenosového systému.

Deanna Troi zazvonila u dveří pracovny. Když čekala na odezvu, všimla si, že ji Riker pozoruje. Jeho znepokojení se vznášelo nad můstkem jako mrak, ale během jejich schůzky v konferenční místnosti pracně hledal slova, jak by svůj neklid vysvětlil. Nakonec jen krčil rameny a ptal se jí, zda on sama nepozoruje na kapitánovi nějaké změny.

„Vstupte!“

Poradkyně vstoupila do otevřených dveří a zůstala za nimi stát, dokud se jejich panely nezavřely; potřebovala nějakou zábranu, která by ji oddělila od Rikerovy úzkosti. Nadechla se, srovnala si myšlenky a přistoupila ke kapitánovu stolu.

Chtěla tuto schůzku začít běžnou konverzací a připravit si cestu k poznání Picardovy nálady. Jakmile však přistoupila blíže, vycítila u kapitána emocionální intenzitu, na niž by tak jemné metody nestačily. Ačkoli se kapitán díval přímo na ni, v myšlenkách byl soustředěn na knihu, kterou držel, a na Srdce, které spočívalo poblíž jeho pravice.

„V poslední době jste velmi zaneprázdněn,“ poznamenala Troi.

„Trápím se s určitým problémem,“ řekl Picard. Poznala v tomto konstatování příjemné vzrušení, dokonce téměř radost. Zvolila správný čas, potřeboval se vypovídat. „Věřím, že T’Sara poznala sled pohybů Srdce po různých světech a proto je také hledala především na Atroposu. Ačkoli všechny záznamy o jejích závěrech byly při přepadení tábořiště zničeny, mnoho původních záhad vysvětluji tyto její písemné materiály.“

„Povězte mi o tom ještě něco!“ Trochu sice byla zvědavá na zjištění, která se týkala Srdce; ale mnohem větší zájem měla o to, jak na ně kapitán reaguje.

„Tak například,“ řekl Picard, „Srdce se objevuje jak v andoriánské mytologii, tak v rané klingonské historii. Ale jak se dostalo od léčitelů z Andoru k císaři Kessekovi? Klič k tomu je v záznamech o prvních kontaktech Andoriánců s Ferengy: Ferengové, pokud se nevěnovali obchodování, ohrožovali populaci masovým vyvražďováním.“

„Jak okouzlující!“ Troi si všimla, že kapitánovy rysy byly výraznější než obvykle. Že by byl za poslední dny zhubl?

„Srdce mohlo být části výkupného. Ferengové sice neznali jeho skutečnou cenu, ale prostě se ho zmocnili, naložili je na nákladní loď a odvezli.“ Picard otevřel knihu na označeném místě téměř na konci. „T’Sařin dodatek obsahuje seznam lodního nákladu. V něm jsou uvedeny různé druhy tretek a laciných drahokamů, které později prodávali barbarským domorodcům technologicky primitivního světa, nazývaného Kronos.“

„To všechno je opravdu fascinující, ale má to nějaký význam pro naši nynější misi?“

„Deanno, musíte vidět, že Srdce někam putuje! Má tedy rovněž své poslání!“

„Opravdu? Nejsem si jista, že bych já došla k takovému závěru.“ Ale Picard její zapochybování zřejmě neslyšel. Kroužil kolem stolního videorekordéru, na jehož obrazovce spatřila hvězdnou mapu. Z kapitána vyzařovalo jeho nadšení jako svatozář. „Kdybych mohl na mapě vystopovat, kde všude Srdce bylo, mohl bych určit, kam se zase ubírá, jeho konečný cíl… a jeho motivaci.“

„Vy se toho jistě dopátráte.“ Troi se naklonila a popadla Srdce. Z kamene necítila nic, ale Picardova vznětlivá reakce byla nápadná. „Vás rozčiluje, že to držím. Proč?“

„Vůbec ne, poradkyně. Mám prostě starost, aby…“

„Riker kapitánu Picardovi! Zachytili jsme nouzové volání z Hvězdné základny 193.“

Troi si uvědomila ironii toho, že Riker sám přerušil setkání, o něž ji speciálně požádal.

„Už jsem na cestě, Rikere,“ zavolal Picard a už byl na nohou.

Troi ustoupila, aby mohl kapitán projít, ale on se ještě zastavil a vzal jí Srdce z rukou. S mrazivým úsměvem řekl: „Budeme muset v této diskusi pokračovat někdy jindy.“

Namísto, aby položil Srdce zpátky na stůl, vzal si je s sebou.

Tak jako všichni členové posádky můstku i poručík Worf dbal na vysokou úroveň svého vystupování. Plnění povinností nebylo důvodem k blahopřáním; odbornost se vyžadovala, nikoli honorovala. Přesto Worf měl pocit jisté zásluhy o zachyceni přenosu z Hvězdné základny 193 ještě dřív, než Enterprise překročila hranici rozsahu signálu. Považoval tento úspěch za důsledek svého výcviku v metodách dálkové komunikace, ale výsledek měl daleko větší důležitost, nežli sám předpokládal.

„Hlášení stavu, Rikere!“ požádal kapitán, když vypadl ze své pracovny.

Ke Klingonovu uspokojeni nesl Picard Pagrashtak s takovou péčí a důstojností, že tím vlastně projevoval úctu i k jeho silám.

Riker vyskočil a uvolnil kapitánovi křeslo. „Poručík Worf zachytil automatické nouzové volání z Hvězdné základny 193.“

Na pokyn prvního důstojníka sáhl Worf na svou konzolu a přehrál. Hlas velitelky Miyakawy byl chladně věcný, ale naléhavý.

„… to není výcvik. Opakuji, to není výcvik! Hvězdná základna 193 byla evakuována; nepřibližujte se k základně; nepokoušejte se přistát; důrazně doporučuji všem lodím; aby opustily sektor. Není to výcvik. Opakuji…“

Worf opakování přerušil.

„Proč evakuovali?“ domáhal se Picard.

„Vysvětlení chybí,“ řekl Riker a zklamaně pokrčil rameny.

Klingon zkusil jiný panel své konzoly a zavrtěl hlavou. „Kanály jsou otevřené, ale na naše volání nikdo neodpovídá.“

„Pokračujte v navazování kontaktu, poručíku!“ Kapitán zaujal své místo ve velitelském středisku a vychrlil na kormidelníka záplavu rozkazů. „Nasaďte kurs pro zpáteční cestu na Hvězdnou základnu 193!“

Ačkoli Worf soustředil svou vizuální pozornost na taktickou stanici, stále pečlivě sledoval dění na můstku; Dat určil nový kurs, Geordi potvrdil dostatečný příkon pro udrženi rychlosti stupně osm a Picard poslal Enterprise zpět k hvězdné základně. Paluba pod Worfovýma nohama se rozduněla, když hnací motory nasadily výkon potřebný k dosažení letové rychlosti téměř maximální hodnoty. Za několik sekund se slabé nouzové volání z Hvězdné základny 193 ozvalo z komunikační konzole znovu. „Odhadovaný přílet za čtyři hodiny sedm minut,“ řekl Dat.

Picard a Riker diskutovali právě pod Worfovou taktickou stanicí o příčinách nečekané události. Jejich tlumené hlasy přece jen pronikaly nahoru.

„Nejpravděpodobnějším vysvětlením je, že na stanici došlo k nějaké poruše vybavení,“ řekl Riker.

„Ale proč jsme o tom nebyli uvědoměni? Miyakawa znala 6 náš kurs; mohla vyslat nouzové volání přímo nám, kdyby…“

Po taktických konzolách na zádi paluby se náhle rozlila záplava karmínových poplašných světel. Z místa, kde stál, Worf viděl, že stejná smršť světel se rozpoutala i na Datových kontrolních přístrojích.

„Kapitáne,“ zavolal Worf, „dálkový senzor zaznamenal v sektoru velkou explozi.“

Android potvrdil hlášení prudkým skloněním hlavy. „Velikost energetického výkonu odpovídá výbuchu generátorů hvězdné základný.

„A nouzové volání základny zmlklo,“ dodal Worf. Po zesíleném signálu již nebylo ani stopy.

„Zatracené!“ vykřikl Riker a vyskočil. „Budeme potřebovat záchranné a zdravotnické týmy…“

„Zadržte,“ řekl Picard. Jeho rozkaz na místě přimrazil prvního důstojníka. „Poručíku Worfe, jsou v tomto kvadrantu ještě nějaké jiné federální lodi?“

Worf rychle prohlédl poslední poziční zprávy velitelství Hvězdné flotily. Portsmouth by při rychlosti 9 mohl doletět na Hvězdnou základnu 193 za necelých šest a půl hodiny, Plath pak za sedm.

„Kapitáne!“ protestoval Riker. „Tyto hodiny navíc mohou znamenat život nebo smrt pro každého, kdo byl na té stanici!“

„Budeme muset věřit schopnostem velitelky Miyakawy a doufat, že byl dostatek času k úplné evakuaci. Kdyby byla chtěla, aby Enterprise poskytla pomoc, byla by nás o to požádala přímo; zřejmě právě chtěla, abychom zůstali mimo hru.“

„Ale proč…“

„Mám podezření, že někdo zničil hvězdnou základnu při pátrání po Srdci,“ řekl Picard. „Stali jsme se magnetem pro nepříjemnosti, Rikere, a nejlepším způsobem naší činnosti je udržet tyto těžkosti co nejdál od nevinných diváků.“

„Uděláme dobrovolně sami ze sebe cíl?“

„Přesně tak!“

Picard se vztyčil a pohnul se do střední části můstku. Když zahnul k zadní palubě, Worf uviděl, že kapitán uchopil Pagrashtak do obou rukou, tak jako válečník jílec svého meče.

„Poručíku Worfe, vyšlete zprávu na Portsmouth na nekódovaném kanálu: Enterprise plní neodkladný úkol; žádá, abyste letěli ihned k Hvězdné základně 193 na pomoc těm, kdo přežili! A pro jistotu pošlete stejnou zprávu všemu co mohlo zůstat z Hvězdné základny 193. Ujistěte se, že jste uvedl i naše nynější koordináty!“

Pak se Picard obrátil tváří k řídícímu úseku. „Pane Date, nasaďte kurs jedna dvacet tři pomlčka dvanáct! Snižte rychlost na stupeň šest!

Jejich trasa byla zřejmě určena naslepo a tato svévolná volba značně rozčílila prvního důstojníka; na jeho tváři bylo poznat narůstající starosti. Na rozdíl od Rikera poručík Worf však znal jejich konečný cíl a hleděl mu vstříc s odvahou a dychtivým očekáváním.

Od dob císaře Kesseka žádný Klingon neměl tu čest sloužit u velitele, který ovládal síly Pagrashtaku. Tato cesta se stane brzy legendou a všechny klingonské legendy končí smrtí.

Kapitola dvacátá druhá

„Už je to tu – připravte se!“ vykřikla Miyakawa a zatlačila se hlouběji do polštářů akceleračního křesla.

Krychlová záchranná loď prudce vyrazila po nárazu výbušné síly expandujících plynů a smrticího deště roztříštěných zlomků zničené Hvězdné základny 193. Silové pole chránilo obal trupu, ale ona věděla, že každý těžký zásah spotřebovává další energii z omezených zásob.

Za několik sekund vlna létajících trosek opadla a rachot nárazů ustal tak náhle, jak začal. Pištivé reakce kontrolního systému záchranné lodi se ztišily a změnily se v krátké výlevy, jejichž síla slábla, až se zcela stabilizovaly do horizontální linie.

„Energetické rezervy se snížily na šedesát pět procent,“ řekla Miyakawa po přečtení kontrolního panelu.

„To je dobré nebo špatné?“

Miyakawa se obrátila ke své společnici; pohlédla na širokou Camenaeinu tvář, slabě ozářenou světlem konzoly. „To znamená, že nám zůstaly zásoby pro zajištění života zhruba na padesát šest dnů neboli na dvacet osm dnů na přežití nás obou.“

Na výhledové obrazovce se mihlo černé křídlo romulanské bitevní lodi a zakrylo pohled na hvězdy.

Miyakawa rychle sáhla na rukojeť ručního maskovacího vypínače; krátké zavyti akcelerátorů je dokonale zamaskovalo. Přesto se jí však tajil dech, dokud nekrytá loď nezmizela v dálce.

„Energetické rezervy by nám byly samozřejmě k ničemu, kdyby nás byli Romulani zjistili první,“ slabě zašeptala Miyakawa. Podle rudimentárních senzorů válečná loď letěla širokým obloukem a rýsovala kruh, který se líně vlekl kolem planoucích ohňů její mrtvé základny.

Oni se určitě vrátí!

„Ale bylo by riskantní, kdybychom zapnuly hnací motory příliš brzy,“ řekla Camenae. „A zůstaneme-li ještě v tomto prostoru, až dorazí Enterprise, naše záchranná loď se může dostat do nebezpečné křížové palby.“

„Enterprise se do tohoto prostoru nevrátí. Opravdu, po nějakou dobu žádnou záchrannou akci nemůžeme očekávat.“

„Cože?“

„Neuvědomila jsem Hvězdnou flotilu o evakuaci; naopak jsem omezila vysílání na provozních kanálech tohoto sektoru. Romulanům totiž teď moje hvězdná základna slouží jako návnada a mně se vůbec nechce pomáhat jim, aby sklapli svou past.“

„Aha,“ hlesla Camenae. Zavrtěla se v úzkém a nepohodlném sedadle. „To tedy nebude moc příjemné. Také mohla být ta škatule trochu větší, aby se tu alespoň dalo pohnout!“

Miyakawa na to nemohla namítnout docela nic. Stísněný krychlový tvar únikové lodi poskytoval možnost k uložení nevelkého množství zásob pro přežití, ale zbývající prostor zabírala čtyři křesla pro posádku.

„Lituji, Camenae, ale myslela jsem si, že opustíte stanici s nějakou nákladní nebo osobní lodí, jako ostatní. Kdybyste dodržovala mé rozkazy, mohla byste se odtud bezpečně dostat i teď!“

„A vás zatím vypaří do prostoru! Uvažujete melodramaticky jako nějaký námořní kapitán, co odmítne opustit svou loď, když jde ke dnu!“

Po dlouhé odmlce Miyakawa řekla: „Ztratila jsem pojem času.“

Druhá žena zasupěla: „Ani nebylo moc času si jej pěstovat!“

Miyakawa pokrčila rameny, ale pak si uvědomila, že její družka toto gesto nemůže potmě vidět. Ona byla rozhodnuta opustit základnu, ale do záchranného člunu se vyšplhala, až když našla Camenae, jak bloudí po zničeném dokovém zařízení. „Moment, proč jste vůbec zůstala na palubě stanice?“

Camenae mlčela dlouho; už se zdálo, že vůbec neodpoví. Rozechvělým hlasem konečně řekla: „Už jsem se z toho dostala… byla jsem zoufalá z toho, že já jediná jsem zůstala naživu.“

Tak, ony zachránily jedna druhou, bezděčné hrdinky, které se zasvětily smrti, jen aby ta druhá mohla žít!

„Jisté je, že jste tentokrát naživu zůstala, ať už jste chtěla či ne,“ řekla Miyakawa s nekompromisním rozsouzením, které náhle vyvřelo z jejího nitra. „Hvězdná základna může být obnovena, i náš život se obnoví!“

„To už bude úkol pro mladší,“ odpověděla Camenae s povzdechem. „Já jsem mnohem starší, než jak vypadám!“

„Ale ne tolik, abyste sama sebe litovala!“

„Děkuji vám, velitelko,“ řekla suše Camenae. „Vaše sympatie jsou neocenitelné!“

Miyakawa se zasmála. „Moje okouzlující osobnost je dobře známá v celé Hvězdné flotile. Pomyslete si, jaké máte štěstí, že jste se mnou v jedné kleci…“

Záblesk světla signalizoval aktivování lodní přenosky. „Přichází zpráva!“

Přepnula zvuk do kabiny.

„Kosmické lodi Portsmouth! Pozor! Přednostní nouzové, volání… Hvězdná základna 193 byla zničena… Enterprise má neodkladný úkol jinde… žádáme, abyste ihned poskytli pomoc těm, kdo přežili.“

„Já to nechápu!“ Miyakawa zavrtěla nevěřícně hlavou. „To byla nekódovaná zpráva! Všichni v sektoru ji pravděpodobně museli slyšet!“

„Podívejte se!“ Camenae ukázala na obrazovku.

Viděly, jak romulanská válečná loď v dálce změnila kurs. Její okrouhlá stopa přešla do přímé linie. Loď zvýšila rychlost a její obraz se začal vlnit a blednout,

až se docela ztratil. Zapnula totiž svůj maskovací systém.

„Zatraceně!“ vzkřikla Miyakawa. „Riskuji svůj život pro záchranu Enterprise a oni se teď stejně stanou romulanskou kořistí!“

„Nepodceňujte kapitána Picarda!“ V temném vnitřku záchranné lodi zazářil Camenaein úsměv. „Myslím, že on ze sebe udělal kořist sám.“

I kdyby tomu tak bylo, Picardův trik byl velmi nebezpečný!

„Hodně štěstí, Jean-Lucu,“ zašeptala Miyakawa.

„Kupředu vyrazit… teď!“ nařídila velitelka Taris.

Vedoc se zapotácel proti kovovému čelu nákladního prostoru, jak ztratil rovnováhu při prudké akceleraci Haakony a nasazením vysoké rychlostí. Na okamžik, než se mu vyrovnal tělesný tlak s tlakem inerciálních sil na jeho hruď, nebyl s to popadnout dech.

Ostatní členové posádky zřejmě také lapali po dechu, ale nikdo náhlou bolest nedal najevo, protože nešlo o poruchu lodi. Vedoc funkci bitevní lodi znal dostatečně, takže věděl, že Taris musela snížit inerciální tlak pod standardní hodnotu; určitě tak učinila proto, aby nedošlo k snížení příkonu energie do systému k ovládání zbraní.

Nápor gravitační síly zvolna ochabl a Vedoc se udýchaně dopotácel na své místo vedle velitelčina trůnu.

Taris přivítala jeho návrat s blahosklonným úsměvem a řekla: „Samozřejmě, je to past!“

Vedoc předstíral překvapení jen o sekundu déle a pak se začal obávat, že ho Taris bude podezřívat z podvodu. K svému údivu však podle velitelčina úsměšku poznal, že si jeho pozdní koordinaci vyložila jeho neznalostí.

„Jaká past, velitelko?“ zeptal se s přehnaným úžasem. Ona byla pevně přesvědčena, že Vedoc je idiot a že tedy bude muset podle toho interpretovat všechny jeho reakce.

„Jde o vaši naivitu, Vedoku.“ Taris zřejmě bavilo dávat svému zástupci najevo opovržení; měla-li jako důstojník nějakou slabost, pak to byla její nesnesitelná arogance. „Picard úmyslně vyklidil svou pozici. Federace však své civilní obyvatelstvo chrání a určitě se pokusí přenést boj do odlehlé části kosmu. Tím lépe; pro Enterprise budeme tedy víc než rovnocenný partner.“

Vedoc servilně přikývl: posedla ho téměř šílená úzkost, že nepřipadne na dostatečně naivní reakci, vhodnou pro jeho postavu hlupáka. Jsou-li velitelčiny obvyklé modifikace operačních systémů Haakony nějakou indikací, pak tedy její arogance vychází spíše ze skutečnosti než z ješitnosti. Toto poznání zesílilo u mladého muže pocit naléhavosti, ale v posledních několika dnech nenacházel způsob, jak změnit chod událostí, které ho obklopovaly.

Čekal by Surak pasivně na příležitost, nebo by si tento starý Vulkánec vlastní příležitosti vytvořil? Vedoc toužil položit tuto otázku svému učiteli, ale romulanské katakomby byly vzdáleny několik světelných roků.

„Velitelko Taris!“ Choval se jako dychtivé štěně, když se zoufale snaží potěšit svého pána. „Dejte mi nějaké jiné úkoly, nechci vám stát jenom po boku. Dovolte mi, abych se alespoň trochu mohl podílet na tomto stíhání!“

Zasupěla, ale ovládla se, aby nedala nějak očividně najevo své pobavení nad touto nabídkou.

Se strachem, který mu svíral hrdlo, vyrazil tvrději. „Na tuto válečnou loď jsem byl přeložen nově, ale předtím na jiných lodích jsem si vysloužil pochvalu! Nejde-li to jinak, nechte mě asistovat u pomocné zbrojní stanice!“

„Ach, velmi dobře,“ řekla Taris. „Bude-li však mít Etrajan nějaký důvod ke stížnosti, vrátíte se na můstek!“

„Podle vašeho rozkazu, velitelko!“ prohlásil a dekorativně pozdravil. Tento archaický a melodramatický úkon vyvolal u posádky, jindy lhostejné, výbuch smíchu. Vedoc opustil můstek, protože ho jejich opovržení přivedlo do smrtelných rozpaků.

Hlasitě dupal botama po kovové palubě, když běžel hlavní chodbou v ose lodi. Pokud nehrozil boj, v pomocném zbrojním oddílu blízko strojovny nikdo nebyl; kdyby tu Vedoc mohl být dostatečně dlouho sám, než Etrajan přijde, získal by pro své záměry několik minut času bez kontroly.

Ačkoli ho bolelo ještě od oběda na plících, Vedoc se přinutil pokračovat v běhu. Polykal hořkou chuť krve, ale nezpomalil. Minuta navíc mohla znamenat rozdíl mezi úspěchem a prohrou.

Než vklouzl do prázdného přístěnku, Vedoc si vybral svůj úkol. Rychle se rozhlédl, aby se ujistil, že není pozorován a že nablízku není žádný strojník. Ze zastrčené police popadl sonický klíč a poklekl u generátoru předního štítu.

Rychlá prohlídka mu potvrdila, že Taris zavedla mnoho velmi neobvyklých modifikací i u deflekčního systém; ale každý zisk měl i svou ekvivalentní ztrátu, takže poněkud jiný aspekt ovládání lodi musel být hodnocen jako výhoda. Kterou věc ze základního komfortu pro posádku by velitelka nepovažovala za postradatelný luxus?

Vyřazení diagnostických senzorů v jednotce bylo přímo nacvičováním sabotáže. Jako čerstvě jmenovaný podporučík opakovaně skládal a rozmontovával podobné součástky, když jeho loď hlídkovala u okrajů Neutrální zóny. Snad právě tyto dlouhé služební směny mu daly čas obracet se k historii a filozofii.

Další krok byl již méně složitý, ale rozhodující. Energetické přípojky vedoucí ke štítovým generátorům byly slabým článkem, k jehož poruše však docházelo jen zřídka; byly totiž umístěny hluboko v trupu válečné lodi, aby nebyly při nepřátelském útoku zranitelné. Když nastavil na klíči správnou frekvenci, přerušil elektronicky vázaná propojení na plášti kabelů.

Vše, co ještě bylo třeba udělat, bylo jen… zatáhnout. Je to správná cesta?

Vedoc nesledoval tak dlouho Spockovo učení, aby poznal, zda se jeho schéma srovnává se Surakovou

filozofií, ale ještě nebyl v letech, v nichž lze zvládnout diktáty z logiky.

Jeho ruka se vznesla nad vedení.

Za předpokladu, že by měl odvahu položit život za svou víru, mohla mu logika dát právo zabít tímto pohybem i nevinné členy vlastní posádky? Surak požadoval mír a konec vraždění. Zaujme-li tedy Vedoc přísně pacifistický postoj, Haakona bude mít možnost útočit na Federaci a milióny lidí na obou stranách konfliktu zemřou.

Nakonec se podle diktátů rozhodl řídit se vlastním, byť rozpolceným svědomím.

Bude to pro všechen můj lid to nejlepší.

Vedoc zacloumal vedením a vytáhl je, aby mohl přerušit spojení bez výpadku proudu. Opakující se energetické pulsy pak oba úseky patrně od sebe oddělí.

Vyskočil a znovu nastavil klíč. Potom třemi dlouhými kroky překonal vzdálenost ke konzoli s fotonovými torpédy. Tam ho za několik okamžiků našel Etrajan.

„Na nic nesahejte!“ řekl člen posádky se zarputilým zamračením.

„Dle vašeho rozkazu!“ odpověděl Vedoc a svižně se uklonil, čímž zakryl kapky potu perlící se na jeho tváři.

Když zaujal své místo po Etrajanově boku, rychle si ještě promyslel, co dosud udělal.

Ko N’ya zůstane na Enterprise. Podle toho, co četl z historie onoho kamene, prosycené krví, bude mít Federace alespoň nějaký důvod mu za tento jeho odkaz poděkovat.

Keyda Chandat sledoval na noční obloze třpyt kosmické lodi, která kroužila vysoko nad planetou. Hvězdná flotila sice mohla považovat Sullivan třídy Miranda nejvýš tak za průzkumnou loď, ale tento energeticky dobře vybavený talíř byl mnohem působivější nežli jiné vesmírné lodi známé obyvatelům Dynasie.

„Tam, rektore!“ řekla vyslankyně Federace a ukázala prstem, kam se má Chandat dívat.

„Ano, vidím.“ Byla to však lež; Chandat viděl jen hvězdy. Pak se raději vrátil pohledem na zem. Co kdyby přišel někdo z jeho spolupracovníků a přistihl ho s tváří obrácenou vzhůru jako nějaké potrhlé dítě, snící o ztracené velikosti Iconie!

Když pokračovali v procházce zahradou, Chandat úporně hleděl jen na rostliny, lemující chodník. Krása kvetoucích aurelií snad mohla zažehnat pokušení podívat se ještě jednou vzhůru. „Jako všechen můj lid i já jsem očekával, že pochopím některé stránky starobylých textů. Mou specialitou bylo letecké inženýrství a toužil jsem dotknout se jednoho dne divů, které sestrojili moji iconští předci. Když jsem konečně dospěl k poznání, že toto přání není splnitelné, objevil jsem náčrty jejich hvězdných lodí na několika řádcích jedné stránky… a rozhodl jsem se stát se úředníkem namísto vědcem.“ Pohrával si prsty s kovovým diskem na tlustém řetězu, který měl na krku. „Samozřejmě, nečekal jsem, že jho tohoto úřadu bude tak těžké, jako tomu bylo v tomto roce.“

„Rozhodne-li se dynasijská Fakulta schválit přidružení, budou vaše děti chodit po palubách našich kosmických lodí. A mohou jim i velet.“ Vyslankyně Tommasová měla v prosazování programu Federace bohaté zkušenosti.

„Mnohem reálnějším scénářem je, že moje děti dříve padnou v občanské válce,“ řekl Chandat. Měl nohy ztuhlé mnohahodinovým sezením v radě a ačkoli byl unaven, dělalo mu dobře, že se mohl konečně volně pohybovat. „Bez ohledu na to, k jakému rozhodnutí Fakultní rada dospěje, opoziční frakce výsledný závěr napadne. Získají-li konzervativní síly převahu, musíme přistoupit k rozsáhlým opatřením k potlačení povstání domorodců; zvítězí-li frakce, která je pro přidružení, naše ústřední instituce se rozpadne a dojde k anarchii. Rozpoutali jste bouři, která můj svět rozbije na kusy, jestliže sem nevyšlete vojenské síly…“

„Rektore, naše Základní směrnice…“

„Ano, já znám tu vaši Základní směrnici o nevměšování!“ řekl Chandat hořce. „Rozbijete naši politickou jednotu, pak ustoupíte a budete se dívat, jak se svíjíme ve smrtelných křečích!“

„To je nespravedlivé!“ Bledé líce vyslankyně krvavě zrudly; Chandat uvažoval, který lidský vznět to odráží. „Žádost, děkana Shagreta o přidružení k Federaci byla formálním pozváním k zahájení jednání.“

„K odeslání této žádosti neměl oprávnění!“

„Přijde na to,“ zasupěla Tommasová, „jeho obojetnost sotva můžete vyčítat nám!“

„Ne, vyslankyně, nevyčítám. Z únavy mluvím hlasitěji, než je třeba.“

Ve skutečnosti Shagretova věrolomnost byla všeobecně odsouzena. Muž, který prahnul celý život po exemplární úřednické službě, získal místo děkana pro komunikace. To byla cesta, jak poslal zprávu přímo federální Radě. Kdo by byl mohl mít podezření, že vysoce postavený konzervativní profesor chová sympatie k radikálnímu převratu?

Chandat se obrátil, protože se znepokojením uslyšel, že za nimi někdo běží. Minulý týden se dostali domorodí partyzáni do učeben a knihoven, tedy do prostorů, o nichž se soudilo, že nejsou v jejich dosahu; proč by tedy nemohli vniknout i do fakultní zahrady. K jeho údivu byl blížící se chlapec jedním z jeho důvěryhodných pomocníků. Pokud ovšem bylo vůbec možno v těchto zlých časech někomu věřit!

„Rektore!“ volal chlapec, „Fakultní rada je připravena uzavřít debatu.“

Odevzdal zprávu a vyrazil po cestě zpátky. Tak je to, strach z teroristických útoků se rozšířil už i mezi studenty! „Mohu se s vámi po zasedání ještě sejít?“ zeptala se vyslankyně, když kráčeli zpět k vznosným pilířům Athenea. „Ne,“ řekl Chandat, ačkoli si přál říci něco jiného. „Ne, dokud Fakulta nedospěje ke konsensu.“ Měl velmi rád setkání s Tommasovou; znovu probuzená touha mluvit o ztracených divech zamlžila jeho úsudek i objektivitu.

Nebo snad získávám nové perspektivy?

Rektor přemýšlel o tomto střetu zájmů a razil si cestu davem profesorů a studentů, kteří se hromadili u vchodu do zasedací místnosti.

Uvnitř pak zjistil, že debata dospěla k závěru bez něho.

„Zrádci! Přistoupení k Federaci úplně podkopá naši vládu i finanční základnu na této planetě."

Poslední opoždění členové Fakulty se vedrali do sálu, aby si poslechli děkanku architektury spílat svým oponentům. Chandat jako rektor byl zodpovědný za udržování pořádku, ale uvážil, že by jeho pokus ujmout se kontroly jen dále vyostřil rozbouřenou náladu. Nechal proto Thorinu ještě chvíli řádit.

„Vše, co rodáci z Dynasie mají, jste jim dali. Hrabali se ve špíně, když jsme přišli my, a hrabali by se ještě nyní, kdyby neměli naše pokročilejší technologické znalosti."

„Tito hraboši se o nás starají už tisíce let," ostře odsekl i Shagret samolibým tónem pokryteckého horlivce. Jeho klenuté čelo mělo rysy typické pro šlechtické rody, ale afektovaně přeháněl přízvuk domorodce. „Oni vyráběli potravu pro nás, stavěli naše knihovny a dokonce i koupali naše těla; naproti tomu jsme my jim dávali po troškách technologické střepy jako sladkosti poslušnému dítěti. Pak odsuzujeme ty, kteří je užívají bez placení desátků do našich truhlic!"

Thorina tuto obhajobu odmítla opovržlivým mávnutím ruky. „Nespoutaný vývoj zničil jejich kulturu."

„My jsme svůj vlastní přirozený vývoj udusili již před staletími," řekl Shagret. Rektor s určitou nespokojeností pozoroval, že se kolem Shagreta hromadilo stále více profesorů, aby ukázali, že má jejich podporu. „My si hrajeme s myšlenkami o vzdušných zámcích a zapomínáme, jak proměnit myšlenky v činy. Mistrovské plány našich dávných předků se staly neužitečné, protože volaly po spolupráci národů všech planet; ideály našich iconských předků se zhroutily v samoúčelném kořistění."

„Přidružení je nevyhnutelné," křičel mladý člen Fakulty, fyzik, vůdce rostoucí pragmatické frakce. „Budeme-li hlasovat pro přidružení k Federaci, budeme pak moci kontrolovat přístup populace k novým zdrojům poznání."

„Vaše naivita je ohromující," švihla po něm Thorina. „A velmi nebezpečná!"

Jeden z domorodých profesorů na Fakultě, alespoň trochu uznávaný, vstal, aby promluvil. Oomalovo bělmo se duhově lesklo zlostí. „Odmítnete-li tuto příležitost k pokroku, můj lid přísahal, že se vrátí k hrabání se ve špíně, jenže pak se budete muset v ní hrabat spolu s námi po celý život. Bez naší práce se vaše nádherné knihovny zhroutí a vaše břicha budou prázdná!"

V hale propukl chaos. Chandatovo volání po pořádku se utopilo v rozzuřeném křiku těch, kteří se báli domorodců, a mísil se s rozhořčenými výkřiky těch, kteří s jejich snahami sympatizovali. Jak mohl rektor, znalec dynasiánské historie, prosadit konsensus v tak protichůdných stanoviscích? Raději se odmlčel, protože nechtěl připojit svůj hlas k tomuto zmatku.

Vřava s nezmenšenou silou pokračovala. Chandat náhle ucítil na svých ramenou ruku a když se ohlédl, spatřil svého tajemníka, jak se k němu sklání a chce mu něco pošeptat.

„Rektore," řekl tajemník a vstrčil Chandatovi do ruky nějaký dokument. „Přináším naléhavé memorandum od profesora Manjy,"

„Manja? U tří bran, teď ne!" zaláteřil Chandat. Za těchto okolností byly naříkavé žádosti zestárlého vědce o zvýšení podpory obzvláště špatně načasované; iconská literatura nebyla pro tuto fakultu prioritou ani v nejlepších dobách.

„Přečtěte si to, rektore!" řekl Ganin tak naléhavě, že Chandata znepokojil a on jeho naléhání vyhověl.

Přečetl zprávu a pak ji četl ještě jednou.

Jako muž vědy, rektor nikdy nevěřil v zázraky, ale slova, která četl, byla jako odpověď na modlitbu. Nebylo času k ověření pravdivosti tak neskutečného požadavku, ale ať již je pravdivý, či nikoli, poslouží nyní rektorovu záměru.

Rektor vstal a mávnutím ruky požádal o klid. Když získal konečně pozornost rozvášněné Fakulty, přečetl všem uvážlivě vydanou verzi Manjovy zprávy.

Setkala se s omračujícím mlčením. Shromáždění profesorů najednou nemělo co dodat!

Chandat bezostyšně využil výhody jejich zmatenosti.

„Tato Ko N'ya je skutečný Drahokam, jehož Kanda Jiak použil při cestě Branou z Iconie na náš svět. Teď musíme jednat a získat ji od těch, kteří nemají ani tušení o jejích silách! Až bude Drahokam opět v našem držení, znovu dosáhneme úrovně, kterou narýsovali naši iconští předchůdci; pro planety Federace začne být naše vynikající technologie nesrozumitelná; a všechen lid Dynasie se bude podílet na nepředstavitelném bohatství."

Všechny tváře v hale byly k němu obráceny a všechny oči hořely vlasteneckým zápalem.

Rektor Chandat pocítil nesmírnou radost. Obnovil. konečně jednotu svého světa.

Kapitola dvacátá třetí

„T'Saro!"
Ne… už mě nebuďte… jsem tak unavena!
„T'Saro!"
Otevřela oči, ale muž, který ji volal z hojivého tranzu nebyl Sorren. Samozřejmě, že to nebyl Sorren; Sorren byl mrtev!
A já umírám právě teď.
Studený vzduch Sběratelčiny síně ji nejprve roztřásl. Začala si mnout ruce, aby si je zahřála, ale pak náhle přestala a pohlédla na své dlaně.
Její ruce byly prázdné!
„Teď ji mám já," řekl cizinec klečící před ní a ona spatřila kámen v jeho velkých, svalnatých rukou.
„Nemám-li už Ko N'yu já," řekla T'Sara, „pak to musí být váš sen, mladý muži."
Byl štíhlý a měl bystrý pohled Vulkánce; po jejích slovech se usmál: „Už je to hezká řádka let, co jsem ještě mohl být nazýván mladým mužem."
„Vlas vám může zbělet, ale nikdy se nedožijete takového stáří jako já," řekla prostě T'Sara a on přijal její slova s mírným, souhlasným pokývnutím. Lidé žili ve srovnání s jejím lidem krátce, ale tento člověk zřejmě ve svém kratičkém životě udělal víc nežli jiní z jeho rasy. „Proč mě voláte?"
„Pokouším se vystopovat cestu Ko N'yi, T'Saro! Začíná u Strážce věčnosti, ale nevím, jak se Ko N'ya dostala odtamtud, kam nyní směřuje a proč vůbec svoje cesty koná!"
„Dychtivý Člověče! Ani já jsem nežila dost dlouho, abych mohla najít odpovědi na tyto otázky… ale téměř jsem přišla na to, kam se ubírá."
„Téměř?"
„V jedné z mých posledních vizí jsem viděla příští krok na její cestě; není to konec jejího hledání, ale asi jen konec jejích zásahů do našich věcí."
„Povězte mi to tom, T'Saro!" zaskočil ji svou naléhavostí.
Ukázala na vyschlé tělo Sběratelky, které se nad nimi sklánělo. „Halaylah poznala cesty kamene mnohem lépe než kdokoli jiný, ale když ve své vizi viděla příští kroky Ko N'yi, raději se i s ní sama zazdila, aby jí zabránila splnit její poslání."
„Ale já nejsem Sběratelka; mým přáním je jen najít cestu, abych mohl pokračovat v tom, co jste vy…"
„Ne!" vykřikla ona. S ubývajícími silami už nebyla sto potlačit svou úzkost. „Nevkládej břímě svých činů na má bedra. Já jsem už našla až příliš mnoho odpovědí."
„Já ji nedám žádné živé bytosti," pronesl pomalu. „Budu si pamatovat, že jsou to vaše slova!"
„A Surakova! On byl již jako dítě moudřejší, nežli jsem kdy mohla být já sama. Opustil kámen dříve, nežli jím mohl být sveden za hranice sebeovládání; myslela jsem si, že bych měla učinit totéž, ale příliš dlouho jsem čekala. A vy také čekáte už dlouho."
Muž zavrtět hlavou, jako by byl nazloben tím, co slyšel. „V tom není nic zlého, T'Saro!"
„Ne, ani ne tak zlé, jako nebezpečné!" Poznala, že jí už mnoho času nezbývá. Na konci tohoto snu čeká smrt. „Ko N'ya není z našeho světa; její síly byly určeny k jiným účelům. Proto se neustále snaží osvobodit se z našich sevřených rukou."
Přemožena slabostí, opřela si hlavu o zeď. Musí být to pouto se světem rozvázáno tak brzy?

„Ne, T'Saro!" vykřikl „Já to musím vědět, kam míří!"
Natáhla ruku k jeho hlavě a svými prsty hledala kontaktní body na jeho skráních. Muž strnul a neodporoval. Jejich vědomí splynula.
Ona prolnula do jeho mysli a ukázala mu ono místo: soustavu hvězd a rychlého posla, který na Ko N'yu čekal.
Tam!
Její ruka poklesla, spojení se přerušilo. Prsty se ohnuly a zachytily se jako ocelové kleště jeho košile. S posledními silami se k němu naklonila tak blízko, že cítil na své tváři její suchý dech, a zašeptala: „Pamatuj si, co je Ko N'ya… krev nepřestane téci nikdy."

Picard se vypotácel ze stínů Sběratelčiny síně na zničené prostranství před zřícenou věží. Hleděl na noční oblohu a pokoušel se najít smysl hvězd. Všechny byly na nesprávných místech, ačkoli bylo tak důležité, aby byly tam, kde být měly! Vztáhl ruce, aby je posunul do správných poloh, tak, jak mu to zjevila T'Sara podle své představy… ale jeho prsty narazily na průhlednou překážku hranatých stropních oken.
Stál uprostřed své kabiny.
Ačkoli se tak náhle probudil, neopustil ho pocit naléhavosti – musí nějak dostat hvězdy na správná místa. Přistoupil ke stolu, vzal záznamník a snímací pero a začal kreslit řadu malých kruhů. Ačkoli smysl toho co dělal mu již nebyl vůbec jasný, snažil se uchovat si obraz, který se mu v duchu stále rýsoval. Jeho ruka se konečně zastavila, ačkoliv cítil, že ještě není hotov. Stále tam něco chybělo, prvek, který by dal celému obrazu výraznou konfiguraci. Snad nějaká hvězda… kometa.
Nakreslil chomáč čar, které naznačovaly sršící ohon komety a náčrt byl hotov.
Záznamník držel pevně v rukou a šel zpět na práh ložnice. Jestliže Srdce v noci zase oživlo, nemohl nevidět jeho třpytivý projev. Viděl však na nízkém stolku u svého lůžka pouze jeho okrouhlou siluetu.
Picard zašeptal do šera ložnice: „Mám-li tě vzít na ono místo, musím vědět kdy!"

Kapitola dvacátá čtvrtá

Během noční směny bylo na můstku vždycky ticho.

Až příliš velké ticho, jak konstatoval Riker. Ačkoli celá posádka seděla v plném počtu ve svých kabinách, muži i ženy mluvili jen polohlasem a věnovali se své práci mnohem tišeji, nežli tomu bylo při denní směně. Tichá atmosféra uváděla Rikera do rozpaků. Byl to velký muž, zvyklý volně se pohybovat a zabírat prostor; každý pokus o nějaké omezování ho připravoval o vyrovnanost.

Ve dne se mohl roztahovat v kapitánském křesle a volat si o informace, jak se mu chtělo, nebo vést diskuse přes celý můstek. V noci se však cítil jako uvězněný v uspávajícím šumění kolem sebe a nezbývalo mu, než si pro zprávy chodit od jednoho stanoviště k druhému.

Když však kráčel po postranní rampě k taktickému stupínku na zadní palubě, zkrátil sice krok, ale jeho boty stejně dupaly příliš hlasitě.

„Stav, poručíku?“ Riker se zeptal rovněž zbytečně hlasitě.

„Štíty nastaveny; energetické rezervy udržovány stabilně na devadesáti pěti procentech,“ řekl Worf. Jeho hlas byl sice hlubší nežli Rikerův, ale nerozléhal se daleko.“ Kontrola senzorů neukázala stopy po lodi jakéhokoli typu.“

„Takže se zdá, že kapitánův plán s návnadou nefunguje. Asi někdo jen předstíral, že napadl Hvězdnou základnu 193.“

Riker se zděsil, jak se Worfovy oči zúžily do zlověstných štěrbin. Klingoni sice byli od přírody naprosto věrni svým velícím důstojníkům, ale Worf byl navíc mimořádně citlivý vůči projevům jakékoli kritiky kapitána Picarda. „Nezapomínejte na zprávu o vniknutí Romulanů do federálního prostoru.“

„Nepotvrzené spatření bitevní lodi, bez indikace odkud letěla…“ První důstojník pokrčil rameny. „Dobrá, soudím, že je to možné.“

„Musíme se mít na pozoru.“

„Absolutně,“ řekl Riker. Tento projev entuziasmu zřejmě Worfa dostatečně upokojil a zmírnil agresivní výraz jeho tváře.

„Pokračujte, poručíku!“

Riker se právě obrátil k odchodu a chtěl pokračovat ve své pouti po můstku, když zaslechl trylkování automatického signálního zařízení, oznamující registraci přicházející zprávy v komunikační konzoli. Ani nevykročil a čekal na vysvětlení bezpečnostního důstojníka.

„Veliteli, dostáváme šifrované sdělení…“ Worf zkoumal signální informační balík, „… od velitelky Miyakawy, nyní na palubě Portsmouthu.“

„Dobrá, právě včas!“ Na celém můstku se otočily hlavy při zaburácení Rikerova výkřiku, ale on už na to nedbal. „Dešifrujte!“

Přistoupil k Worfovi a dychtivě četl text, který se vinul malým okénkem.

Ještě než dočetl celou Miyakawinu zprávu, dotkl se svého odznaku. „Kapitán Picard na můstek!“ Pak se obrátil k bezpečnostnímu důstojníkovi a s hlubokým nadechnutím řekl: „Nastavit štíty… vyhlásit žlutý poplach!“

Klid noční směny vzápětí narušilo zapínání a vypínání jantarově žlutých světelných panelů a vytí poplachových sirén. Podřimující členové posádky zpozorněli a sklonili se ke svým přístrojům. Riker věděl, že na tisíc spících osob na všech palubách bylo právě surově probuzeno.

Stal se z nás magnet pro potíže.

Tato kapitánova zlověstná slova zněla Rikerovi v uších. Držel se rukama zábradlí na zadní palubě a nakláněl se, aby viděl na hlavní obrazovku.

Jednotlivé kubické metry prostoru byly jeden jako druhý, ale někde v této zředěné polévce mezihvězdných plynů byla skrytá romulanská bitevní loď, neviditelný dravec pátrající po velmi viditelné kořisti.

Deanna Troi se snažila potlačit zívání, ale naštěstí praporčík sedící šikmo vedle ní byl příliš zaujat vlastními potížemi a vůbec její přítomnost nezaznamenal. Byl shrben na hraně pohovky, hleděl do koberce a mumlal detaily neúspěšné romance.

„Jak jen mohu dál žít, když jsem ztratil jedinou osobu, která dávala smysl mé existenci?“

Jeho spolubydlící byl touto rozcitlivělostí značně znepokojen a vytáhl ji uprostřed noci z postele k poradenské schůzce. Troi však rychle vycítila, že Asadourian ve skutečnosti neměl sebevražedné myšlenky, byl jen teatrální. Snad by měla jeho jméno dát Beverly Crusherové, aby mohl uplatnit svůj talent pro melodram na jevišti lodního divadla.

Bylo jisté, že praporčík již byl ve svém rozhořčení vůči své bývalé věrné lásce z nejhoršího venku. Troi ho tedy jemně požádala, aby se vrátil do své kabiny.

„Ráno vám bude lépe,“ ujistila ho, když vycházel z její pracovny. Mohla směle říci, že jí neuvěřil, ale který mladý muž, nemocný láskou, by uvěřil?

Když Troi scházela dolů tichými chodbami lodi, pocítila trochu závist vůči Asadourianově vášni; propadnout lásce je tak neuvěřitelně vzrušující a přitom směšné. Před mnoha lety sama zažila dost pěkných citových zmatků kvůli jistému vysokému, snědému důstojníkovi Hvězdné flotily.

„A vyhýbejte se komplikacím, dokud se to nezahojí!“

Při zaznění známého hlasu Troi zrychlila krok a zahnula za roh právě včas, aby letmo zahlédla kratičký záblesk červené a modré, jak Beverly Crusherová zmizela zpátky v nemocničním oddělení. Praporčík Brengle, příjemce lékařčina rozkazu, se belhal chodbou pryč.

Ve zlomku okamžiku se Troi rozhodla udělat si malou zacházku. Když už ostatně byla vzhůru, mohla by se zúčastnit nějaké třenice mezi kapitánem a jeho vedoucí lékařkou.

Přední nemocniční pokoj oddělení byl prázdný, bez pacientů, ale několik sester uklízelo v místnosti použité zdravotnické prostředky a Crusherová stála uprostřed pokoje zahleděná do svého záznamníku.

„Noční směna?“ zeptala se Troi.

„Že tak můžete mluvit,“ řekla Crusherová unaveně. „Žádné naléhavější případy, jen neustálý proud menších zranění z banálních nehod. Věděla jste například, že v simulátoru existuje program pro jízdu na dinosaurech?“

„To mi připomíná jeden z Wesleyho nápadů.“

„Pravděpodobně,“ řekla doktorka.

„Snad nebude připravovat nějaký nebezpečný program?“

Crusherová potřásla hlavou a řekla: „Oh, Marte právě obviňuje počítač kvůli své nehodě. Bezpečnostní pojistky vás mohou chránit před rozdupáním allosaurem, ale nezastaví vás před klopýtnutím o jurskou révu a vyvrtnutím kotníku.“

„Zajímavá situace, ale myslím, že se budu věnovat modernějším sportům.“

Troi nasadila tón naprosté nenucenosti a zeptala se: „Kdy vám končí směna?“

Crusherová rychle načmárala na lístek poznámku a předala ji jedné z kolemjdoucích sester. „Právě teď!“

Konečně byly samy, což poskytlo Troi příležitost položit svou druhou otázku: „Tak půjdete dnes ráno na snídani s kapitánem?“

„Ne,“ řekla Crusherová důrazně. „Opravdu, nemám zájem scházet se s kapitánem kvůli nějakému jídlu, určitě ne v blízké budoucnosti.“

„Aha,“ řekla Troi, „neomluvil se za tu vaši nedodrženou schůzku při obědě, že?“

„Dokonce si ani nevzpomněl, že jsme si ji ujednali.“

„Přesto bych si přála, abyste si našla záminku a co možná brzy se s nim sešla.“ Troi zvedla ruku, aby předešla nějakým rozhořčeným protestům. „On v poslední době zřejmě špatně spí!“

„Možná, že má špatné svědomí!“

„Beverly, opravdu o něho začínám mít trochu starost a právě tak Will. Kapitánův zájem o Srdce tak zesílil, že jsem ochotna označit to za utkvělou myšlenku.“

„To myslíte vážně?“ Crusherová složila ruce na prsou v podvědomém gestu nedůvěry.

„Smrtelně vážně,“ řekla s naprostou jistotou. „Jsem připravená požádat oficiálně o lékařské vyšetření, ale ráda bych znala váš odborný názor na jeho stav.“

„Bez záznamu?“

„Ano.“

„Dobrá, Deanno!“ Crusherová vrazila ruce do kapes svého pláště. „Vyhrála jste. Zastavím se v kapitánově kabině…“

Její poslední slova se utopila v intenzívním vytí sirén žlutého poplachu.

Tak, a je po našem skvělém plánu, pomyslila si Deanna s lítostí. A právě tak je dnes v noci i po odpočinku.

Skutečnost, že Dat nespí, byla na lodi všeobecně známa, takže pro androida nebylo nic neobvyklého přijímat návštěvy v kteroukoli denní i noční dobu. Jak Geordi LaForge, tak Miles O’Brien si zvykli zastavovat se v Datově kabině, když museli dlouho pracovat a toužili po společnosti.

Kapitán Picard však neměl ve zvyku dělat nenadálé návštěvy; stál nerozhodně v hale před Datovou kabinou a nervózně poklepával prsty po svém záznamníku.

„Pojďte dál, pane,“ řekl Dat a ustoupil ze dveří, aby jeho velící důstojník mohl vejít.

Picard postoupil několik kroků do místnosti, ale jen tolik, aby za sebou mohl zavřít dveře. „Date, potřebuji vaši pomoc.“

„Samozřejmě, kapitáne, já…“ Android se zarazil uprostřed věty a jeho zrak padl na tabulku, kterou Picard držel v ruce.

Krátce si prohlédl hrubý náčrt na obrazovce a hned vyslovil domněnku. „Tyto kruhy představují hvězdy?“

„Ano, samozřejmě, to jsou hvězdy. Toto je mapa určité oblasti, kam…, no, kterou je nezbytné identifikovat. Potřebuji tedy od vás, abyste stanovil její koordináty.“

Dat pomalu otáčel záznamníkem. „Dvourozměrné zobrazení trojrozměrného prostorového uspořádání nestačí k řešení takového úkolu. Budu potřebovat nějaký referenční bod.“

„Není tohle jeden?“ řekl kapitán a netrpělivě potřásl hlavou. „Kromě toho je tu kometa.“

„Kapitáne, komety jsou mimořádně běžné. K jejich alespoň přibližnému určení by byly federální registrační seznamy…“

„Dost se bojím nesnází, pane Date. Ale je bezpodmínečně nutné zjistit, kde by to místo mělo být,“ klepal Picard netrpělivě do středu mapy.

„Udělám, co je v mých silách!“ Polohy kružnic tvořily výrazný vzor. Dat zamrkal v nedobrovolné reakci na aktivování svých nervových subprocesorů a zjistil, že uspořádání hvězd není konstelací, již by mohl ihned porovnat s obrazci uloženými v jeho paměti. „Ale bude to trvat dlouho, řádově několik týdnů, ne-li měsíců.“

Picard se nad tímto odhadem zamračil. Vzal záznamník z Datových rukou a zadíval se na náčrt. „Kdybych si jen mohl vzpomenout…!“ Zavřel oči a jezdil prsty po obrazcích, které narýsoval.

Dat trpělivě čekal.

„Byli jsme se Sběratelkou… měla vizi…“ Picard náhle otevřel oči. „Předpokládejme, že jde o konstelaci viditelnou z povrchu Atroposu, kdybyste stál na náměstí, kde jste našel T’Sařino tělo.“

„Děkuji,“ řekl Dat. „Tato specifikace může být vhodnou informací, která zúží parametry mého pátrání.“

„Bezvadné, bezvadné, jen mi dejte vědět co nejdříve…“

Kapitán Picard na můstek!

Ještě než Picard mohl odpovědět na Rikerovo zavolání, sirény žlutého poplachu oznámily významnou změnu stavu lodi.

„Náš protivník se objevil,“ řekl Picard a Dat zaznamenal triumfální výraz, který se na okamžik mihl v kapitánově tváři. Picard prudce odložil záznamník, který až dosud poutal jeho pozornost, otočil se na patách a vypochodoval z kabiny.

Dat vyběhl ze dveří za kapitánem jako jeho stráž a náhle se zastavil, právě včas, aby zabránil srážce. Picard se totiž v půli chodby zastavil; vyrovnal pohyb a zaváhal, jako by si nebyl jist, kterým směrem má jít.

„Kapitáne?“

„Zapomněl jsem něco ve své kabině…,“ řekl Picard a ohlédl se přes rameno. Blýskající poplachová světla zdůrazňovala jeho vpadlé oči. „… ale to počká na později, teď opravdu není čas.“

Přes deklarativní způsob Dat cítil v kapitánově konstatování skrytý problém. „Ne, není tomu tak, to zdržení by snad nemuselo tak vadit.“

Picard se dal znovu do pohybu. „Tak na co čekáte?“ zvolal a vyrazil dolů chodbou.

Dat dělal, co mohl, aby mu stačil.

Porady mise se obvykle konaly v izolovaném pohodlí pozorovací společenské místnosti, ale Riker toto zasedání bez výslovné dohody svolal do velitelského centra můstku. Dnešní noci nebyl čas bloudit po místnostech lodi. Byl by to luxus, který si nemohl dovolit.

První důstojník stál v předklonu s rukama na kolenou a sděloval kapitánovi a Datovi své poznatky o blížícím se nebezpečí; Worf hleděl na sedící skupinu ze svého orlího hnízda na zadní palubě.

„Podle zprávy velitelky Miyakawy,“ řekl Riker, „bitevní loď ještě kroužila kolem Hvězdné základny 193, když jsme vysílali nouzovou zprávu na Portsmouth. Za několik okamžiků se pak Romulani zamaskovali a pravděpodobně opustili prostor v kursu, který by jim umožnil střetnout se s Enterprise.“

Dat s nakloněnou hlavou ihned vložil do svého pozitronického mozku údaje o času a vzdálenosti a počítal. „Je-li tomu tak, odhaduji, že se válečná loď přiblíží k Enterprise na dostřel během sedmnácti minut.“

„Trochu brzy pro naše pohodlí,“ řekl Riker a bezděčně mrkl na hlavní obrazovku.

„Uvědomte si, veliteli, že tento odhad je založen na teoretickém průmětu v rozsahu sta procent. V závislosti na stupni výkonu lodi a její posádky mohou být odhadované hodnoty dosti krátké.“

„Kvůli bezpečnosti,“ řekl Picard, „předpokládejme, že jejich výkon je značný. Date, zvyšte rychlost na stupeň devět!“

„Rozkaz, pane!“ Android otočil své staniční sedadlo do přední polohy a splnil kapitánovy příkazy. Někde dole, ve strojovně, Geordi tento rozkaz přijal, protože se hnací motory hned rozhučely do vysoké rychlosti.

Picard pak zavolal směrem k zadní palubě: „Poručíku Worfe, snižte spotřebu energie na celé lodi a převeďte všechnu energii, kterou máme k dispozici, do deflekčních štítů!“

Riker zeslabil hlas natolik, že jej mohl slyšet jen kapitán, a zeptal se: „Myslíte si, pane, že jim můžeme uniknout?“

„Asi ne,“ řekl Picard. „Mají už teď příliš velký náskok. Ale maskovací přístroje zase pěkně sají šťávu z jejich energetických zdrojů; ještě jim tu honičku trochu prodražíme. Pokud zůstanou zamaskovaní, oslabí si systém svých útočných zbraní.“

„A když vypnou maskovací zařízení, uvidíme svůj cíl my!“

„Přesně, Rikere!“ Picard si přejel rukou po tváři, jako by odháněl únavu, a pak upřel oči na obrazovku. „Teď začne hra na čekanou.“

Riker si všiml slabého zaskřípání v Picardově hlase. Kapitánovy oči byly zarudlé. Další znamení, že si dnes v noci příliš odpočinku nedopřál; ale jestliže ve své kabině spal, když zazněly sirény žlutého poplachu, pak se jeho příchod na můstek zdržel nejvýš o několik málo minut. Ne, Riker byl přesvědčen, že kapitán byl vzhůru, když dostal výzvu nastoupit do služby.

„Kapitáne,“ zaburácel Worf. „Dálkové senzory oznamují blížící se loď… střetnutí během patnácti sekund!“

„Vyhlaste červený poplach, poručíku,“ řekl Picard ponuře. Vzápětí se můstek ponořil do rudého světla.

Riker nevěřícně kroutil hlavou. „Jsou-li to Romulani, pak se tedy podle rozvrhu hezky předběhli!“

„Zdá se, že jsem se zmýlil,“ řekl Dat, dívající se mu zezadu přes rameno. Riker neměl v úmyslu zlehčit jeho odhad, ale android sám nepochybně cítil potřebu ospravedlnit svůj mylný výpočet. „Zřejmě obětovali utajení maskovacím zařízením ve prospěch rychlosti a síle zbraní.“

„Vzdálenost pět set tisíc kilometrů…“ varoval Worf.

Riker si všiml Picardova pokynu Worfovi, znamení, že již zvolil svou strategii pro přicházející střetnutí.

„Až dám znamení, přejděte na čtvrtinovou impulsní rychlost! Budeme-li mít štěstí, přestřelí nás o desítky kilometrů.“

„Čtyři sta tisíc kilometrů… tři sta tisíc…“

„Teď!“ vykřikl Picard.

Náhlé snížení vysoké rychlosti Enterprise vyvolalo vlnivé chvění v celém talířovitém trupu. Na hlavní obrazovce Riker spatřil záblesky válečné lodi, která Enterprise sice minula, ale jen malou rychlostí. „Zatraceně! Odhadli nás na sekundu přesně!“

„Ale při plné rychlosti zase přestřelí,“ řekl Picard. Pozoroval romulanskou loď, jak krouží zpět, aby se s nimi střetla. „Darovali nám několik sekund navíc.“

„Fázery zaměřeny na cíl,“ oznámil Worf.

„Palte podle libosti, poručíku!“

Riker se chytil opěradel své velitelské, sedačky v očekávání bezprostředního napadení.

Klingon rozpoutal z fázerů palebnou přehradu, ale bitevní loď proletěla přímo palebnou clonou. Jakmile se lodi k sobě přiblížily těsněji, prostor mezi nimi se rozhořel oslepující sítí svazků energetických paprsků. Můstek rachotil, jak ochranné štíty hvězdné lodi zachytávaly série úderů.

„Úhybné pohyby!“ nařídil Picard.

Za Datova vedení Enterprise reagovala rtuťovitými pohyby, ale romulanský pilot byl stejně schopný. Obě lodi vířily prostorem jako při tanci dvojice tanečníků, kteří nechtějí být dlouho daleko od sebe. Bitevní lodi se takovou graciézností nevyznačovaly, ale Riker konstatoval, že tato loď je jiná, a že tento rozdíl by mohl být zničující.

„Energie pro deflektory klesla na padesát sedm procent,“ volal praporčík Taylor ze zadní paluby.

Znovu a znovu to Rikerem cloumalo a otřásalo, jak romulanské fázery bušily do štítu kosmické lodi. Worf zasáhl bitevní loď už mnohokrát, ale přímo na její trup dopadlo jen několik málo ran.

„Menší poškození jejich pravého křídla,“ hlásil Klingon.

Po jeho hlášení však ihned následovala jiná zpráva o poškození od praporčíka: „Přímá porucha štítu ve strojovně, sektor 52!“

„Pomocné dodávky energie téměř vyčerpány.“ Geordiho gramofonový hlas proťal burácení bitvy. „Nemůžeme zvýšit účinnost štítů bez vyrovnávací energie pro podpůrné systémy!“

Když se začaly zprávy o poškození valit ze všech palub, Rikerovi se vybavil nepřátelský záměr. Loď byla napadána v méně důležitých partiích, ale přitom v místech, kde byl deflekční systém silnými údery nejzranitelnější.

„Co to dělají?“ vzkřikl Riker. „Osekávají nás kus po kuse?“

„Snaží se nás zmrzačit,“ řekl Picard, „aby se mohli zmocnit nedotčeného Srdce.“

Enterprise už opět zasáhl další úder. Worfův protiúder zasáhl široký bok útočníka, ale jeho hlavní ochranné štíty ještě vydržely. Ačkoli bitevní lodi byly nejobávanější lodi své třídy, konstruované jen pro boj, Enterprise se osvědčovala zatím jako silný protivník. Romulanská loď však byla houževnatější než většina ostatních.

„Průraz trupu na palubě 38!“

„Hrozící porucha štítu ve strojovně, sektor 59!“

„Mohli bychom právě teď udělat nějaký zázrak,“ řekl Riker přes zaťaté zuby.

„Nebudeme-li s to tento boj vyhrát,“ řekl Picard, „pak, jej musíme prohrát úplně! Nikdy však nesmíme Romulanům dovolit, aby se zmocnili Srdce!“ S hlubokým povzdechnutím řekl: „Rikere, zajistěte přípravu sebezniče…“

„Kapitáne, senzory hlásí průraz v jejich deflektorech… čelní štít se zhroutil!“

Riker vyskočil a vykřikl: „Worfe, zaměřte se tam…!“

Klingon však nepotřeboval žádný rozkaz. S bystrým instinktem rozeného bojovníka již dané výhody využil.

Jediný šíp fázerového ohně proletěl trhlinou přímo do ochranného pláště romulanské lodi, prorazil v lodním trupu doběla rozžhavený otvor až doprostřed hnacích motorů.

„Dostali to!“ zařval bezpečnostní důstojník s hrozivě vyceněnými zuby.

Bitevní loď se otřásla a pak se začala vzpínat údery řetězové reakce vnitřních explozí, které rvaly její trup po celé délce. Na povrchu trupu se objevila pavučina trhlin, z nichž vyšlehly plameny a za nimi se vyvalil zvířený černý dým.

„Co jste předtím říkal, kapitáne?“ zeptal se Riker.

„Nemohu si vzpomenout!“ Picard vstal a stoupl si vedle svého prvního důstojníka. Když se spolu dívali na zničený vrak poraženého nepřítele, Picard řekl: „Vy jste byl jediný, kdo prosil o zázrak, Rikere!“

„Jen si musím zapamatovat, že příště mám poprosit dříve!“ A Riker si nemohl pomoci, aby teď nemyslil na to, zda některý z mrtvých vojáků, kteří kdysi šlapali po palubách bitevní lodi, také prosil, marně, o zázrak.

Kapitola dvacátá pátá

Beverly Crusherová byla poslední z vyšších důstojníků, která se zasunula na místo u konferenčního stolu, ale první, na niž Picard upřel svůj pohled plný otázek.

„Doktorko?“ Vzala si sice s sebou lékařský záznamník, ale zprávu měla zakotvenou přesně ve své paměti. Začala sdělovat zasmušilým posluchačům své statistické údaje.

„Ze všech palub stále ještě přicházejí zprávy o menších zraněních, ale vážnějších případů je zatím třicet pět. Dva muži z posádky jsou v kritickém stavu v intenzívní péči a u pěti je stav vážný; celkem dvanáct pacientů je hospitalizováno v nemocničním oddělení, ostatní byli po ošetření propuštěni.“ Bojovala v duchu s pocitem zmařené naděje, než řekla na závěr: „Došlo ke třem úmrtím!“

Při tomto posledním sdělení kapitán prudce trhl rameny, ale kromě úsečného pokývnutí zprávu nekomentoval. Obrátil se pak na Geordiho LaForge.

„Údržbářské skupiny opravily prasklý trup,“ řekl lodní inženýr, „a na palubě 38 byl již obnoven původní tlak, ale objevili jsme vážné poškození několika předsádek deflekčních štítů na pravém boku a nejméně dvou generátorů gravitačního pole.“

Crusherová poslouchala Geordiho stručnou zprávu na půl ucha, ale svou hlavní pozornost soustředila na Picarda. Mínění Troi mělo cosi do sebe; rozpoznat Picardův stav na dálku přes dlouhý konferenční stůl bylo sice těžké, ale i to, co viděla, bylo znepokojující.

Při prvním pohledu, hned jak vešla do místnosti, zarazil Crusherovou zcela vyčerpaný výraz jeho tváře. Picard byl štíhlý muž v nejlepších letech, ale teď mu nápadně vystupovaly lícní kosti a kůže, která je pokrývala, byla výrazně napjatá. Z předchozí zkušenosti doktorka věděla, že ho vyčerpává dlouhotrvající stress, ale nikdy v jeho obličeji neviděla nervózní mimovolné škubání. Také zaznamenala, že Picardovy ruce byly v neustálém drobném pohybu a že jeho prsty sebou poškubávaly anebo něco kreslily na stolní desce.

Crusherová čekala, až se okruh zpráv uzavřel a ostatní důstojníci odešli z místnosti; pak přistoupila ke kapitánovi. Picard stále ještě seděl v čele stolu, prsty vyklepával opakující se rytmus a díval se směrem k oknu. Jeho oči těkaly po jednotlivých souhvězdích. Pomyslila si, co asi hledají!

„Kapitáne!“

Pohnul hlavou jakoby proti své vůli. „Ano, doktorko?“ V jeho reakci bylo cítit netrpělivost.

Stačil pohled na jeho tvrdošíjné vysunutou čelist a Crusherová poznala, že nějaké mírné domlouvání by bylo jen plýtváním dechem. „Vypadáte jako přehřátá smrt! Jako lékař vám důrazně doporučuji, abyste si šel trochu odpočinout, a hned!“

Zavrtěl hlavou, jak ostatně čekala. „S ohledem na zprávy pana LaForge o poškození lodi si nemohu dovolit, doktorko, takový luxus, abych opustil své povinnosti jen proto, že tak vyhovím vašim rozmarům. Laskavě zaměřte prosím přebytek svého lékařského zanícení na pacienty v intenzívní péči!“

Tato tvrdá reakce vyrazila Crusherové dech. Uvědomila si však, že Picardova vzteklá nedůtklivost je zřejmě jen dalším symptomem jeho vyčerpání. Nežli si stačila připravit taktní odpověď, ucítila, že se někdo dotkl její paže; do dveří totiž vstoupil Riker a postavil se vedle ní.

„Kapitáne,“ řekl první důstojník s přívětivým úsměvem. „Nemyslím, že by se u vás krátké zdřímnutí hned vykládalo jako opuštění povinností! Naopak, byla by to vhodná příležitost udělat si přestávku a zotavit se, nežli Geordi sestaví novou zprávu.“

Dříve než o tom mohl Picard začít diskutovat, předešla ho Crusherová: „A kdybyste nemohl usnout, mohu vám předepsat něco vhodného.“ Za těchto okolností to bylo zcela obvyklé doporučení, ona však dobře věděla, že je kapitán stejně bude považovat za skrytý nátlak.

Kapitán přenesl svůj pohled s doktorky na Rikera a zase zpět na ni. Vstal z křesla a řekl: „Léky nebudou zapotřebí, doktorko. Už neprotestuji a jdu do své kabiny.“

„Jak milé!“ řekla ona, protože se domnívala, že lehčí tón je vhodnější, ale Picardova stoická rezervovanost se nijak nezmírnila. Beze slova vyšel z místnosti.

Crusherová se obrátila k prvnímu důstojníkovi a z tváře jí zmizel úsměv. „Jak dlouho už to u něho trvá, Wille?“

„Poslední den se to znatelně zhoršilo,“ řekl Riker. „Myslím si, že ty potíže začaly od chvíle, co se zmocnil Srdce.“ Crusherová povzdechla. „Bála jsem se, že to řeknete. Bohužel nevím, jak tento případ léčit.“

Picard si svlékl kazajku svého stejnokroje a odložil ji. Byla to jediná úleva, kterou si dnešní noci dovolil. Doktorka Crusherová ho sice mohla poslat do kabiny, ale teď v soukromí své kajuty neměl vůbec chuť plnit její další instrukce.

O spaní nemohlo být ani řeči. I když zavřel oči, do vědomí se mu na každém kroku stále vtíraly mnohé otázky a pozůstatky katastrofy. Po opuštěni konferenční místnosti kráčel chodbami plnými kouře a slyšel v lodním komunikačním systému praskavý hovor opravářů; paluba se několikráte zakolébala, protože zeslábl a pak přestal fungovat gravitační stabilizátor; a náhle Picard uviděl černat se právě před oknem jeho kabiny vyřazenou romulanskou bitevní loď plující prostorem.

Poradkyně Troi by byla asi řekla, že je to symbol jeho úspěšného zničení nepřítele. Připomněla by zřejmě, že všechny konflikty nelze řešit pokojně a že

někdy ani správné rozhodnutí nemusí vést k triumfu nad ohromnou přesilou. Pro Picarda však byl vrak připomínkou, že přece jen porušil svou povinnost za každou cenu chránit vlastní loď.

Enterprise byla poškozena, nacházela se daleko mimo území Federace a za tuto situaci byl odpovědný jen on sám.

Sklouzl pohledem dolů na Srdce, hrubou ozdobu na jeho elegantním, sklem pokrytém stole.

Co když jeho pátrání po osudu Srdce je jen fantazie, zrozená v jeho vlastní hlavě? Kdyby tomu tak bylo, pak celá posádka hvězdné lodi platí daň za jeho sebeklam. Na druhé straně ale, co když Srdce pomůže, aby se Enterprise z těchto nesnází dostala.

Čekal jsi příliš dlouho…

T'Sara mu doporučila vzdát se kamene, anebo alespoň přestat užívat jeho sil. Skutečně v tom nebylo nebezpečí? Cestu do bezpečí by mu snad mohly ukázat sny.

Přistoupil k Srdci, uchopil je a prsty pevně sevřel jeho tak důvěrně známý tvar. I kdyby tu byla jen možnost, že by to byla pravda, musí to riskovat.

Odměřenými kroky, ale s úsměvem Picard odnesl kámen do ložnice. Položil jej k hlavě lůžka a vklouzl pod pokrývky, ani se nezdržoval svlékáním.

Zavřel oči a netrpělivě čekal, co mu dnešní noci povědí sny…

Ranní slunce bylo ještě nízko na obloze Deluly, ale on již cítil na zátylku jeho příjemný dotek. Třásl se zimou, jak mu studený vítr ovíval mokrou kůži, a otíral si mokré ruce o tenkou košili. Neměl nic, čím by ukonejšil svíravou prázdnotu svého žaludku. Říkal si, že ta bolest je hlad, ale již jen pomyšlení na jídlo mu vhánělo do hrdla hořkost. Musel naprázdno polykat, aby se ubránil nutkání zvracet

„Jste nervózní, Picarde?" Chiangův dotaz zněl sympaticky, ač byl pronesen s pokřivenými koutky úst. Oproti štíhlému Picardovi byla tazatelova postava silnější a tlustší; jeho modré šortky a košile byly nažehlené a suché.

„Ne, nejsem nervózní." Picardův seškrcený hlas však prozrazoval silné pálení vzadu v hrdle.

„Ne, samozřejmě, že ne! Jdete přece tenhle závod vyhrát!" Chiang hodil do vzduchu bílý ručník a jeho úsměv se změnil v ironický úšklebek. „Tady máte, než to tu zamokříte!"

Picard učinil prudký výpad a ručník zachytil, aby nespadl na zem, což by pro jednoročního kadeta byla ostuda. A hned se zase napřímil. Chiang se vrátil ke skupince příslušníků vyššího ročníku. „Čert tě vem!" zamumlal Picard potichu, ale svou kletbou se neuspokojil. Vrhl kradmý pohled na kolem stojící kadety a uvažoval kolik si jich všimlo tohoto rozhovoru a pochopilo jeho význam. Vypadalo to, že se zabývají svými záležitostmi. Drager a T'Soron byli na trávníku, elegantně kývali rukama i nohama a utužovali si podkolenní šlachy a ramenní svaly; Miyakawa si zaplétala vlasy do složitého copu, aby jí dlouhé černé kadeře nepadaly do tváře; a Gareth si zavazoval a rozvazoval boty, aby mu dobře seděly, což se mu ovšem stále nedařilo.

„Příliš těsné, tentokrát?"

Mladý Andoriánec vzhlédl od své práce. „Příliš volné," vysvětlil a hned se zase vrátil pohledem zpět dolů. To byla nejkratší konverzace, jakou kdy vedl; Gareth byl totiž únavně upovídaný.

Picard se rděl hanbou a při závanu tepla se mu na kůži zaperlil pot. Tak tedy Gareth to slyšel!

Pravděpodobně to v Akademii slyšeli všichni.

Otřel si tváře a krk Chiangovým ručníkem a shrábl si dozadu neposlušnou kadeř vlasů. Dobrá, teď už se nedalo nic dělat. Vytahoval se a již se to nedá odvolat.

Uslyšel za sebou křupavé našlapování bot po trávníku. Jeho svaly se uvolňovaly a tuhly v reakci na účinky nedávného přehřátí.

„Jean-Lucu!"

„Ach, nazdar, Walkere!" Pokračoval v osušování, třel si napřed jednu paži a pak druhou, jen aby se nemusel otočit a pohlédnout příteli do tváře. Walker Keel nebyl nadaný a někteří kadeti dokonce tvrdili, že nemá pro velení dost zápalu, ale v tomto okamžiku by byl Picard rád vyměnil všechno své drzé chvástání i za gram Walkerovy klidné důstojnosti.

„Budeme tě čekat u cílové čáry."

Spustil ruce a sbalil měkký oblek. do uzlu. „Jackovy věci tu jsou také!"

Koutkem oka zachytil Walkerovo pokývnutí. „UŽ je tam pěkný nával, musíme jít, abychom dostali místo."

„Jistě, raději bych… bylo by lépe…" Picard nebyl s to ukončit větu, nemohl najít slova, aby jim, oběma řekl, aby šli pryč. Nikdo z nich mu nevyčítal jeho aroganci, absolutně šílený výbuch v opilosti, ale když se teď před začátkem závodu na ně díval, bylo mu jako před zkouškou, po níž ho může čekat pro zbytek studia výsměch celé Akademie. „Ty něco víš, Walkere? Moc jsem mluvil."

„Ano, všiml jsem si," řekl s pousmáním Walker. Otevřenou dlaní poplácal Picarda po zádech pro uklidnění i ze sympatie. Pak odešel a ztratil se v proudu diváků hrnoucích se na místa podél dráhy.

„Na start!"

Modře oděné postavy po celém závodišti při tomto oznámení strnuly a pak se začaly pomalu scházet u široké bílé čáry na startu čtyřicetikilometrového maratónu. Picard předstíral nenucenost, ale krk měl strnulý a nepřirozený. Byl by ještě přivítal další odklad, ale čas se již naplnil.

Když třiapadesát párů nohou stanulo na startovní čáře, napadla ho ještě poslední bodavá myšlenka: „Aby to tak slyšela i Boothby?" Ostrý třesk startovní pistole ho zastihl nepřipraveného. Vyběhl poslední, téměř na chvostu chumlu běžců, bojujících o místo a rytmus kroku. On byl čelní běžec, vždy běhával v čele, ale v kritické chvíli mu chyběla koncentrace, aby reflexivně napjal svaly při prvním výbuchu rychlosti. Před očima měl nečekanou změť běžících nohou a komíhajících se paží, zapotácel se, ale se-

bral síly, aby se vyhnul kolizi se závodníky, kteří běželi za ním. Odvážil se ohlédnout za sebe.

Žádní běžci však za ním už nebyli, byl poslední!

Žádný nováček ještě nikdy nevyhrál Akademický maratón… až nyní!

Ozvěna těchto slov – jeho vlastních bláznivých slov – vlila oheň do jeho zaostávajících nohou. Konec, už dost toho sebetrýznění! Má před sebou dlouhý závod. Zbavil se pocitu beznaděje a zúžil své myšlení na požadavky tohoto okamžiku. Povrch cesty pod jeho tenkými podrážkami byl pevný a rovný, takže dovoloval přilnutí i rychlé odtržení obuvi. Téměř si ani nevšiml vysokých lesních stromů, lemujících první úsek vinoucí se cesty, ale uvítal jejich chladivý stín V úsilí rozehřát se. První dva kilometry se snažil uvolnit ztuhlé svaly a upravit rytmus dechu. Postupně minul pět běžců z oněch třiapadesáti a počítal je jednoho po druhém. Na pátém kilometru již byl tak soustředěný, že takovéto rozptylující malichernosti ignoroval a míjel slabší běžce bez počítání a automaticky se jim vyhýbal.

Když vyrazil z lesa do zářivého slunečního světla a spalujícího horka, uviděl čtvrtinovou značku delulského závodu. Vzduch se chvěl pozdravy čekajících davů a on pouze vztáhl ruku, aby uchopil pohár studené vody. Při první nabídce se dychtivě napil a pak sáhl ještě po dalším pohárku. Nový výbuch pozdravů, a pak ještě další, signalizovaly, že se z lesa vynořili ostatní běžci.

Alespoň už nejsem poslední!

Pomyšlení na opožděný start hnalo Picarda stále rychleji kupředu, ale jeho dech zůstával stálý. Popadl zase jeden pohár s vodou a vylil si jeho obsah na hlavu. Odolal pokušení příliš mnoho pít.

Začal běžet pro pouhé potěšení z běhu.

Po určité době dosáhl půlící značky, konečně předběhl Garetha a uviděl Miyakawu upadnout na zem s křečí v lýtku. Všechny ostatní kadety prvního ročníku již nechal za sebou.

U tříčtvrtinové značky dostihl sevřenou skupinu pěti kadetů vyššího ročníku, kteří mu blokovali cestu. Slyšel jejich dech a viděl, jak se snaží držet spolu krok ve stejném rytmu.. Strkali do sebe, tu příliš tvrdě, tu zase příliš rychle, ve snaze uvolnit se ze vzájemného sevření. Picard zahnul doleva a prodral se kupředu úzkou mezerou, která se vytvořila při okraji cesty. Kradmo zachytil pohledem tváře stažené rozmrzelostí nad nenadálým vzrůstem skupiny. Dostal ránu loktem do boku, když se jeden z běžců bezohledně snažil udržet ho vzadu. Nedovolený zákrok mu jen dodal sílu. k dalšímu zvýšení rychlosti. Nyní již běžel sám.

Cesta začala stoupat a klesat po svazích nízkých pahorků. Při tréninkových běžích se Picard snažil udržet si vždycky při zdolávání svahů stálý rytmus kroků, ale nyní v klesajících úsecích cesty využíval gravitace k dalšímu zvýšení rychlosti a snažil se udržet nový rytmus kroků a dechu i v následujícím stoupání. Lil se z něho slaný pot a štípal ho do očí; měkká látka jeho oděvu se mu lepila na vlhkou kůži. Slabá bolest v lýtkových a stehenních svalech začínala přecházet v třesavku, jakmile přecenil svou vytrvalost a běžel příliš rychle. Pohodil hlavou, aby se tak zbavil vlasů, které se mu lepily na čelo. Vyburcoval svou vůli a přemohl fyzickou indispozici, která ho začala zachvacovat. Důležité bylo udržet tělo v pohybu, byť to působilo bolest, ale toto vědomí mu nesmělo bránit v dalším běhu.

Překonal další vršek a spatřil přímo před sebou řetěz čtyř běžců. Vedl je Chiang, ale Picard si všiml, že ostatní se snažili ohrozit jeho pozici. Žena na druhém místě musí být Telegar, nejrychlejší běžkyně z Andoriánců. Druzí dva kadeti jsou pravděpodobně Dorgath a Stemon, dva favorité tohoto závodu. Oba se také zezadu tlačili na běžce v čele, aby je vyčerpali pro závěrečné úseky závodu.

Jak Picard stále pravidelně běžel, kladl v rychlém tempu jednu nohu za druhou, zároveň v tomto rytmu dýchal; z dálky už se začal ozývat temný hluk, který přešel v jásot diváků. Uviděl davy lidí, lemujících trasu závodu až po další svah.

Ne, už žádný další svah! Blížil se k Bonnellu, poslednímu vrchu na trase maratónu.

„Žádný nováček ještě nikdy nevyhrál Akademický maratón… až nyní!“

Ostatně, snad to nebylo jen tak plané chvástání. Picard sáhl hluboko do svých posledních rezerv a dolů po svahu ještě přidal na rychlosti. Země se chvěla kmitáním jeho nohou. Minul Dorgatha, právě když se terén zase začal zvedat. Před sebou měl Chianga, který spadl na třetí místo.

Hybná síla ho hnala prvních pár metrů bez úspěchu. Když se v konečném stoupání zase přihlásila tíže a on byl připraven zpomalit, vpadl naopak přesně do rytmu, takže si udržel stálý pohyb a byl schopen jej kontrolovat.

Pak vypukla hrůza.

Stane se to zde, brzy!

Připadalo mu, jako by se jeho vědomí ocitlo mimo vlastní tělo, aby mohlo pozorovat a komentovat tuto scénu.

Vždyť jsem to již jednou prožil, tento běh, tento sen. Chiang v posledních několika minutách značně ochabl a byl snadno překonán.

Ach, bože, to je velmi zlý sen.

Vpředu byli ještě Telegar a Stemon. Když Picard předstihl Andoriánku, jeho obava se prohloubila a zvýraznila.

Já zakopnu! Teď už ani krok! Zakopnu!

Chtěl se probudit a zabránit tím pokoření, které by mu tento chybný krok přinesl. Posledních několik minut závodu se před ním táhlo jako mrak hnaný větrem. Kolikrát těmito vzpomínkami už sám sebe týral? K čemu ty falešné sympatie a všechna ta lítost? Jim se však ulevilo, když mě viděli prohrát. Příliš jsem se přiblížil k vítězství! Nyní už zůstal jen Stemon. Měl silné vulkánské svaly, ale vlhkost ovzduší Deluly zatěžovala jeho plíce a snižovala vytrvalost. Ačkoli bystrým sluchem zjistil, že se mu Picard přibližuje, již nebyl schopen svou rychlost zvýšit. Vzdálenost mezi nimi se snižovala.

Teď? Od tohoto okamžiku ještě dva kroky?

Picard se pokusil přimět se k ostrému nástupu, což však způsobilo, že ztratil pevnou půdu pod nohama a nebyl schopen ovládnout své tělo, které už sotva cítil; nemohl tedy zabránit pohromě, která pak přišla. Scénář se měnil. Jednou ho prudký pád vrhl Chiangovi k nohám, jindy se opravdu ujal vedení a teprve potom upadl na zem a z vyčerpaných plic mu vyrazil dech pohled na čtyři příslušníky vyššího ročníku Akademie, kteří se kolem něho přehnali. Nesčetné variace tolikrát otravovaly jeho spánek už po mnoho let, takže si nemohl vzpomenout, kde vlastně opravdu upadl. Několik jeho spolužáků z Akademie by si nepochybně vybavilo skutečný průběh této události.

I páté místo by bylo důvodem k oslavě… kdyby nebylo mého chvástání!

Právě to byl ve skutečnosti ten chybný krok! Snad hledal podvědomé metaforu pro vyjádření své arogance. Jistě by to bylo přijatelnější vysvětlení nežli chybný krok na rovné cestě nebo imaginární valoun, který si později vymyslel, aby vysvětlil svůj náhlý pád.

Kolem něho proběhl Stemon.

Teď! Teď to musí přijít! Za tento okamžik jsem se nikdy nedostal.

Přeběhl však vršek a začal až krkolomnou rychlostí sbíhat dolů. Kdyby to nebylo ve snu, byly by se mu určitě zapletly nohy. Vrátila se mu fyzická pohoda a měl pocit, že vzduch vanoucí proti jeho hrudi ho nadnáší jako vítr proudící pod křídly letícího sokola.

Radost, kterou mu poskytlo návrší Bonnell, když na jeho svahu předběhl ostatní závodníky, se nedala srovnat s tím, co ho čekalo na druhé straně. Zavalil ho hromový křik a jásot davů čekajících u cíle závodu.

Bílá páska vlála nad cílovou čarou, zdravila ho a čekala na jeho objetí.

Zavřel oči, vyčerpán obavou z toho, co by se ještě mohlo stát, kdyby se díval déle.

Ne! Toto je už nad mé síly! Být tak blízko a ještě všechno ztratit…

Pak se mu do prsou zařízla cílová páska.

Picarda probudil vlastní křik ze sna. Potmě se rychle posadil a jeho hruď se prudce zvedala. Kabátek a kalhoty měl promočené potem a pokrývky kolem sebe zamotané jako pásku na cílové čáře.

Vyhrál jsem.

Zalapal po dechu a cípy pyžama si otřel obličej. Pot mu stále ještě stékal do oč; rukou si otřel temeno hlavy. Samozřejmě, vyhrál jsem. Jen ve snu jsem v závodě nezvítězil… nebo je to přece jen jinak?

Tyto dvě protichůdné myšlenky se v jeho vědomí stále spolu potýkaly, přeskakovaly z jedné skutečnosti na druhou a obě byly v Picardově mysli pevně zakořeněny.

„Počítači…“

Picardův chraplavý šepot byl tak nesrozumitelný, že nedokázal systém aktivovat. Kapitán si pročistil hrdlo a zkusil to znovu. „Počítači, kdo vyhrál maratón Akademie Hvězdné flotily na Delule II v roce 2324?“

Vstupní spoje zabzučely a počítač odpověděl:

„Akademický maratón na Delule II vyhrál kadet-nováček Jean-Luc Picard.“

Tak! Samozřejmě! On o tom doopravdy pochyboval?

Picard odhodil mokré pokrývky, vyhrabal se z postele a začal hledat nějaké čisté, suché oblečení. Při bloudění kabinou ho zaplavila další vlna vzpomínek. Zhroutil se dva kroky za cílovou čarou a pak ho vyhazovali do vzduchu Jack Crusher, Walker Keel a zřejmě také jiní kadeti ročníku nováčků. V davu diváků byl toho dne i velitel Hansen a dělal si poznámky. U nově jmenovaného admirála Hansena se pak po letech tato skutečnost projevila jistým protěžováním Picarda.

Během dvou hodin se arogantní chvástání nějakého nováčka změnilo v projev podložené sebedůvěry, který přispěl k jeho rostoucí reputaci jako kadeta.

Picard otevřel zásuvku svého prádelníku a ponořil do ní ruce. Namísto suchého prádla však vytáhl malou, plochou krabičku. Léta ji už neotevřel a ani k tomu necítil nutkání.

Palcem stiskl západku víka.

Medaile byla zářivější, než jak si ji pamatoval, a menší. Přejel prsty po vyrytých slovech. Medaile i slova byly docela chladné.

Ano, samozřejmé, vyhrál jsem! Z pamětní medaile, kromě vzpomínek, dosud žádné zvláštní potěšení nepociťoval. Skutečnost, že jen taktak unikl veřejnému pokoření, vyhrotila u něho poznání, že arogance může snadno způsobit katastrofu. Byl vždy vděčný za to, že tato lekce z možné ostudy zůstala jen jeho soukromou záležitostí. Po celá čtyři léta se chránil před planým chvastounstvím, tak běžným v uličnických schválnostech a šeptaných urážkách u ostatních kadetů, jeho spolužáků. Chiang se mu stal na celý život připomínkou oné události…

Konec s tím! Vyhrál jsem. To ostatní bylo jen noční můrou!

Špatné vzpomínky na tento případ byly dosud překvapivě živé. Pln strachu se zhluboka nadechl a zmalátněl. Pevně sevřel v prstech okrouhlou kovovou destičku, až se mu její ostré hrany zahryzly do kůže. Medaile však byla skutečná. A byl to důkaz!

Vyhrál jsem. Musel jsem vyhrát! S tím Srdce nemá nic společného!

Kapitola dvacátá šestá

Pohled z vesmíru na krásy Dynasie vyrazil Keydovi Chandatovi dech. Zvířená bílá oblaka se táhla jako tekutá poleva nad smaragdově zeleným drahokamem planety. Naplňovala ho posvátná úcta k obrazům Iconie v prastarých textech a nikdy ho ani ve snu nenapadlo, že by se mohl tento nový svět svou nádherou Iconii vyrovnat.

„Může vám někdy tento pohled zevšednět, kapitáne Mycelli?“ zeptal se rektor. „Je to opravdu tak obyčejné místo, že váš lid může být k jeho divům lhostejný?“

„Ne,“ odpověděl elegantní důstojník Federace. Rovněž jeho oči byly upřeny na obrazovku velitelského můstku. „Kdyby mě to někdy přestalo vzrušovat, musel bych se své funkce zříct!“

Vyslankyně Tommasová byla příliš chytrá, aby jako diplomat nevystihla vhodný začátek. „Snad i další návštěvy na této hvězdné lodi budou Fakultě demonstrovat některá dobrodiní Federace:“

„A já bych byl nesmírně potěšen, kdybych mohl vést tyto exkurze v Sullivanu před schůzemi rady,“ řekl Mycelli a dále se věnoval řízení lodi.

Rektor přijal nabídku s úklonou. „Jestliže, kapitáne, vůbec něco pohne kamennými srdci našich konzervativců, bude to vaše loď.“ Chandatova citlivost, kterou právě projevil, byla srdečná a proto dvojnásob odzbrojující. Oni netušili nic.

„Kapitáne,“ řekla první důstojník Dierová, když přišla k trojici stojící na vyvýšené zádi paluby. „Dynasiánská delegace sděluje, že je připravena na cestu.“

„Omluvte mě, rektore,“ řekl Mycelli, „musím jít přivítat naše nové hosty.“

Sotva kapitán s prvním důstojníkem Dierovou odešli do transportní místnosti, Chandat přestal pozorovat obrazovku a obrátil se k Tommasové. Nemohl si dovolit věnovat pozornost čemukoli jinému, kromě požadavků rozvíjející se tajné dohody.

„Vyslankyně, velmi oceňuji možnost použít této hvězdné lodi pro uspořádání konference. Celá Fakulta uznává potřebnost neutrálního území, nehledě na to, že bezpečnost tohoto místa mírní napětí vyplývající z obavy před útoky vzbouřenců.“

„Tak, děláte určitý pokrok.“

„Svým způsobem,“ vzdychl Chandat. „Zatím nedošlo k žádnému pohybu ve směru k dohodě o problému přistoupení k Federaci, ale zařídil jsem alespoň, aby se co nejvíce utlumily rozepře. Tím, že každá fakultní frakce smí mít jen jednoho zástupce, došlo k podstatnému snížení křiku při našich debatách.“

Vyslankyně se usmála v uznání významu tohoto byť malého úspěchu a Chandat litoval, že jejich rozvíjející se přátelství brzy náhle skončí. Pokračovali v rozhovoru o méně závažných věcech a jestliže Tommasová zaznamenala u rektora rostoucí obavy, musela to přičítat tlakům blížícího se zasedání rady.

Otevření dveří ohlásilo příchod zástupců Fakulty. Když Mycelli doprovázel jednu skupinu Dynasiánců na zadní palubu Sullivanu, turbovýtah u předního konce můstku vyložil Dierovou a její svěřence na velitelskou palubu.

Chandat čekal trpělivě, až jeho kolegové skončí s pozorováním hlavní obrazovky; i kdyby nic jiného, tímto připomenutím jejich společného původu bude posílen duch jednoty. Pak, když se opět uklidnili, všichni profesoři si jeden po druhém, nenápadně stoupli k jednotlivým členům posádky.

Chandat široce rozpřáhl ruce jako na přivítanou a řekl: „Teď!“

S uspokojením zaznamenal, že Dynasiánci ihned uposlechli.

Oomalo a Shagret, nejsvalnatější z akademiků, byli vybráni, aby zneškodnili kapitána a jeho prvního důstojníka.. Dierová však měla výcvik Hvězdné flotily a byla děkanovi víc než rovnocenným protivníkem, ale přestala s ním bojovat, když viděla, že rodilý dynasiánský profesor začal škrtit Mycelliho a popadl ho za nohy. Oomalovu tlustému ještěřímu tělu kopání Mycelliových bot vůbec nevadilo.

Vyslankyně snadno odrazila Dean Thorinovou, ale jako pravý diplomat zavelela: „Nebojujte s nimi!“

Naštěstí všichni přítomní členové federální posádky uposlechli jejího rozkazu a Oomalo uvolnil svůj škrtící chvat. Kapitán s rudou tváří padl naznak na palubu.

„Oceňuji vaši spolupráci, vyslankyně,“ řekl Chandat. „My nechceme nikoho napadat.“

„A jaký je tedy důvod tohoto útoku?“ Hněv pro jeho zradu důvěry vymazal všechny stopy jejího dřívějšího přátelského chování.

„My potřebujeme Sullivana!“

„Zbláznil jste se?“ vykřikla první důstojník Dierová. Její kapitán dosud lapal po dechu a nebyl schopen slova.“Co si myslíte, jak dlouho si vaši lidé mohou udržet kontrolu nad touto kosmickou lodí?“

„Dost dlouho pro naše záměry, velitelko Dierová. Podívejte, jisté vzácné iconské artefakty, které máme, jsou stále ještě účinné.“ Chandat sáhl po medailonu na konci svého rektorského řetězu. „Tento, například.“

Prstem zatlačil na střed medailonu a čekal, co se stane.

Účinek sonického vlnového generátoru se projevil okamžitě a byl dramatický. První lodní důstojnice se zhroutila na palubu tak rychle, že neměla čas ani zaúpět. Stejně dopadla i vyslankyně a ostatní příslušníci lidské rasy.

Vyšlo to! Chandat byl ohromen, že jeho odhad omračující frekvence účinné na tuto cizí rasu byl správný. Snad přece jen bylo jeho poslání být vědcem.

„Ono to funguje," vykřikl Shagret, stejně překvapený jejich úspěchem. Děkan se díval na moře padlých těl a po tváři se mu rozléval ješitný úsměv. Pak se sehnul a prohlížel Dierovou.

„Ještě dýchá."

„Ale samozřejmě," řekl Chandat, ačkoli se v nitru bál, aby vysokofrekvenční sonická vlna nebyla osudná. „A oni zůstanou v bezvědomí celé hodiny, určitě dostatečně dlouho, abychom je mohli zneškodnit." Toto bylo další proroctví vycházející z dávného vědění, ale on náhle nabyl jistoty, že technologie jeho iconských předků byla skutečně tak vynikající, jak se o ní píše.

„Ale co bude s ostatními?" naléhal Oomalo s pragmatickým postojem domorodce.

Chandat překročil Tommasovou ležící tváří k zemi a zamířil na velitelskou palubu. Naštěstí posádka kosmické lodi třídy Miranda je malá, takže podrobit si i její zbytek bude ještě mnohem snadnější. Ačkoli pro řízení lodi mohli být vybráni i jiní vůdci, ke kormidlu Sullivana přistoupil sám rektor Chandat. Když usedl za kontrolní přístroje kosmické lodi, poslal pro Diata Manju.

Starý muž se zdržoval na okraji můstku, ale na celé akci se nepodílel. Když však uslyšel volat své jméno, vykročil těžce vpřed a na vpadlou hruď tiskl pergamenový svitek.

„Ale, rektore," řekl Manja vyděšeně, „jak nám může toto násilí pomoci řešit T'Sařin případ?"

„Prosím, profesore, nedělejte si starosti s malichernými detaily meziplanetární diplomacie; to je moje práce." Chandat s rostoucím potěšením studoval konzoli letové kontroly. Dal by ochotně svůj život za několik příštích dnů této vesmírné cesty.

„Nyní, račte, koordináty Stanoveného místa, o němž jste se zmiňoval!"

S těžkým povzdechem Manja rozvinul pergamenový svitek a ukázal starou hvězdnou mapu.

Asao Matasu právě zavřel oči, když zvonek interkomu porušil poklidné ticho jeho kabiny.

„Omlouvám se, že vás ruším v meditaci, admirále," ozval se o sekundu později hlas jeho pobočnice, „ale plukovník Kiley-Smith řekl, že je to naléhavé; jde o nějakou kosmickou loď, která se ztratila z dohledu a neodpovídá na volání subprostorového rádia."

„Děkuji vám, poručíku," odpověděl Matasu a narovnal své dlouhé hubené tělo z polohy lotosu. „Počkejte na mne prosím v komunikačním středisku!"

Velitel Hvězdné základny 75 kráčel halami stanice s mírně skloněnou hlavou. Vypadalo to, jako by stále byl ještě ponořen do meditace, ale držení jeho těla bylo spíše praktické nežli filozofické; Matasu byl velmi vysoký muž a jehož hlava se téměř dotýkala stropu.

Poručík Abellová již na něho čekala před vchodem do komunikačního komplexu. Usmála se na pozdrav a řekla: „Tudy, admirále," otočila se a otevřela dveře.

Matasu pokynul hlavou a následoval ji přes práh. Jeho poslední pobočník rezignoval kvůli kontaktním čočkám a věnoval všechny své poznámky admirálovu žaludku. Matasu oceňoval u Abellové větší zdvořilost, ale doufal, že svou snahu nebude přehánět. Snad by jí měl doporučit cvičení jógy, aby si udržela pružnost svalů své šije, právě tak jako on sám by se měl zbavit svého zvyku dívat se stále dolů.

V místnosti se však admirál mohl úplně narovnat. Kontrolní místnost komunikačního centra byla konstruována jako prostorný dóm, jehož prohnuté stěny byly osvětleny barevnými údaji. Tucty map, listin a grafů představovaly proud informací, které přicházely i vycházely z Hvězdné základny 75 do všech bodů v sektoru i mnoha míst mimo něj.

„Dosud ani slovo z Enterprise?"zeptal se Matasu.

„Ne, pane," řekl Kiley-Smith a vstal od spojovací konzoly, zajišťující styk mezi kosmickými loděmi a stanicí. „Ale právě teď jsme ztratili kontakt s Plathem, klingonskou útočnou lodí s dvanáctičlennou posádkou."

Operátor konzole pokračoval ve svém hlášení. „Navigátor kosmické lodi oznámil svou polohu těsně po tom, co Enterprise podala zprávu o zničení Hvězdné základny 193. Kapitán Duregh s Portsmouthem dobrovolně zahájil záchrannou akci, ale Plath se již neobjevil."

Hvězdná základna 193 pokrývala prostor, který byl daleko mimo dosah běžných možností admirála Matasu, a zničení stanice mu znemožnilo dovědět se, co se v onom sektoru stalo; byl by potřeboval mít oči, které by viděly i ve tmě. Jsou v onom prostoru ještě nějaké jiné kosmické lodi, které by mohly celou záležitost prozkoumat?"

Kiley-Smith zavrtěl hlavou. „Portsmouth a Clarke přistály na Luxoru IV, ale oba se již vydávají na jiné mise."

„Pokusím se jednu tuto loď z její mise vyvázat," řekl pevně Matasu, ale věděl, že změna si vyžádá hodně času na přípravu a i nejrychlejší lodi bude dlouho trvat, než zdolá danou vzdálenost. „Zatím vyhlaste poplach pro všechna zařízení Hvězdné flotily v tomto kvadrantu; řekněte jim, ať se také podívají po Enterprise i po Plathu… a po těch, kdo je napadli. Já připravím zprávu pro velitelství Hvězdné flotily a oznámím jim tuto situaci."

„Rozkaz, pane!"

Když se admirál vydal do své pracovny, opět se skloněnou hlavou, aby bez nebezpečí úrazu prošel všemi chodbami, poručík Abellová řekla právě to, o čem on sám starostlivě přemýšlel.

„Co se to tam děje, admirále? Explodující hvězdné základny a mizející hvězdné lodi… Že by Romulani plánovali novou ofenzívu za své impérium?"

Zavrtěl hlavou. „Bitevní loď je silná, ale nemyslím si, že by mohla zničit najednou dvě federální kosmické lodi."

Abellová přijala admirálův úsudek se zmateným zamračením: „A co by tedy mohla?"

„Já nevím, poručíku," řekl Matasu, „ale doufám, ať je v tom kdokoli či cokoli, že se na mé hvězdné základně žádné peklo nerozpoutá!"

A Jean-Lucu Picardovi, ať je kdekoli, možná pomohou sami bohové.

Kanda Jiak se otřásl, když vstoupil do chladného vzduchu vězeňské cely. Toužil po tlustém pleteném svetru, který si strčil do batohu jako milý dárek na rozloučenou od prvního důstojníka Conrada, ale všechny jeho věci mu byly zabaveny, když vstoupil do bezpečnostního komplexu.

Jiak se obrátil na svou ozbrojenou průvodkyni a ještě jednou zaprotestoval: „Ale já nejsem Dynasiánec!“

„V pořádku,“ řekla strážná s hlubokým povzdechem. „Vy náhodou jen tak vypadáte.“ Prstem klepala v rychlém sledu na panelovou stěnu.

Mladík uskočil, když z rámu dveří do místnosti náhle proniklo vysoké bzučení silového pole. Imigrační úředník na Křižovatce Hayhurst označil jeho zadržení za byrokratickou formalitu a Jiak tedy očekával, že bude muset strávit pár hodin v čekárně pro cestující; místo toho však ho odvedli k výslechu do bezpečnostní místnosti. Zprávy vyslancům a kosmickým lodím byly úplně zmatené, ale jisté bylo, že důstojníci Hvězdné flotily jsou znepokojeni. Dynasiánci museli nějak rozhněvat Federaci ještě více, nežli DiWahnšťané.

Jak se opatrně přiblížil ke dveřím cely, dával pozor, aby se nedotkl silového pole, a natahoval se, aby se mohl podívat do chodby. Stráž odešla.

Jsem politický vězeň.

Toto konstatování bylo sice komické, ale značně znepokojivé. V každém případě však bylo jisté, že nemohl někomu ani říci, ani zakřičet, že chce odejít. Potlačil slzy a obrátil se, aby pozdravil svého spolu-vězně.

Nejprve si uvědomil jen zahalenou postavu, skrčenou na jednom z úzkých lehátek. Teprve potom mladý Icoňan rozpoznal, že je oblečena do těžké kutny s kapucí. Mužovo čelo pokryté vějíři vrásek se klenulo nad purpurovýma očima a jeho pleť měla jemně fialový nádech. Sice to nebyl úplně zrcadlový obraz Jiakovy tváře, ale přesto měli oba podobné genetické rysy.

Jiak překvapeně vydechl a zakoktal: „Vy jste… Dynasiánec?“

„Tak to stojí v mých osobních dokladech,“ řekl muž a zkřivil rty do potměšilého úsměvu.

„Od svého útlého dětství jsem žádného jiného Icoňana neviděl.“ Jiaka zarazil zjevný nesouhlas jeho spolu-vězně, ale snažil se zachovat klid. „Jmenuji se Kanda Jiak.“

„Jmenovec, Držitele Drahokamu!“ Dynasiáncovy barevné oči zaplanuly vzrušením. „Jak jste přišel k tak proslulému jménu?“

Rozradostněn takovým přivítáním sedl si Jiak se zkříženýma nohama na zem k cizincovu lehátku a pustil se do vyprávění o svých posledních dnech na Ikkabaru a o svém odletu z Rediferu. „Než jsem se dostal na Hayhurstskou křižovatku, pokusil jsem se navštívit DiWahn, ale…“

„DiWahn!“ Muž se prudce vztyčil a popadl Jiaka za košili. „Co vy víte o planetě DiWahn?“

„Nic… všechny cesty do této soustavy byly zrušeny.“ Důraz mužova naléhání ho znervóznil. „Conrad říkal, že těžkosti mají co dělat s armádou a s hrozbou ozbrojené agrese proti Federaci.“

„Ach, to tedy odstartovala flotila Věrných!“ Muž pustil Jiaka a zvrátil se na stěnu cely. Zahleděl se do dálky, jako kdyby měl na obloze nějaké vidění. „Celé generace musely čekat, než přišel náš čas vstoupit do Snění.“

T’Sařina díla zaznamenala diWahnskou víru: DiWahnšťané byli posedlí sny o Držitelích Drahokamu. „Vy jste ale říkal, že jste Dynasiánec!“

„V životě jsem už říkal mnoho věcí.“ Icoňan se nejistě usmál. „Konzulát prověřuje moje osobní doklady právě tak jako vaše. Kdo ví, na co při tom přijdou! Zjistí-li pravdu, pak zůstanu v této celé nebo v nějaké jiné na celý zbytek svého života.“

„To je mi líto,“ řekl Jiak a znepokojeně uvažoval, jaký asi zločin tento toulavý DiWahnšťan spáchal. Doživotní vězení čekalo obvykle vrahy.

„Ušetřte mě svého soucitu! Já jsem své životní poslání splnil, kdežto vy jste teprve na začátku.“

DiWahnšťan se stále díval zaujatě do prázdna. „Tak jako vy, i já jsem prožil dětství mezi mnoha rasami Federace. Nikdy jsem nohou nevkročil na svůj rodný svět, ale můj otec mi ukázal cestu Věrného. Zapřísáhl jsem se povinností sledovat T’Saru.“

„Vy znáte T’Saru?“ vykřikl Jiak. Slyšet její jméno bylo jako potkat na úplně cizím místě přítele! „Prosím, vyprávějte mi o ní!“

DiWahnšťan byl ale tak zaujat svými vzpomínkami, že se nedal vyrušit. „Lituji jen toho, že se nemohu včas vrátit domů a přidat se k armádě. Aby mě nechytili nevěřící, koupil jsem padělané doklady, které ze mne udělaly Dynasiánce. Toto rozhodnutí je můj konec!“ Rezignovaně pokrčil rameny. „Vězení je jen nepatrnou cenou za znovuobjevení Drahokamu!“

„Drahokam?“ Jiakovi se rozšířily oči při zmínce o této mocné ikoně. „Vy myslíte, že Drahokam Snů není jen legendou?“ DiWahnšťan zaváhal. Jeho odpověď zadržel vzdálený zvuk otevíraných dveří a dupání bot na chodbě.

„Ne, není to mýtus, Kando Jiaku, Držiteli Drahokamu,“ zašeptal. „Postarejte se sám o sebe! Vstupte do našeho Řádu a naslouchejte Vyprávění!“

„Ale jak mohu najít…“

„Zeptejte se ženy jménem Camenae na Hvězdné základně 193. Budete-li souhlasit s její cenou, ona vám dá na vaši otázku odpověď. Najděte Drahokam a najděte Věrného!“

Kroky se zastavily před celou.

„Hej, nemám na to celý den,“ řekl zvenčí podrážděný hlas.

Jiak uviděl, že se silové pole dezaktivovalo. Ve dveřích stála strážná a držela jeho batoh.

Pokynula mu pohybem hlavy. „Federální konzulát potvrdil vaši příslušnost na Rediferu III. Můžete opustit Křižovatku, pokud se nevydáte na Dynasii.“

„Běž!“ pobídl ho vlídně DiWahnšťan.

Jiak povstal, ale ze slov onoho muže se mu točila hlava.

Před tisíci lety Drahokam. Snů otevřel Tři Brány, což zachránilo iconský lid od vymření. Jestliže první Kanda Jiak prošel Branou na Ikkabar, síly jeho Drahokamu mohly planetu zkrotit. Bez jeho pomoci pak třetí větev iconské rasy uschla.

Kdyby se však jmenovec Kandy Jiaka zmocnil Drahokamu, snad by se tragická historie dala změnit.

Poslední živý syn Ikkabaru si vzal od strážné batoh a vyšel na chodbu. Kráčel vstříc pokoji a novému poslání.

Kapitola dvacátá sedmá

V hlavní strojovně byl vzácný klid. Hluk, který obvykle tento prostor naplňoval, působil především stálý puls komory pro reakce mezi hmotou a antihmotou. Dnes byl ale hnací systém vypnutý a lodní motory studené; namísto toho zachvátilo strojovnu rámusení a shon lidí. Personál strojovny neustále pobíhal z jednoho pracoviště na druhé.

V tomto vířivém pohybu však byl přece jen ostrůvek klidu a stability. Hlavní situační monitorovací zařízení sledovalo většinu prostoru u čelní stěny strojovny a Geordi LaForge se posledních pět hodin stále vracel k tomuto výseku plánů Enterprise, který měl na displeji. Když hlavní inženýr zkoumal poškození lodi poprvé, velké části schematických plánů byly posety blikajícími červenými body. Když však kontroloval postup opravných prací nyní, již hodně indikačních kontrolek blikalo zeleně.

Geordi prověřil stav i na palubě a obrátil se k prvnímu důstojníkovi: „No, dobrou zprávou je, že deflekční štíty už zase fungují."

„A jaká je ta špatná?" zeptal se svědomitě Riker.

„Že mají výkonnost pouze čtyřicet šest procent a na této úrovni zůstanou, dokud neumístíme na základní obal trupu alespoň pět stejnoúhlých přenosových mřížek a pak neseřídíme celý soubor."

„Tak to udělejte!"

Geordi varovně zavrtěl hlavou a řekl: „Rozkaz! Ale pro práci na mřížkách budeme potřebovat nespřažené zdrojové generátory gravitační polarity, čímž zůstaneme přes čtyři hodiny bez deflekčních štítů. Jde o postup, který se obvykle provádí jen v opravnách kosmických doků. Jestliže totiž naše štítové generátory rozpojíme v prostoru…"

„Z Enterprise se stane sedící kačena," doplnil Riker. „Může nás napadnout každý, kdo bude mít nějakou bouchačku!"

„Přesně!" řekl hlavní inženýr. „A nejen to, bez fungujících deflekčních štítů se budeme moci pohybovat jen cestovní rychlostí a nebudeme ji moci zvýšit, aby nás neprovrtali jako ementálský sýr. Při déle trvajícím plném výkonu budeme riskovat mikroskopickou korozi duraniového materiálu trupu."

„Nedáváte nám příliš mnoho možností výběru, Geordi!"

LaForge pokrčil rameny: „Myslím, že zázraky jsou vaší parketou, veliteli!"

„Vypadá to, že jsem pro tentokrát již vyčerpal svůj příděl." První důstojník se zahleděl na schémata a zamračil se. „Toto rozhodnutí bude musit učinit kapitán Picard. Přijdu za vámi, až s ním o tom promluvím."

„Žádný problém, veliteli," řekl Geordi a mile se usmál. „Budu stále tady."

Inženýr se obrátil znovu k hlavnímu displeji, když právě další červená kontrolka začala blikat zeleně. Pomalu, ale jistě se loď, část po části, vracela do normálního stavu.

Ze širokých oblých oken Přední desítky byl nejlepší pohled do kosmického prostoru na celé Enterprise. Deanna Troi tento pohled přímo zbožňovala. Dnes však shledala, že venkovní scenérie mimo jídelnu je znepokojující připomínkou nynějšího nebezpečí. Poškozená kosmická loď plula bez cíle pustým prostorem spolu se zbytky vraku bitevní lodi jako se svým jediným souputníkem. Patrně i jiné členy posádky tento pohled naplňoval hrůzou, protože v jídelně bylo obsazeno jen několik málo stolů a lidé u nich seděli k oknům zády.

Poradkyně se posadila k baru a pokusila se myslet na to, co by si měla dát. Po očku pozorovala Guinan, jak stavěla dvě sklenice před dvojici hostů na druhém konci barového pultu a pak se obrátila k ní.

„Čím vám mohu posloužit," zeptala se hosteska. Měla na sobě vyšívanou róbu zelené barvy lesa a na hlavě čtvercovou čapku téže barvy, jen poněkud tmavšího tónu.

„Ještě jsem se nerozhodla," řekla Troi. „Co mi doporučíte?"

„No, záleží na tom, nač máte chuť. Chcete raději jíst nebo pít?"

„Hlad moc nemám," rozhodla se Troi. Neměla sice právě ani žízeň, ale myslila si, že by bylo nemístné, kdyby při své návštěvě Přední desítky neobětovala za svou přítomnost nějakou tu platební známku.

Guinan uchopila kónickou sklenici. „Tak to. bude pití! Co byste říkala venušanskému ovocnému moštu?"

„Ano, to je přesně to, na co bych právě měla chuť." Toto nadšení znělo násilné nejen uším Troi, ale vážně je nebrala ani Guinan, protože se ani nepohnula, aby naplnila sklenici.

„Mám dojem, Deanno, že vás něco trápí!"

Troi vzdychla a s provinilým úsměvem řekla: „Všichni ti okolo se domnívají; že musím plnit povinnosti poradkyně i teď, nezapomeňte!"

Guinan zašeptala hrdelním hlasem, jako když přede kočka: „I poradci sem tam potřebují sympatické posluchače!" Otočila se aby nalila nápoj, a tím dala Troi čas srovnat si myšlenky.

Mošt byl vynikající a po několika doušcích se zdálo, že při jeho jemné vůni se lehčeji povídá. „Willu Rikerovi dělá starosti kapitánovo zaujetí Satanovým srdcem. Bojí se, že jde u něho už o utkvělou myšlenku… a myslím si to i já."

„Proč si to myslíte?"

„No, změna kursu, která nás přivedla sem," pokynula hlavou směrem k oknům, „přinesla jen samé těžkosti. Kapitán říká, že ke změně došlo proto, aby-

chom odvedli naše pronásledovatele daleko od zranitelných kolonií Federace; nemohu se však zbavit přesvědčení, že tu zapracovaly jiné motivy, když ani nehledal omluvu opožděného předání Srdce!“

Hosteska na okamžik sklonila hlavu a plochý okraj čapky zakryl její výraz. Když opět pohlédla na Troi, její názor, který se pokusila vymazat ze své tváře, se jí přece jen ještě zrcadlil v černých očích. Řekla však: „Nevěřím, že by Picard připustil, aby Srdce vážně kompromitovalo jeho velitelská rozhodnutí!“

„Vy jste si tím tak jistá! Proč?“

„Protože,“ řekla Guinan, „všechny příběhy, které jsem slyšela, mluví spíše o pokušení než o přinucení. Srdce dokáže obrátit vaše vlastní přání proti vám, ale nemůže vás přinutit udělat něco proti vaší skutečné přirozenosti.“

„A kapitán Picard by se nikdy nerozhodl tak, aby kvůli tomu Enterprise a její posádka utrpěly škodu.“ Guinan přikývla a Deanna si pohrávala s myšlenkou uzavřít celý případ právě tímto přijatelným názorem, ačkoli věděla, že nebude snadné Rikera přesvědčit. „Mohla bych dostat ještě něco jiného z těch vašich drinků?“

„Jsem ráda, že vám chutná.“ Guinan sebrala prázdnou sklenici, vytáhla zpod pultu jinou a vytřela ji.

„Guinan, kapitán vám věří tak jako nikomu jinému na palubě Enterprise. Kdybyste ho mohla přesvědčit, aby dal Srdce do trezoru…“

Sklenice, kterou hosteska držela, jí vyklouzla z prstů a spadla na zem.

„Co se stalo?“ Troi překvapilo, že její žádost mohla tak otřást vždy klidnou Guinan. „Bojíte se, že vám ji nebude chtít předat?“

„Ne, poradkyně, mám strach, že by to mohl udělat!“

„Ale to by bylo stejně jen na chvíli,“ řekla Troi, „jen než by se uložilo Srdce v trezoru, kde by je chtěl Will zajistit pro zbytek naší cesty.“

Zatímco Troi mluvila, Guinan pokyvovala hlavou a pak řekla: „Jednou z výhod stárnutí je, že poznáváte své vlastní možnosti. A tohle by bylo určitě riziko, které nejsem oprávněna na sebe vzít. Pokud jde o Srdce, věřím Jean-Lucovi Picardovi daleko víc než sama sobě.“

„Ale proč?“ Když Troi pomyslila na síly, které snad Srdce má, její neklid se znovu plnou silou, rozhořel.

„Můj lid znal Srdce jako Pána všech událostí a rasa Naslouchačů věděla, že jeho vliv může vyústit v osudové očarování.“

„Očarování? Od vás to zní jako pohádka a kapitán je jako nešťastný princ, kterého uhranuly ďábelské čáry.“ Troi se této analogii usmála a zeptala se: „Myslíte si, Guinan, že Srdce je satan?“

„Jen živoucí bytosti mohou sloužit dobru nebo zlu. Vy si myslíte, že Srdce je živé?“

„Nevím o tom nic… ale kapitán o něm stále častěji mluví jako o vnímající bytosti.“ Na chvilku se ponořila do svých pocitů a pak zavrtěla hlavou. „Prostě, já nevím!“

„Ani já, poradkyně,“ řekla Guinan tiše. „Ani já!“

Když se otevřely dveře pracovny, Dat přehlédl bez vzrušení interiér. Byl nezaujatým pozorovatelem, a proto v něm přítomnost Srdce na kapitánově pracovním stole nevzbudila žádné vzrušení. Přesto však i u Data podnítil kámen celou řadu asociací se současnými vzrušujícími událostmi. Z čistě rozumových důvodů by byl proto raději, kdyby se Srdce nebylo vůbec dostalo na palubu Enterprise.

„Odpočinul jste si, kapitáne?“ zeptal se Dat, když kráčel místností.

„Cože?“ Picard vzhlédl od svého stolního videorekordéru. „Ach, můj odpočinek? Ano, odpočinul, děkuji vám!“ Dat pozoroval často, že příslušníci rasy Lidí užívají různých uctivých frází v přímém styku se členy svého společenství, a nikoli doslova, když podávají přesné informace. Usoudil, že teď právě nastala taková situace, protože kapitánův fyzický stav se od porady v jídelně zřejmě nijak podstatně nezlepšil. Picard se ohlédl na počítač a pak na záznamník v Datových rukou. „Snad už nenesete zprávu o svých výzkumech?“

„Ještě to není definitivní,“ řekl Dat. „Jen jsem identifikoval příslušné koordináty lokality, o niž jste se zajímal.“

„Ukažte!“ Picard se naklonil nad desku stolu, dychtivě sáhl po záznamníku a nedočkavě si povzdychl při pohledu na hvězdnou mapu Federace, s níž porovnával svůj náčrt. „Ano, to je to místo, přesně! Ale to vám určitě trvalo dlouho, než jste to našel!“

„Omlouvám se za zdržení,“ řekl Dat. „Moje zkoumání však komplikoval zvláštní aspekt situace, kterou jste načrtl. K tomu zvláštnímu postavení komety vůči vyznačené soustavě hvězd totiž dosud nedošlo; a skutečně k němu nedojde alespoň v příštích osmačtyřiceti hodinách.“

„V budoucnosti…“ zabručel Picard. Obočí se mu zježilo úporným přemýšlením a ruka mu klesla dolů na Srdce. „Ano… ano, samozřejmě. To znamená, že stále ještě je čas jednat!“

„Zajímavé! Jakou zvláštní akci to bude vyžadovat?“

„Děkuji vám za pomoc, pane Date!“ Kapitán ani neodtrhl zrak od mapy. „To by bylo zatím vše.“

Datův pozitronický mozek zaznamenal novou spojitost, totiž mezi hvězdnou mapou a Satanovým srdcem. Když android opouštěl kapitánovu pracovnu, začal počítat s pravděpodobností, že brzy dojde k další katastrofické události.

Troi kráčela na můstek Enterprise a zachvátilo ji neobyčejné podezření – její empatie hned určila jádro nesnází: poručík Worf sledoval ze zádi turbovýtahu její pohyb do velitelského centra. Vycítila u něho obvyklou nechuť, která vždy doprovázela jejich styky, zvlášť pokud šlo o Worfova syna Alexandra; to však překryl nový soubor emocí, které už se daly rozuzlit mnohem hůře. Nepochybovala, že Klingon je vůči ní z nějakého důvodu velmi ostražitý.

Riker a Picard byli zabráni do neveselého rozhovoru o opravě štítů, takže Troi se posadila klidně vedle kapitána.

„…bezpodmínečně musíme obnovit výkon našich štítů," pokračoval Picard. „Tato mise ještě neskončila a proto nemůžeme zůstat bez maximální ochrany."

„Souhlas!" řekl Riker, ačkoli Troi u něho snadno vycítila obavy z tohoto rozhodnutí.

Z jeho očí, když na ni vrhl krátký pohled, mohla také vyčíst otázku. Jemným zavrtěním hlavy mu tedy naznačila, že jim Guinan nemůže pomoci. Worf však musel toto její gesto ze svého hnízda zpozorovat a ihned své podezření rozšířil i na prvního důstojníka.

Kapitán zapnul interkom a zvýšil hlas: „Picard La-Forgimu! Pokračujte v opravách deflekčních štítů, než sem přilákáme další společnost!"

„Odsouhlaseno, kapitáne!"

Zatímco si kapitán a hlavní inženýr vyměňovali informace o postupu oprav, Troi pokradmu hodnotila Picardův fyzický a psychický stav. Jeho vyčerpanost byla ještě nápadnější než dříve; sebral sílu k pohybu zřejmě jen tehdy, když to bylo naprosto nutné. Naproti tomu pominulo mimořádné mentální vzrušení, jež u něho cítila v konferenční místnosti. Poradkyni napadlo, zda se snad Picardova kondice nezlepšila vlivem Srdce, které stále spočívalo v kapitánových dlaních.

„Usměrňovací mřížky na základní skořepině deaktivovány,"pokračoval Geordi. „Gravitační generátory se odpojují… teď!" Troi se zachvěla z pocitu bezbrannosti, který náhle začal vyzařovat ze všech členů posádky. Zesílila své psychické zábrany proti pronikajícímu vzrušení, ale přesto i ji zachvátil pocit bezmocnosti.

Když uběhlo prvních několik minut oprav, představa, že to bude trvat čtyři hodiny, se protáhla až na věčnost… …znenadání ji však uťal žlutý poplach.

„Kapitáne," vykřikl Dat. „Senzory zaznamenávají nějaký objekt přímo před námi ve vzdálenosti dvě stě tisíc kilometrů!"

„Tamhle!" ukázal Riker prstem na hlavní obrazovce. Troi zaznamenala, že dosud klidný obraz vzdálených hvězd se začal chvět a krabatit rušivými vlnami. Loď nebyla zamaskovaná. „Fázery zaměřeny na cíl," stručně ohlásil Worf.

„Palbu spusťte až na mé znamení, poručíku," řekl Picard a vstal.

Troi vycítila, že kapitán bojuje s nutkáním zahájit palbu první ještě předtím; než pozná nepřítele, ale jeho výcvik v Hvězdné flotile potlačil naléhání vyprovokovat boj, jestliže neměl jistotu, že v něm zvítězí. I lehce zaštítěná loď mohla fázerovému útoku vzdorovat dostatečně dlouho a provést proti nezaštítěné Enterprise odvetný útok. Přízrak nabýval pevných tvarů. Měl sešikmená křídla, rozpjatá široce na obou bocích úzkého trupu.

„To je útočná kosmická loď – dravec," řekl Riker. Při tomto zjištění začal prudce dýchat, až se mu zvedala hruď. „Kapitáne!" Ve Worfově hlase bylo cítit náznak radostného vzrušení, když řekl: „Zdraví nás kapitán Duregh z Plathu!"

„K obrazovce, poručíku!" Kapitán byl patrně tak vyčerpán nenadálou událostí, že se ani nepřipojil k všeobecné radosti. Hvězdy ohraničovaly ve výseku obrazovky Dureghovu tvář.

Troi ji ohodnotila jako tvář příliš mladého muže na to, aby velel válečné lodi. Duregh byl vysoký a svým vzhledem připomínal krutého, ctižádostivého klingonského bojovníka.

„Zdravím vás, kapitáne Picarde!" Mdlé červené osvětlení velitelské kabiny Plathu stíralo hluboké vrásky nad Dureghovým obočím, jeho zapadlé oči se ztrácely ve stínu. „Dověděli jsme se o vaší prekérní situaci z hlášení Portsmouthu a vydali jsme se po vaší stopě s nadějí, že vám pomůžeme v boji proti Romulanům. Zřejmě jsme dorazili pozdě, abychom se mohli rozdělit o tuto čest!"

„Vůbec ne, kapitáne!" řekl Picard. „Uvítáme vaši pomoc, dokud neprovedeme určité opravy na naší lodi."

„Ach tak. Můj zbrojní důstojník mě informoval, že jste bez štítů." Vzdor úsměvu byly Dureghovy lícní svaly ztuhlé potlačovaným napětím. Empatie oslabila Deanniny emocionální bariéry, aby lépe vycítila jeho myšlení. „Tak tedy naše cesta přece jen nebyla marná!"

Něco není v pořádku!

Troi vyletěla ze svého křesla. „Kapitáne, počkejte, já cítím…"

Její varování přišlo pozdě.

Klingonská loď vypálila ze svých fázerů a o zlomek sekundy později zatřásla můstkem exploze někde v základním obalu trupu. Poradkyně ztratila rovnováhu. Než se stačila chytit zábradlí a najít oporu, klingonská válečná loď vypálila na Enterprise podruhé a zasáhla trup v místech strojovny. Sirény červeného poplachu přehlušily příval zpráv o škodách ze všech palub.

Picard se snažil udržet se na palubě vstoje a stále pevně držel Srdce. „Palte fázery!"

„Fázery vyřazeny z funkce," odpověděl Worf.

Duregh se smál nahlas výsledkům své věrolomnosti. „Náš příští útok vaši loď zničí, kapitáne Picarde!"

„Proč to děláte?"

Duregh upřel svůj zrak na kámen v kapitánových rukou a řekl: „Protože Pagrashtak je můj! Dopravte Kessekův drahokam ke mně a já ušetřím váš život!"

„Ne!" vzkřikl Picard. „Takový čin jen obnoví chaos, který tuto relikvii stále obklopuje. Nevydám ji ani vám, ani nikomu jinému, kdo by chtěl tyto síly zneužít k násilným cílům!!"

„Pak se připravte na smrt! Vyhrabu si Pagrashtak z trosek vaší zničené lodi a mezi mrtvolami vaší posádky!"

„Zrádce!" zahřměl Worf ze zadní paluby. „Nemáš žádnou čest!"

„Blázne," zavrčel klingonský velitel. „Mluvíš o věcech, kterým nemůžeš rozumět. Já to dělám proto, abych svou čest znovu získal! Jsem přímý potomek Duralla, Kessekova syna. Pagrashtak mu byl ukraden a tím i mně; je to moje dědictví!"

Kapitán zavrtěl hlavou. „Ne, mýlíte se. Císař Kessec odevzdal Srdce dobrovolně…"

„Ticho!"

„… otrokyni," prohlásil Picard, „ne svým synům!"

„A za toto zneuctění také zemřel jejich rukama!" vykřikl Kessekův následník s tváří zkřivenou záchvatem vzteku. „Zbývá vám už jen několik vteřin života, kapitáne Picarde, už mě přestalo zajímat, zda se vzdáte či ne!"

Vztáhl paži na znamení pro svou posádku.

„Dureghu!" vzkřikl Picard a pozvedl před sebe Srdce jako štít. „Uvidím vás smažit se za to v pekle!"

Ruka klesla. „Pal!"

Ze spodní strany Plathu vyšlehl svazek fázerových paprsků…

…pak se náhle rozzářil v ohnivou koulí, která začala žhnout zpět po své vlastní stopě, až obklopila válečnou loď.

S výkřikem bolesti zvedla Troi ruce k obličeji, aby unikla oslepujícímu záblesku exploze, který jí propaloval oči. Když se odvážila opět prohlédnout, na obrazovce dosud praskaly a blikaly hořící zbytky Plathu.

„Kapitáne?"

Picard stál jak přikován uprostřed můstku; s hrůzou se díval dolů na Srdce, uvězněné v jeho rukou.

Kapitola dvacátá osmá

Stálý studený vítr fučel opuštěným městem a zvedal mraky jemného prachu. Ponuré a rovněž studené modré světlo se dralo mlhou na cestu, po níž kráčel Picard. Z původně dlážděného chodníku se zachovaly již jen malé zbytky. Předlouhé věky pobořily budovy a rozdrobily jejich základy. Picard měl zpočátku dojem, že je někde na Atroposu, ale brzy poznal, že toto místo je mnohem starobylejší.

Věky zmrazily celou planetu, ale Picardovy ruce zahřívalo pulsující teplo Srdce. Jakmile stoupl někam mimo chodník, kámen se mu pohyboval v dlaních a cloumal s ním z jedné strany na druhou, dokud zase nevyrovnal krok do původního směru. Picard se tedy nechal Srdcem vést rozrytým terénem až k poničenému sloupořadí. Tam se zastavil a s údivem hleděl na skulpturu, která se tyčila přímo před ním.

Silná horninová deska stála na hraně. Původně zřejmě měla oválný tvar, ale její okraje již byly olámané a nepravidelné; uprostřed byl otvor, patrně část staré dekorativní ozdoby; byla však rovněž poničená a rozpadlá.

Picarda bičovaly citelné nárazy vln neviditelné síly, která vyzařovala ze skulptury. Nebo to snad byla živá bytost?

„Strážce Věčnosti," zašeptal s posvátnou úctou.

Při zvuku jeho hlasu se v okrouhlé desce krystalické horniny začalo chvět a hřát stejné světlo, jaké vyzařovalo ze Srdce.

Tato reakce mohla být jistým druhem odpovědi a Picard zauvažoval, zda by s touto bytostí nemohl komunikovat. Měl by k ní spoustu otázek, ale jedna z nich by byla daleko nejdůležitější!

Picard zvedl Srdce a zvolal: „Strážce, co je to za kámen, který jsem přinesl?"

„To je sémě," ozval se hluboký, dunivý hlas. Světlo mrkalo v rytmu slov. „Někdo je chtěl nechat růst v lepší půdě, než je na této mrtvé planetě."

„Jak se mohlo zaplést do naší historie?"

„Ti, kdož stvořili mne, stvořili i sémě; ale stvořitelé byli smrtelní, a když odešli na věčnost, nebylo nikoho, kdo by sémě vedl pravou cestou, a ono zabloudilo."

Střed desky zahalila mlha; když se rozptýlila, objevil se na povrchu desky sled obrazů.

Picard přistoupil blíž fascinován jejich jasností. Viděl Srdce padat purpurovou oblohou jako meteor a pak se zabořit hluboko do travnaté pláně. Neznámé ruce začaly prohrabávat suť kráteru, až kámen našly. Picarda ohromilo, když viděl primitivní loveckou kulturu rasy zvané T'Kon, která pronikla do vzdálené hvězdné říše, rozvinula se tam, ale pak odumřela a zanikla.

Kamene se zmocnily jiné ruce a zahájily novou vlnu vražd a válek. Poddanství rozkvetlo v imperiální nádheru, ale ta se zhroutila, když její základy podryla ziskuchtivá proradnost. V proudu času zachytil Picard krátký záblesk Garamonda a Kesseka, ale pak se již sled obrazů rozmazal k nepoznání.

Čas plynul a šmouhy poruch se stále rozšiřovaly, tak jako nekonečný zápas o uchvácení Srdce.

„Strážce, lze vůbec tuto škodu napravit?"

„Ano," zazněl zase hlas, „když zase sémě zaseješ včas do záležitostí těchto časů, odhalíš také všechnu velikost, která spočívá v jeho silách. Vesmír, který znáš, bude vyvrácen ze svých kořenů a řeky potečou jinými koryty." Picard zavrtěl hlavou; to není řešení! Důsledky existence Srdce jsou mnohem závažnější, než aby se daly napravovat z minulosti. „Musím vyjmout Srdce z mých časů dřív, než způsobí ještě další neštěstí. Ukaž mi, jak je vrátit na cestu, o níž jsi mluvil!"

Desku opět zahalila mlha a když se rozptýlila, objevila se na desce nová scéna: černota nekonečného vesmíru, třpyt hvězd a kometa, jejíž ohon sahal daleko dozadu jako značkovací praporec.

„Toto místo znám," řekl Picard. „To byla vidina, kterou mi umožnila T'Sara."

„Čas setby se opět přiblížil," řekl Strážce, „sémě musí být zaseto tam!"

Srdce se v Picardových rukou zachvělo, jakoby je tato slova volala. Zadíval se k převislému okraji portálu, kde jeho dychtivé zraky spatřily obraz komety. Touha kamene pokračovat v cestě ho téměř přinutila projít otvorem. Jeho prsty se přimkly těsněji k hrubému povrchu kamene. Věděl, co by kámen chtěl, ale bylo těžké nechat jej jít.

Nabral zhluboka dech, uvolnil stisk a dodal si odvahy vhodit kámen do studny.

„Ne!" Pavoučí ruka zachytila kapitánovu paži, ještě než se pohnula. „Nebuď tak ukvapený!"

Picard se rychle ohlédl a spatřil vyzáblou postavu Sběratelky. Sotva zřetelné svalstvo postavy ještě nebylo úplně vysušené, ale její zohyzděná tvář vypadala, že už je blízko smrti. V jiné části vlastního snu byla Halaylah zazděná ve své síni.

„Jděte ode mne!" vzkřikl Picard a uhýbal před vyhublými prsty. Její vzhled ho naplňoval odporem. „Vy jste zemřela, jen abyste se pokusila udržet si Srdce pro sebe, ale ono se přece jen dostalo ke mně! A já už jsem o jeho osudu rozhodl!"

Škodolibě zkřivila svraštělé rty a řekla: „Vůbec nechápete, co vlastně chcete zahodit! Nejprve musíte plně porozumět jeho silám a pak budete jednat rozumně, kapitáne!"

„…kapitáne!" Ucítil dotek strašidelné ruky na své uniformě.

„Kapitáne?"

Picard otevřel oči a uvědomil si, že sedí u svého stolu, hlavu složenou na rukou, v nichž spočívá Srdce. Nad ním se skláněl podivně známý cizinec.

Když se konečně vzpamatoval, napadlo ho, že je to jeho první důstojník. Snažil se zapudit opar, který zahaloval jeho mysl a narovnal se. „Co je, Jacku?“

„Máme návštěvu.“ První důstojník poodstoupil od stolu, zaujal tak formální postoj v předepsané vzdálenosti pro podání hlášení: „Dálkový senzor zaznamenal přítomnost flotily, která letí cestovní rychlostí na periférii rozsahu detekce našeho senzoru. Zatím je obtížné na tuto vzdálenost zjistit celkový počet kosmických lodí, ale Dat potvrdil, že jich je nejméně dvacet.“

Picard toužil po samotě, aby si mohl znovu vyvolat v mysli podrobnosti svého snění, ale přinutil se věnovat pozornost Jackovým slovům. „Máš nějakou představu, o koho jde?“

„Vše, co dosud víme, je jméno,“ řekl Crusher. „Podle několika náhodných útržků z rozhovorů mezi jednotlivými loděmi patří flotila rase, která sama sebe nazývá MimodiWahnšťané. Znáš je?“

„Ano, byl jsem před nimi varován…“ Picard vzpomínal na jméno informátora, ale nevzpomněl si. V jeho paměti byla mezera, z níž vypadl poznatek, o koho mohlo jít.

„Varován ve snu?“ zeptal se Crusher a v otázce byl ukryt trpký osten. Jeho odpor k vlivu Srdce na jeho kapitána byl den ze dne silnější.

„Jacku…“ Toto bylo jejich vzájemné znamení, vžité za léta společné práce, když si Picard potřeboval se svým prvním důstojníkem promluvit jako přítel a ne jako velící důstojník.

První důstojník souhlasně přikývl, a sedl si ke stolu naproti Picardovi. Za léta, co společně opustili Akademii Hvězdné flotily, chlapecká tvář a vytáhlá postava Jacka Crushera se trochu zaoblily a čelo se mu pokrylo několika vráskami; vlasy mu již také protkala šeď a protivenství zatvrdilo výraz jeho očí.. Úsměv však měl stále tak příjemný, jako když ještě byli spolu s Picardem kadety a kamarády. „Děláš mi starosti, Jean-Lucu, a zrovna tak Beverly, jako lékařce i přítelkyni!“

„Srdce není pro mne nebezpečím,“ řekl Picard. Bylo tak nesnadné vysvětlit Jackovi, že ho únava nutí ke spánku, v němž se opájí stále novými a novými sny. Natáhl se, aby se dotkl kamene a nabyl síly z jeho tepla. „Jacku, Srdce je schopné vnímat, je v nesnázích a potřebuje naši pomoc a já chci, aby co nejdříve dosáhlo svého cíle.“

Byl tak blízko všechno pochopit, než to narušila Sběratelka. Snad v příštím snu mu Strážce své poučení doplní. Crusher sklopil hlavu a dlaněmi si zakryl tvář. Když opět vzhlédl, jeho čelo jako by bylo zbrázděné bolestí. „Jean-Lucu, podíváš-li se z okna za sebou, uvidíš spálené vraky dvou válečných lodí. Ještě jsme nestačili zalátat Enterprise po boji s Plathem. Vykašleme-li se na to, můžeme se střetnout s celou flotilou těch MimodiWahnšťanů. Čím déle tu budeme stát, tím menší šanci budeme mít vůbec se dostat živí zpátky domů.“

„Chci udělat všechno, co je v mých silách, abychom uspěli bez takové oběti, ale věřím,“ pokračoval Picard se zápalem podníceným jeho sněním o Srdci, „že tato mise má převažující význam a její splnění je tak rozhodující, že od nás vyžaduje nepolevující úsilí bez ohledu na to, zda riskujeme či ne!“ Crusher dlouho mlčel. Nakonec řekl: „ To, co žádáš, Jean-Lucu, je těžké, ale já jsem ti již před více než dvaceti lety svěřil život svůj i životy své ženy a dětí. Proto soudím, že tě teď vůbec nechci zastavit… kapitáne.“

Kapitáne… Poslední slovo zaznělo, ale hlas, který Picard zaslechl a který v onom slově na vteřinu překryl ten původní, nebyl hlasem Jackovým. Ten se naopak ztrácel jako v lze a v dálce mnoha let.

„Ne,“ zašeptal Picard a zápasil s náhlou panikou, zrozenou z nějakého strašného poznání, které se vynořilo ze stínů jeho vědomí. „Nechci, aby mi to bylo vzato!“

„Co se děje, Jean-Lucu?“ Poplach postavil Crushera opět na nohy.

„Nic, Jacku! Jsem jen unavený.“ Picard ucítil na rameni dotek tajemné ruky, jejíž prsty se sevřely se zneklidňující silou.

Ne! Nedělej to!“

„Kapitáne?“ Picard otevřel oči a zjistil, že je opět zhroucen na svém stole. Pohlédl vzhůru. Muž, který ho budil ze sna, byl vyšší než Jack a měl krátce střižené tmavé vousy.

Will Riker…, mým prvním důstojníkem je Will Riker!

Žal rozbouřil Picardův žaludek a on polykal náhlý příval hořkosti. To byla skutečnost! Předchozí scéna byla jen sen! Teprve teď se doopravdy probudil!

Byl vzhůru, ale ještě ho mučily slábnoucí vzpomínky na doby strávené s jinými lidmi a na jiné konce příběhů z jeho života. Kdyby jeho sen nebyl přerušen, mohl dále kráčet onou proměnlivou cestou. Nebo by vymizela? Kdyby si byl tuto realitu přál dostatečně silně, Srdce mohl převzít oživlý velitel Jack Crusher.

Ala já jsem to nechtěl, Jacku. Musíš mi to věřit!

Pak si Picard uvědomil, že sen řídila Sběratelka. Jedinou jeho chybou bylo hodnocení její kontroly Srdce. Jestliže Jackovo vzkříšení bylo opravdu Přivoláno silami Srdce, pak se Picard také mohl naučit takové zázraky ovládat. Zabralo by to hodně času, ale Picard by tak popřípadě mohl změnit podmínky, které vedly ke smrti jeho přítele, a obnovit jinou realitu.

Kdyby se však vzdal kamene, Jack Crusher by byl pro něho ztracen navždy; Beverly by zůstala vdovou a jejich další děti by se nenarodily.

„Kapitáne!“

„Ano, co je, Rikere?“ zeptal se Picard a automaticky vpadl do své role nadřízeného.

Riker ustoupil od stolu a podal hlášení. „Poručík Worf právě zachytil nějaký subprostorový radiový přenos, který přichází z periferní oblasti rozsahu našeho senzoru. Nějaká rasa nazývaná…“

„…nazývaná MimodiWahnšťané,“ řekl Picard. Byl to poslední doznívající úponek jeho snu, který tak pevně obepínal jeho hruď.

Kapitola dvacátá devátá

Technické plány Enterprise byly opět pokryty červenými varovnými světýlky. Tyto značky byly zdánlivě úhledné a uspořádané, ale Riker věděl, že označují obrovský chaos škod: kosmická loď trčela v prostoru s pokřiveným a proděravělým trupem. Tento šokující obraz mu pletl hlavu, když spolu s Datem poslouchali Geordiho hlášení o okamžitém stavu lodi.

„Opravy zbrojního systému mohou být dokončeny během dvou hodin," řekl hlavní inženýr a ukázal na čelo talířovitého trupu lodi, jehož vnější obal přímo provrtala první salva fázerových úderů z Plathu.

„To by bylo o naší útočné síle," vzdychl Riker. „A co naše obranná schopnost?"

Geordi posunul ruku do jiné části situačního monitoru, který byl dosud přeplněn kontrastujícími barvami; druhá salva z Plathu dopadla do oddílu strojoven. „Téměř jsme dokončili původní opravy navigačních štítů…"

Právě těch, které nás především dostaly do tohoto zmatku. Rozhodnutí pokračovat v opravách se zdálo být na místě, ale pro prvního důstojníka bylo velmi obtížné je vyslovit, protože si uvědomoval důsledky této činnosti.

„Nicméně," pokračoval LaForge, „nové poškození deflekčních štítů neutralizovalo taktickou obranu. Opravné práce, které můžeme provést mimo kosmické doky, jsou omezené, ale řekl bych, že naše výkonnost se podstatně obnoví během asi čtyř hodin."

Riker by tuto informaci přijal jako uspokojivou, nebýt MimodiWahnšťanů na dohled. „Geordi, právě se tímto prostorem pohybuje dosti velká kosmická flotila. Zdá se, že teď sice zmizela, ale stále existuje možnost, že zakrouží zpět a objeví nás. Beze zbraní a bez obranných štítů máme jedinou možnost: svěsit ocas a doufat, že jim utečeme!"

„Naštěstí naše senzorová kontrola zjistila, že se flotila pohybuje pomalu," řekl Dat. „MimodiWahnšťanům patrně chybí kapacita pro vysoké letové rychlosti."

„Tak jako v tomto momentě nám!" LaForge ukázal na chaotický diagram postupu oprav. „Jádro hnacího reaktoru je už hodinu vyřazeno z funkce, protože jsme vyměňovali cívky generátoru. Důsledkem toho je, že budeme mít hnací sílu, až spojíme injektory hmoty a antihmoty."

„Bašta," řekl Riker. „Při prvním náznaku nějakých potíží odtud vypadneme."

„Rozkaz, ale kdybychom byli chytili z Plathu ještě jednu salvu, nebyli bychom schopni odtud ani odlézt. Řekl bych, že jsme měli opravdu pěknou kliku!"

Inženýrův komentář vyvolal na Datově zamračené tváři přemítavý výraz. „Geordi, moc by mne zajímalo, proč k zničení Plathu došlo?"

Riker neměl jinou možnost přerušit tuto diskusi, než poukázat, že teď není čas věnovat pozornost tomuto tématu; namísto toho však také poslouchal LaForgeho odpověď na Datovu otázku.

„Date, nedovedu si to vysvětlit. Je jistá vnější možnost, že došlo k náhodné poruše zbraňového systému, ale nedovedu si prostě ani představit, co takovou detonaci lodních fázerů způsobilo!" Geordi se ohlédl na schéma a dodal: „A popravdě řečeno, neměl jsem ani čas starat se zrovna teď o Plath!"

„Pak vás tedy necháme, abyste se mohl věnovat důležitější práci," řekl Riker a oddychl si, že inženýr situaci tak rychle vyřešil.

O pět minut později, když s androidem kráčel prázdnou chodbou, začal o tomto problému hovořit sám. „Date, byl bych rád, kdyby skončily další spekulace o explozi na Plathu. Pokud by se na to někdo ptal, můžeme to svést na vadnou detonační kontrolu."

„Chcete mi lhát?"

„No, dobrá, ve skutečnosti…" Pak si Riker povzdychl a řekl: „Řekněme, že bych nerad, aby se na tento případ příliš soustřeďovala pozornost."

„Protože by to mohlo svědčit pro existenci jistých sil přisuzovaných Srdci?"

První důstojník zavrtěl hlavou. „Na to nemohu odpovědět." Jedinou osobou, která byla v tomto ohledu kompetentní, byl kapitán; a Riker si nebyl zcela jist, zda by kapitánovu verzi chtěl slyšet. Dat ještě uvažoval o vlastním významu Rikerových vytáček, když chodbou zaznělo volání interkomu: Crusherová veliteli Rikerovi.

„Zde Riker!"

„Jsem připravena probrat ten domácí případ, o němž jsme spolu mluvili."

„Prosím, doktorko," řekl, první důstojník a náhle se zastavil. „Budu vás očekávat v pracovně poradkyně Troi."

Otočil se a kráčel novým směrem. Pak si uvědomil, že celou rozmluvu slyšel Dat… a že by se o tom mohl zmínit v nějakém nevhodném okamžiku. Riker si pomyslel, zda by se neměl z této tajné schůzky s vrchní lékařkou raději omluvit; toto Rikerovo zaváhání na poslední chvíli bylo tak zjevné, že Dat sám převzal iniciativu.

„Veliteli," řekl android, „přejete si, abych si ani této záležitosti nevšímal?"

„Ano, Date," řekl Riker s ulehčením. „Velmi bych si tentokrát vaší nevšímavosti cenil!"

Tentokrát určitě! Kdyby však záměr Beverly Crusherové nevyšel, okruh důstojníků, kteří jsou do něho zapleteni, by se musel rozšířit o Data.

Světla v pracovně byla ztlumena na nejmenší možnou míru. Crusherová opatrně překročila práh dveří a pohlédla k oknu plnému hvězd. U stolu nikdo ne-

seděl, ačkoli dobře slyšela Picardův hlas, když dostala dovolení vstoupit.

Dveře se za ní zavřely, oddělily ji od prostoru můstku a místnost ještě více potemněla. „Kapitáne?“

„Přišla jste mě ošetřit do kajuty, doktorko?“ Jeho slova byla poznamenána únavou.

„Ne,“ řekla Crusherová a obrátila se směrem, z něhož zazněl Picardův hlas. „Zdá se ostatně, že vám to v posledních dnech ani nedělá moc dobře.“

„Ale spánek mě neosvěží… příliš mnoho snů… jeden jsem právě měl, když jste přišla.“

Lékařka si všimla, že Picardovy reakce byly podstatně pomalejší než obvykle, jako by opět upadal do bezvědomí spánku. „Lituji, že vás ruším!“

„Ne, neomlouvejte se,“ řekl: „Ani nevím, jestli jsem chtěl opět snít.“

Když její oči přivykly temnotě, Crusherová uviděla, že kapitán je sehnutý nad Srdcem. Na okamžik něco zasvětélkovalo a ona měla dojem, že to zablikalo v kameni, který držel Picard v rukou. Když však přistoupila blíž, poznala, že povrch kamene byl stejně fádně šedivý, jak už jej viděla mnohokrát předtím. „Ráda bych s vámi udělala nějaké testy.“

„Cože?“ Podrážděnost vytrhla Picarda z letargie. „Vraťte se do nemocničního odděleni. Nemám teď na to čas!“

„Já jsem věděla, že to řeknete!“ Crusherová poklepala na svůj lékařský trikodér, který měla pověšený na rameni. „Ale jsem připravena vyšetřit vás právě teď a přímo tady, ve vaší pracovně!“

„Tak dobře,“ řekl Picard a zase se sklonil nad Srdcem. „Dělejte, co je vám libo!“

Rychle přikročila, aby si to Picard zase nerozmyslil, a zapnula obvodový snímač trikodéru. Přístroj párkrát zabzučel a předběžný výsledek potvrdil Picardovu vyčerpanost, kterou ostatně lékařka pozorovala i přímo. Kromě toho však přístroj zaregistroval jisté známky celkové nevšímavosti. „Podle mých údajů jste trochu chudokrevný a máte sníženou hladinu cukru v krvi. Kdy jste se naposled pořádně najedl?“

Picard však byl ponořen do svých myšlenek a neposlouchal ji. „Kdybych byl lépe rozuměl jeho silám, mohl jsem zachránit Enterprise a nemusela zahynout posádka. Plathu!“

Crusherová stiskem palce náhle ukončila snímáni; po tomto zjištění ji začal ještě víc zajímat Picardův mentální stav.

„Kapitáne, vy skutečně věříte, že tu explozi způsobilo Srdce?“

„Pokusil jsem se najít jiné vysvětlení, ale neexistuje! Mrzí mě…“ Pokýval hlavou, jakoby zaháněl vzpomínky na klingonskou loď zachvácenou plameny. „Srdce reaguje spíše na mou zlost než na můj rozum, ale časem jsem se již naučil jeho síly přímo ovládat.“

„Naučil? A jak?“

„Ono mi napovídá!“ zašeptal Picard. Beverly si k němu přiklekla, aby lépe slyšela. „Ve snech vidím nepředstavitelné divy: nevídané pohledy do vesmíru i dávno minulé doby, o nichž se dnes už ani neví. Srdce je staré jako samy hvězdy a má síly, o nichž nemá nikdo ani zdání. Zničení Plathu bylo pro ně dětskou hračkou. Mohl bych…“

„Jean-Lucu! A co když nejste sám, kdo má nad Srdcem moc?“

„Vy nerozumíte,“ řekl Picard. „Srdce si nevynucuje činnost, ono prostě nabízí prostředky k dosažení cíle. S tímto malým kamenem může Enterprise vzdorovat všem nepřátelům i jejich věrolomnosti a svobodně, bez nebezpečí zkoumat celý vesmír… Nemohu nikdy udělat chybu.“

„Chybovat je lidské,“ řekla Crusherová. „Ze svých chyb se učíme.“

„Některé chyby nemají smysl a některé prohry přinášejí jen bolest a ponížení.“ Podíval se ji do tváře, takže se jejich pohledy vlastně poprvé střetly. „Kdybych v tom byl jen já sám, Beverly, snad bych své vlastní omyly snesl; ale důsledky mých činů se dotýkají tolika lidí! Já jsem způsobil bolest i vám a Wesleymu, a kdybych to mohl napravit…“

„Ne, netrýzněte se těmi vzpomínkami!“ Crusherová položila ruku na jeho paži ve snaze rozptýlit jeho zármutek. Ona se již s Jackovou smrtí smířila, ale Picard zřejmě nikoli. „Minulost změnit nemůžete, Jean-Lucu!“

„A co kdybych mohl?“ Naklonil se k ní tak blízko, že na tvářích cítila jeho dech; jeho hlas nabyl hlubšího tónu a stal se zřetelnějším. „Kdyby bylá příležitost k hlubšímu studiu, myslím, že bych mohl dokonce poznat, jak mít v rukou i běh času. Mohu tyto síly odmítnout? Zahodila byste vy, jako lékařka, schopnost navracet zdraví, zachraňovat životy nebo dokonce křísit mrtvé?“

Picardova slova fascinovala Crusherovou tak, že hleděla na Srdce, jako by je viděla poprvé v životě. Jak mohla nepozorovat tu zvláštní záři, která obklopovala jeho hrubý tvar!

Vztáhla ruku, aby se dotkla kamene.

Kapitán však s vlastnickým gestem kamenem uhnul, jako by řekl „je můj!“ a pevně jej přitiskl na prsa. „Už jste skončila své medicinské vyšetření, doktorko?“

„Ano, kapitáne.“ Crusherová vstala a ustoupila. Právě těch několik kroků v ní zlomilo čarovnou tajemnost Srdce. Kapitán již zase držel jen horninu.

Picard se opřel o polštáře své pohovky a přehodil si nohu přes nohu. Přátelským, konverzačním tónem řekl: „Slibuji, že od nynějška budu na sebe již více dbát!“

„O nic jiného nežádám,“ řekla Crusherová s úsměvem, jenž však nemohl zakrýt její obavy.

Opustila kapitána, který zůstal sedět sám v šeru své pracovny.

Troi považovala svou poradenskou místnost za nejpohodlnější a nejvhodnější místo schůzky. Tři vyšší důstojníci se beze slova shodli v názoru, že poskytuje také mnohem více soukromí, než velitelská zasedací síň. Bohužel, potřeba soukromí se nepříjemně prolínala s utajováním jejich činnosti a když se sešli, u všech byly cítit značné rozpaky. Ačkoli čalouněný nábytek byl navržen tak, aby co nejvíce umožňoval relaxaci, Will seděl v koutě na hraně křesla a Be-

verly přecházela sem tam a líčila průběh svého setkání s kapitánem.

„Vůbec nebyla příležitost vzít mu Srdce…“ Crusherová se zachvěla nepříjemnou vzpomínkou „… a já jsem konečně ráda, že jsem se ho ani nedotkla!“

„Proč ne?“ zeptala se zvědavě Troi. Beverly jen pokrčila rameny, jako by si sama nebyla jistá. „Chvíli se zdál být sám sebou, ale hned nato byl jako posedlý.“

„Máte kvalifikaci pro vymítání zlého ducha, doktorko?“ zeptal se Riker. V chmurném výrazu jeho tváře však nebylo ani stopy po nějakém humoru.

„Veliteli, nevěřím, že problém je ve vnějším faktoru,“ řekla Troi. Po rozmluvě s Guinan dospěla k novému chápání kapitánova chování. „I kdyby bylo Srdce citlivé, nemyslím, že by mohlo kapitána ovládnout. Působí spíše jako zesilovač jeho emocí a přetvořilo kapitánovo okouzlení legendami o kameni posedlost.“

„Je v tom mnohem víc než jen tohle, Deanno,“ řekla Crusherová. „Není tajemstvím, že náš kapitán usiluje o dokonalost, že nesnáší omyly a prohry. A po svém únosu Borgem…“

„Ach ano,“ řekla poradkyně. Byla ráda, že Beverly poskytla tento doplňující pohled. „Po svém únosu se cítil velmi zranitelný. Takže nyní věří, že má klíč k tomu, aby předešel jakýmkoli chybám.“

Riker se nad touto výměnou názorů mračil. „Vy si myslíte, že mu Srdce nabídlo něco, co nemůže odmítnout?“

„Ano,“ řekla Troi, „ano, může tomu tak být!“

„Strojovna, kapitánu Picardovi.“

Picard se probudil a zjistil, že stále ještě sedí vzpřímený na pohovce ve své pracovně. Začal uvažovat, zda byl probuzen, či zda upadl do nového snu.

„Strojovna, kapitánu Picardovi,“ trpělivě opakoval LaForge.

„Zde Picard!“

„Jádro motoru je už v pořádku, kapitáne. V deseti minutách dosáhneme cestovní rychlosti.“

„Odsouhlaseno poručíku!“

Geordiho hlas zněl známě a nebylo v něm ani stopy po nějaké dezorientaci, která doprovázela přítomnost Jacka Crushera, takže Picard se ujistil, že je opravdu vzhůru.

Dotkl se svých komunikačních insignií a řekl: „Picard Rikerovi! Připravte ihned odlet z tohoto sektoru!“

„Rozkaz, kapitáne!“ následovala ihned nadšená odpověď prvního důstojníka. Riker byl jednoznačně pro návrat do prostoru Federace a příkaz k nějaké další odchylce by byl pro něho těžko přijatelný. Kapitán starostlivě objal Srdce a zašeptal: „Tys mi ukázalo, kam potřebuješ jít, ale ještě nevím, co udělat, až se tam dostaneme.“ Kdyby tak alespoň byl čas ještě na jeden sen… a Picard, přestože bylo zapotřebí být bdělý, zápasil s ospalostí. Setkání s Jackem Crusherem jím otřáslo tak hluboce, že by byl nejraději ihned tvrdě usnul. Právě teď, když byla minulost Srdce osvětlena do nejmenších podrobností, budoucnost zůstávala zahalena tajemstvím.

Bohužel, laťka byla příliš vysoko, než aby mohl setrvat v nečinnosti. Byl by v ní však beze všeho pokračoval, protože slepě věřil, že by mu snad Srdce mohlo zjevit poslední ze svých tajemství.

Můstek oživl zvuky i pohybem opravných prací, které vracely loď v daných možnostech do dobrého technického stavu. Všechny konzoly byly ostře osvětlené a měly již plný výkon; příslušníci posádky pobíhali rychle po palubě všemi směry od jedné stanice k druhé; vzduch, který Riker vdechoval, byl minutu po minutě příjemnější a teplejší.

„Všechny systémy fungují,“ zavolal LaForge ze zadní paluby. Worf ze svého taktického místa inženýrova slova opakoval; Dat se ohlížel přes rameno po svých přístrojích a kontroloval stav řídícího zařízení.

Pro Rikera však návrat do normálního stavu nebyl úplný, protože dosud nebylo obsazeno kapitánské křeslo. Picardova nepřítomnost na můstku se značně protahovala. První důstojník se nechtěl dát strhnout přehnanou představivostí, ale přesto si v duchu myslel, že by snad Srdce mohlo vycítit výhrady posádky vůči jeho přítomnosti na lodi a že jako obklíčený živočich by mohlo hledat bezpečí ve svém doupěti.

Když konečně uslyšel otvírat dveře, Riker vstal a pozoroval kapitána, jak se vynořil ze šera své pracovny. Ostré světlo na můstku zdůrazňovalo kapitánovu strhanou a bledou tvář; jeho ochranné objetí Srdce jen zdůrazňovalo dojem, že v náručí svírá živého tvora.

Zatímco kapitán kráčel k velitelskému centru, Riker pokračoval v rutinních přípravách na odlet lodi. „Pane Date, nasaďte kurs k Hvězdné základně 75.“

„Tento příkaz ruším, pane Date,“ řekl Picard. „Nasaďte nové hodnoty směru letu!“

Řada číselných údajů, které kapitán nadiktoval, nejprve Rikerovi nic neříkala, ale směr udaný kapitánem ho vyděsil. Pocit úleku byl všeobecný; celá posádka můstku ztuhla a přimrazena tímto neočekávaným příkazem se zastavila uprostřed pohybu.

„Kapitáne,“ řekl Riker. „Tento kurs vede přímo ven z prostoru Federace!“

„Já vím, Rikere!“ řekl Picard. „Date?“

Datovy ruce se bez dlouhého váhání rozkmitaly. „Pane, kurs nastaven.“

„Rychlost jedna!“ Kapitán vztáhl ruku do vzduchu, jakoby chtěl naznačit směr jejich cesty vesmírem. „Vpřed!“

Tečky hvězd na obrazovce se změnily ve světelné šmouhy a Enterprise nabrala rychlost. Když LaForge zapojil vstřikovací zařízení, zachvátily základní obal trupu intenzívní vibrace, ale během několika sekund odezněly. Picard a hlavní inženýr postupovali jako sehraná dvojice a zvolna zvyšovali rychlost, až kosmická loď dosáhla stupně čtyři.

„Můstek je váš, Rikere,“ oznámil náhle Picard bez nějakého předchozího upozornění. Rychle se otočil a odešel opět do své pracovny.

Riker se první probral z kapitánova náhlého odchodu a promluvil: „Date, kam to letíme?“

„Nemohu najít žádný určující aspekt udaného místa,“ řekl android. „Ale jeho koordináty v jsou odvozeny z hvězdné mapy, kterou má kapitán.“

„Hvězdná mapa? Kde se k té mapě dostal?“

„To nemohu říci, ale tuším, že to má něco společného se Srdcem.“

Tato souvislost nijak nepřekvapovala, ale v každém případě znepokojovala. „Date, musíme tu… věc kapitánovi vzít!“

Android nasadil pochybovačný výraz. „On je ale velmi ostražitý, aby o to nepřišel!“

„Tak dost!“ řekl náhle Worf.

Riker překvapen pohlédl vzhůru a spatřil Klingona, jak se naklání přes palubní zábradlí a tvář má staženou podezřívavostí.

„Nejlepší bude nechat Pagrashtak v kapitánových rukou! Jako jeho bezpečnostní důstojník nedovolím, aby mu byl násilím odňat!“

„Ne, samozřejmě, že ne, poručíku!“ řekl první důstojník, ale musel v sobě přemáhat nenávistný odpor vůči této neočekávané opozici. „Záleží jen na kapitánově rozhodnutí, kdy se Srdce vzdá!“

Riker přitom samozřejmě pochyboval, zda Picard vůbec někdy sám od sebe k takovému rozhodnutí dospěje.

A co se teď v tomhle dá udělat? uvažoval, zatím co on i všichni ostatní letěli do neznáma dál a dál.

Kapitola třicátá

„Vstupte!“ zvolal Picard a čekal, kdo do jeho pracovny vstoupí.

Věděl, že řada jeho posledních rozkazů bude mít značný ohlas. Jeho zaujetí Srdcem bylo palčivou hybnou silou; s ní hnal svou posádku stále rychleji k temnému vyvrcholení, které bylo za hranicí jejich chápání. Ostatně bylo nepochopitelné i pro něho. Neměl by se snad více snažit o vysvětlení svých činů? Loajalita členů posádky vůči němu měla sice hluboké kořeny, ale jak dlouho ještě může jejich důvěry využívat?

„Jestlipak to vůbec někdy odložíte, kapitáne?“

Picard se přestal zabývat Srdcem, zvedl oči a spatřil, že ho přemýšlivým pohledem pozoruje poradkyně Troi. Byl to její známý výraz, jemuž už dříve všichni zvykli nedůvěřovat.

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Picard, ačkoli věděl dobře, co měla na mysli.

Troi se té neobratné vytáčce jen zasmála. „Důvěrný styk s oním kamenem vás zřejmě uspokojuje fyzicky i psychicky!“

Její pozorování bylo nepříjemně pronikavé. V kapitánově pracovně se muselo ochladit nejméně o pět stupňů, protože byly redukovány podpůrné životní systémy, aby se tak ušetřila energie, ale Picard, pokud se dotýkal kamene, chlad téměř nevnímal; váha, kterou cítil, když měl kámen v dlaních anebo svíral v náručí, vyvolávala pocit neustálé ochrany, kterou mu kámen poskytoval.

„Tak, tak.“ nepřestávala Troi, „nedá se nic dělat, ale musím si myslet, že by vás to rozrušilo, kdybyste ten kámen odložil. Jak dlouho bez něj vydržíte?“

„Poradkyně,“ řekl Picard s násilným úsměvem, „vy jste to řekla tak, jakoby šlo o nějakou toxikomanii!“

„Opravdu? To je zajímavé!“

„Ach ne,“ zavrtěl Picard hlavou. „Nemám chuť dát se zatáhnout do diskuse o toxikomanii a posedlosti. Mohu s touto záležitostí skoncovat hned teď!“

Kapitán vstal z pohovky, přešel na druhý konec pracovny a odložil kámen na vysokou polici. Odstoupil od stěny a řekl: „Tak, poradkyně, je tam! Spokojena?“

„Nejde o to, kapitáne, že mi uděláte radost,“ řekla a těkala očima nahoru a dolů, odhadovala výšku police nad podlahou, ale vzdálenost byla větší, než by dosáhla. „Ptám se jen, zda si uvědomujete, jak na vás kámen působí. Jak se cítíte, když ho odložíte?“

„Necítím nic, jen si přeji, abych v noci mohl dobře spát.“

„Ano, zdá se, že jste v těchto dnech strávil mnoho času o samotě.“

Tahle žena opravdu nebyla příjemná. „Byla byste raději, abych vysedával v Přední desítce?“

„To, co jste řekl, není moje přání, kapitáne! Můžete si dělat, co sám chcete!“

S posměšným zanaříkáním zvolal: „A vy si stejně budete dělat poznámky a trudnomyslně se dívat, ať dělám, co dělám!“

„Asi ano,“ řekla Deanna a v dobré náladě se usmála. „Dobrou noc, kapitáne!“

Poradkyně vyšla z pracovny, ale její námitky vůči Srdci zůstaly a rozčilovaly ho. Rozmluva s Troi však v něm ještě ke všemu probudila vzpomínku na jinou výstrahu.

Pro mne ještě není pozdě, T’Saro, já se stále ještě ovládám.

Picard se zachvěl chladem a bez uvažováni sáhl po teple Srdce.

Než se dotkl hrubého povrchu kamene, tak se zarazil; ale tím, jak svůj pohyb potlačil, zapomněl, že chtěl udělat něco jiného a jít jiným směrem. Původně chtěl opět čekat na nový sen, který by vedl jeho příští kroky, ale najednou mu jeho pracovna připadala pro spaní jako pusté a nepřívětivé místo. Myšlenka, že by měl vyjít na můstek, ho naplňovala nevysvětlitelnou úzkostí.

Co bych teď tak měl udělat?

Guinan se podívala zpod širokého okraje burgundského baretu. „Čaj?“ zeptala se nového zákazníka.

Picard přikývl: „Čaj.“

„Jeden Šedý hrabě. Hned tu bude!“

„Ne,“ řekl impulsivně. „Šedého hraběte ne! Raději bych si místo toho dal srjulu.“

„Srjulu? Andoriánský čaj?“ Hosteska se otočila k husté řadě kanistrů, které stály na polici za ní. Běžné druhy čaje bylo možno si objednat pomocí jídelních replikátorů, ale exotické druhy ze složitého seznamu byly k dostání zřídka a nápoj musel být připravován ze skutečných čajových lístků. Guinan otevřela víko jedné z nádob a prohlédla obsah. „Na Enterprise o to není příliš velký zájem.“

„Mám chuť na něco zvláštního.“

„Srjula je opravdu zvláštní,“ řekla Guinan a postavila na bar čistý čajový šálek s talířkem. Zkroucené lístky, které nasypala do šálku, byly oranžové, ale když na ně nalila vařící vodu, dostaly světle žlutou barvu a pak se rozpustily. Zkusmo přičichla k nápoji, který vydával pronikavou vůni, a ušklíbla se: „Opravdu jsem to sama nikdy neochutnala.“

Picard pozvedl talířek a ochutnal ze šálku nápoj. Jeho ústa se bezděčně stáhla. Usrkl ještě jednou. „Ano, je to perfektní.“

„Opravdu?“ řekla Guinan:

Podvědomě přikývl. Srjula. Vzpomínka na její ostrou, hořkou chuť se zrodila ze snu, ale teď už věděl, že je opravdu taková, jak má být.

Guinan pokrčila rameny a odešla k dalšímu zákazníkovi, ale Picard cítil, že ho sleduje, jak prochází místností. Zahnul ke stolu, kde Beverly Crusherová

právě dojídala kus plněného koláče. Rychle si slízla s horního rtu šlehanou krémovou pomazánku.

„Dnes večer jste přišel sám, kapitáne?“

„Sám?“ řekl, když si sedal proti ní. Její postavu ohraničovalo pozadí kosmického prostoru.

Crusherová ukázala na jeho ruce sevřené pevně kolem šálku s čajem. „Bez kamene!“

„Ach tak.“ Picard uvolnil svůj stisk; kulatý předmět v dlaních mu byl známý a uklidňoval. „Nechal jsem jej v kabině. Není to pravda, že bych bez něj nemohl být!“

„Ne, samozřejmě, že tomu tak není!“ Usilovně se snažila zakrýt chuť sníst poslední kousek moučníku, ale on zaznamenal, že její úsměv ukončil pohled na lžičku.

„Nemluvme o Srdci,“ řekl Picard.

„To je vynikající nápad.“ Odsunula prázdný podnos stranou a naklonila se vpřed. Její hlas přešel do konspirativního šepotu. „Co kdybychom místo toho…“ Zmlkla a slabě pokrčila nos. „Co je to, proboha, za vůni?“

„Čaj,“ řekl Picard a přistrčil jí šálek ke rtům.

„A vy to pijete?“

„Ano, samozřejmě.“ Usrkl si, ale náhle se musel bránit nutkání tekutinu vyplivnout. Jeho neodolatelná touha po svíravém nápoji vyprchala, ale přesto jej spolkl. „Je lahodný.“

Když pokládal šálek, zachytil oknem Přední desítky záblesk pohybu venku.

„Když to říkáte!“ Crusherová se lehce opřela dozadu a začala znovu: „Jak jsem řekla, proč bychom nemohli…“ Znovu zmlkla, zřejmě znepokojena náhlou změnou Picardova výrazu a tichem, které se v celé místnosti rozhostilo. „Kapitáne? Co se děje, Jean-Lucu?“

Pokusil se odpovědět, ale hrdlo se mu sevřelo, takže ze sebe nemohl vydat ani hlásku.

Oni se vrátili!

Doktorka se ohlédla přes rameno; a byla poslední, která to uviděla. Ve vzduchu visel prostý krychlovitý předmět a jeho nepravidelné kovové struktury slabě zářily v odlesku hvězd.

„Ach, bože!“ vykřikla. „To jsou Borgové!“

Sotva se její slova rozlehla místností, zahájila blikající červená světla své staccato a probudily se poplachové sirény. Picard vyskočil, ve spěchu převrhl stůl i židli. Uvědomoval si jen to, že musí odtud rychle pryč.

„Kapitán na můstek! Kapitán na…“

Rikerův hlas utonul ve vysokém vytí motorů borgských transportérů. Picard strnul; tento zvuk mu připomněl bolest, bolest tak šílenou, že by byl učinil cokoli, jen aby jí unikl.

Pět Borgů se zjevilo uprostřed místnosti v sevřené formaci zády k sobě jako magická satanská pěticípá hvězda. Všichni postoupili o krok vpřed a začali pálit přímo před sebe.

Ne! Už ne! Prosím, už ne!

Další krok, další salva. Výkřiky. Lidé křičeli, padali na zem a umírali.

Měl bych něco udělat! Musím něco udělat! Jsem kapitán! Ale hrůza, která ho zachvátila, mu nedovolila ani se pohnout.

Místo toho jen přihlížel.

Viděl, jak Guinan vytáhla zpod pultu fázer. Byla však zasažena dříve, než mohla stisknout spoušť. Její tělo obklopily plameny.

Borgové udělali další krok a pět dalších lidí se zhroutilo na podlahu. Někteří se zmítali a sténali, ostatní zůstali ležet bez pohnutí.

Viděl, jak Crusherová kolem něho proběhla a spěchala na pomoc jednomu umírajícímu členu posádky. Švihnutím ruky ji jeden z Borgů vyhodil do vzduchu. Její tělo dopadlo Picardovi k nohám. Záda měla podivně zkroucená a její tvář byla nehybná a ztuhlá.

Poslední krok. Borg stál přímo před ním.

Picard viděl, jak zvedl ruku a klepnutím vysunul bzučící kovový rotor. Kroužící čepele rozervaly látku jeho uniformy i kůži pod ní a pak se mu zavrtaly do těla přímo k srdci…

Picard se probudil s pálivým pocitem v hrudi; pulsující bodavou bolest cítil i ve svalech a kostech. Ačkoli se těchto bolestí zbavil již přede dvěma roky, stále si ještě pamatoval místa svých zranění, která utrpěl při prvním přepadení Borgy. Rukama přejel po své uniformě a málem se mu zvedl žaludek, když ucítil vlhkou, lepkavou látku.

To je jen pot!

Úlevou si zhluboka oddychl. Není to tak zlé. Tato noční můra ho ovšem nezbavila vzpomínek na slzy a nářek. Ani necítil potřebu vytáhnout z postele Deannu Troi, aby si poslechla jeho vyprávění o hrůze, zbabělosti a ztrátě sebeovládání. Šlo jen o reakci, kterou bylo možno předpokládat, o reakci na přítomnost zajatého Borga minulý měsíc na palubě Enterprise; krátká vzpomínka na Locuta vyvolala zlé asociace.

… anebo byl tento sen výstrahou.

Ne, zatraceně, tohle přece nemá nic společného se Srdcem!

Prsty měl zkroucené, ztuhlé a studené, jakoby toužily obemknout teplo kamene. Na prsou stále ještě cítil bolest. Zažil obyčejný hrůzyplný sen, anebo další vidinu? Jestliže mu Srdce mohlo zjevovat minulost, mohlo mu také ukazovat budoucnost?

„Picard volá můstek!“ zvolal a sundal nohy s postele.

„Zde Dat, kapitáne!“ Picard vstal a přešel místností k policím s knihami. „Poručíku, zvyšte rychlost lodi na stupeň šest a začněte s úhybnými pohyby!“

„Pane?“

„Slyšel jste mě! Dodržujte předchozí cílové koordináty, ale tak, abychom se tam dostali jinou cestou, než tou, která byla plánována původně!“

„Ano, pane!“

Kapitán sáhl do přihrádky a sevřel ruce kolem Srdce. Jeho teplo mu projelo tělem a zbavilo svaly napětí.

Bolest v jeho hrudi počala slábnout.

Kapitola třicátá první

Rektor Chandat byl zvyklý trávit vsedě na místě dlouhé hodiny a udržovat kolem sebe i v různých nudných záležitostech ovzduší důstojnosti a vrcholné autority. Zavedl toto působivé řízení nespočetných fakultních shromáždění, ale nyní byl poněkud zklamán, když zjistil, že požadavky na velitele hvězdné lodi se tak příliš neliší od jeho běžných úředních povinností. Křeslo na můstku bylo ovšem mnohem pohodlnější než to jeho v zasedací síni. Chandat tedy zasedal a pozoroval vesmír, ale výhled nebyl příliš zajímavý. Během posledních dvou dnů mu novost toho, že se mohl dívat do vesmíru a nevidět nic než hvězdy, zevšedněla.

„Odhadovaný čas příletu jedna hodina pět minut," oznámil děkan Shagret z řídící buňky. Na rozdíl od rektora, on se mohl stále bavit snímáním výstupů konzoly a hrát si s kontrolkami.

„Udržujte rychlost a kurs." Po několikerém opakování tato fráze už Chandatovu jazyku nepřipadala cizí. Děkan měl neodbytnou snahu manévrovat bez těchto umlčujících direktiv s lodí sám a vyklánět ji do nečekaných směrů.

„Začátek dálkového snímání," ohlásila Thorina. Bylo to její třetí snímání za poslední hodinu, ale pokaždé, když Shagret vydal jednu ze svých situačních zpráv, ji to nutilo její konzolu znovu aktivovat.

Rivalita mezi oběma děkany propukla brzy po odletu Sullivanu z Dynasie, když se spolu začali hádat, kdo z členů Fakulty má pro své postavení právo sedět v prostoru pro velitele. Chandat tím poznal význam tohoto symbolického středu autority a rezolutně se ujal navigace, aby si zajistil postavení vedoucího expedice. Jeho prvním oficiálním rozhodnutím jako velitele lodi bylo, že nařídil oběma děkanům zaujmout místa na opačných koncích můstku.

Tlumený zvuk obrátil Chandatovu pozornost na starého muže, který seděl vedle něho. Až dosud profesor mlčel.

„Tak blízko…" šeptal Manja a v jeho bezvýrazném hlase bylo cítit smutek. „Kdyby tak byla mohla T'Sara žít déle, abych se s ní mohl podělit o tyto chvíle!"

Chandat by byl nejraději starého historika ani neviděl; Diat byl stálý svědek, že podnět pro tuto výpravu byl odvozený ze starobylého mýtu, zachovaného v literatuře o Snech. Nicméně vykázat profesora z můstku by bylo příliš kruté. Manja si myslil, že tato mise byla organizována na jeho výzvu, jako T'Sařina zastánce, a jakýkoli pokus o vyloučení by ho těžce ranil. Jak to vypadalo, bude starý muž nakonec raněn stejně, ale Chandat se ani nepokoušel myslet daleko dopředu. Požadavky funkce lodi naštěstí plně zaměstnávaly pozornost ostatních profesorů, což jim bránilo klást příliš mnoho otázek o konečném cíli výpravy. Sullivan však už brzy dorazí na Stanovené místo a pak všichni Dynasiánci bezpečně poznají pošetilost tohoto donkichotského hledání Drahokamu.

„Chandate!" Thorinin poplašný výkřik vytrhl rektora ze snění. „Zachytila jsem něco na snímačích!"

„Mohla byste být trochu přesnější?" zeptal se Chandat. Protože však za tuto cestu Thorina již, vyhlásila několik bezdůvodných poplachů, rektor rychle poznal, že jejím výbuchům není nutno přičítat velký význam.

„Přímo před námi je federální kosmická loď, registrační číslo NCC-1701 D."

Rektor vstal z křesla a otočil se, aby viděl děkance do tváře. „Jste si tím jista?"

„Potvrzeno," řekl Oomalo, který se díval děkance přes rameno na taktickou obrazovku. „Její trasa se shoduje s naší. Zdá se, že nebudeme první, až dorazíme na Stanovené místo!"

Tato novinka byla znepokojující; rektor vůbec nepomyslil, že by se jiná kosmická loď mohla nějak zaplést do některého z jeho alternativních plánů. Úporně přemýšlel o patřičné velitelské reakci. „Zapnout frekvence pro vyslání pozdravu!"

„Udělat co?" zeptala se Thorina, ještě rozčilená nečekaným úspěchem jejího snímání. „Ach tak! Ano, radio!" Zamračila se a nejistě přejela prsty po střední části komunikační konzoly. Můstkové reproduktory vybuchly pronikavým pištěním statiky. Thorina sáhla na klávesnici ještě jednou a ohlušující pískot se změnil v proud, brebentících hlasů.

Zatímco Chandat naslouchal této nápadně známé a přesto nesrozumitelné řeči, vykřikl zklamaně Shagret: „To není federální standard!"

„Zachycený přenos nepochází z této kosmické lodi," řekl Oomalo. Domorodý profesor si sedl na kraj vedle děkanky Thoriny a se sebevědomým výrazem znalce naťukal rychle na konzole příslušnou sestavu. „Aktivovat univerzální překladový přístroj."

„Byla bych to také hned udělala," zasupěla Thorina, ale uhnula, aby měl Oomalo lepší přístup ke konsole. Abstraktní zvuky se náhle změnily v slova.

„…chceme-li si udržet náskok, musíme se opírat jen a spolehlivá čísla. Technologie federálních zbraní je vyšší než na kterékoli naší lodi."

Oomalo se podíval na taktický monitorovací soubor přístrojů. „Patrně jsme zachytili interní spojení skupiny lodí, která právě vstoupila do sektoru. Směřuje také ke Stanovenému místu!"

Kanál subprostorového rádia zapraskal a ozvala se odpověď: „MimodiWahnští kapitáni jsou spojeni jako mocná pěst, admirále. Musíme zničit Enterprise a zmocnit se Drahokamu!"

„DiWahn?" vykřikl Manja. „Skutečně řekli DiWahn?"

„U Tří bran!" řekl ohromeně Chandat. „Také jsem to slyšel."

„Pradávná historie se probudila k životu, rektore!“ Vzrušení z tohoto odhalení zahnalo starcův zármutek. Byl to ostatně Dynasiánec a poznávání bylo pro jeho rasu největší láskou.

Chandatova úcta k T’Sařině učení převážila na okamžik nad jeho vlastními zájmy. Díky Vulkánu se konečně spojily dvě větve iconského lidu, rozptýleného na opačné straně Brány.

Oomala tyto legendy nijak nedojímaly. Pro jeho lid byly totiž cizí. Proto jeho reakce vyústila v mnohem praktičtější návrh: „Měli bychom raději připravit oněm DiWahnšťanům přátelské uvítání, než nás oblouzní federálním politikařením! Navrhneme-li jim spojit síly, snadno kosmickou loď přemůžeme.“

„Úplně špatně!“ mumlal si pro sebe Chandat. Jeho kacířský komentář se utopil ve výbuchu nadšení z blízkého vítězství ostatních členů Fakulty.

Staří iconští inženýři zásadně respektovali potřebu sebepozorování. Na všech svých hvězdných lodích rezervovali určitý prostor pro malý výklenek, kam by se vešlo lidské tělo při meditaci. Když se Mistr Kieradán nalodil na vlajkovou loď mimodiWahnšťanské flotily, uchýlil se právě do takového výklenku a celou cestu kosmem trávil konzultacemi sám se sebou.

V kruhu Věrných se tradičně předčítalo Učení o Snech, ale Kieradán si zaved! soukromé Vyprávění. V kroužku, který existoval jen v jeho mysli, byl vypravěčem i posluchačem. Shrnoval poznání nahromaděná jeho řádem a pátral po nových aspektech. Muži i ženy řádu Věrných trávili studiem lekcí věnovaných Snům Držitelů Drahokamu celý svůj život a Kieradán měl nyní jen pět krátkých dnů na to, aby posoudil toto učení za poslední dobu.

„Mistře!“ MimodiWahnšťana vytrhl z přemítání tichý hlas zvenčí klauzury. Admirál Jakat by se byl neodvážil bez vážného důvodu vyrušit Mistra z jeho meditace, ale Kieradán přesto pocítil zlost. Měl tak málo času!

Odsunul závěs, který odděloval výklenek od místnosti a řekl: „Ano, Daramadáne?“

Admirál přistoupil blíž k vysoké lavici, na níž Kieradán seděl. Pohyboval se neobvykle strnule. „Navázali jsme spojení s osamělou kosmickou lodí, registrovanou jako federální; posádka však tvrdí, že je iconská. Rektor Chandat ujišťuje, že jsou také na cestě na Stanovené místo.“

Tato zpráva vysvětlovala napětí v admirálových svalech. Rovněž Kieradán pocítil, že mu tělo strnulo v reakci na tuto neočekávanou společnost.

„Tak Dynasiánci na druhé straně Brány přežili?“

Nebyl to však pro něho žádný důvod k oslavám. Další skupina Icoňanů by totiž mohla zkomplikovat jeho plány s Drahokamem. Ačkoli to bylo riskantní, Kieradán se rozhodl, že dovolí cizincům pokračovat… alespoň prozatím. Ostatně i oni by mohli mít své místo ve Snění.

„Navrhněte Dynasiáncům spojenectví,“ řekl Kieradán, „ale řekněte jim jasně, že se musí podřídit našemu vedení a nechat mne jednat s Drahokamem. Pokud tyto podmínky splní, nechte je žít!“

„Jak si přejete, Mistře!“ Admirál odešel a ani se neptal po dalších instrukcích. Ve svém oboru byl schopný vůdce a nepotřeboval velké usměrňování.

Kieradán zatáhl závěs a pokračoval v meditaci o budoucnosti Drahokamu Snů.

Nositelé hodnosti Mistra se v minulém století sjednotili v názorech na úlohu Věrných v záležitostech Drahokamu. Po svém ustanovení představeným řádu se Kieradán zavázal uctít tuto dohodu dosažením Stanoveného místa, ale samostatnost jeho postavení mu dodala takovou autoritu, že změnil názor. Šlo totiž o to, že mu nyní byl mír na obtíž. Na DiWahnu se patrně mohl nad svými přísežnými povinnostmi zamýšlet snáze, než tady v kosmu, když se stále více blížil k Drahokamu. Každou uplynulou hodinu přicházel na nové argumenty pro to, aby se postavil proti odkazu svých předků.

Ačkoli potvrdil závěry, k nimž dospěli jeho předchůdci, Mistr Kieradán přemýšlel, zda bude mít dost silnou vůli k tomu, aby kráčel tou pravou cestou, kterou oni vytyčili. Hodnost, kterou získal, sloužila k ovládání spíše sama sebe než jiných, ale on bude prvním z MimodiWahnšťanů, kdo skutečně spatří Drahokam a vyzkouší jeho vědomi.

Kanda Jiak, poslední Icoňan, který byl nazýván Mistrem, neuspěl a za svůj neúspěch zaplatil vlastním životem.

Kapitola třicátá druhá

Jako racek, když se snáší na klidnou hladinu oceánu, Enterprise snížila svou rychlost a sklouzla zvolna na oběžnou dráhu kolem chladnoucí hvězdy.

Tato trpasličí hvězda měla namísto jména pouze číslo, které jí dali astronomové při registraci pustých částí kosmu za hranicemi Federace. Hvězda zářila o samotě již zhruba pět tisíc let; ale teď, ke konci tohoto dlouhého čekání, se k trpaslíkovi opět přiblížila jeho oběžnice.

Žár jejich setkání proměnil tuto letící kouli horniny a ledu v pruh zářících par; na několik málo měsíců se tak na své eliptické oběžné dráze rozzářila kometa. Později, když minula perihélium, bod, kdy byla hvězdě nejblíže, a opět se začala vzdalovat do studených končin soustavy, její ohon zvolna zhasl a kometa pokračovala do dalších pěti tisíc let anonymní neviditelnosti.

Riker věděl, že komety nejsou ničím jiným, než pruh drti a prachu letící vesmírem a zmítaný pravidelnými nápory přitažlivé síly. Za ta léta, co sloužil u Hvězdné flotily, již viděl mnohem větší nádheru a záhady, než byl tento osamělý tulák v krátkém záblesku své slávy, ale snad to byla právě ona pomíjivost, která ho naplňovala směsí smutku i radosti.

Když vstoupil do pracovny, našel kapitána, jak se také dívá oknem do pustého prostoru s trpaslíkem a jeho oběžnicí. Picard si trochu podrážděně povzdechl a otočil se od okna, aby vyslechl Rikerovo hlášení o stavu lodi.

„Strojovně se podařilo opravit deflekční štíty a obnovit jejich výkon na padesát sedm procent," řekl Riker, „a Geordi předpokládá, že za pár hodin se jej podaří zlepšit o dalších deset procent, ale zatím jsme mimořádně zranitelní."

Picard se na svého prvního důstojníka ani nepodíval. Ten se bránil nutkání podívat se svému veliteli přes rameno.

Jeho ruce totiž ležely nehybně na desce stolu a držely Srdce. Náhle kapitán sáhl po svém záznamníku. „Udělejte všechno, co se dá udělat s tím, co máme, Rikere!"

Riker často hrál s kapitánem úlohu „satanova advokáta"; Picard ho totiž vždy provokoval k opoziční argumentaci, která by ukázala odlišné názory na kritické záležitosti. Zřídka však měl pocit, že jeho laťka je tak vysoko, jak tomu bylo nyní. „Nejlépe bychom udělali, kapitáne, kdybychom opustili tento prostor dříve, než budeme napadeni!"

Toto konstatování vyvolalo u Picarda soustředěnou pozornost a zaostřilo jeho hlas: „Zpochybňujete moje současná velitelská rozhodnutí?"

„Ne, pane, nezpochybňuji, ale vaše rozkazy…"

„Pro mne je rozkazem," řekl Picard s ledovým klidem, „učinit vše pro to, aby se Srdce nedostalo do rukou nepřátel Federace. A já se snažím právě tohle dělat!"

Intuice přiměla Rikera pronést slova, logicky vyplývající z dosavadního rozhovoru: „Ale vy je zpět do prostoru Federace nevrátíte, že ne?"

„Ne!" Picard zvedl kámen se stolu, jakoby jej chtěl zapojit do diskuse o jeho osudu. „Sebeurčení je jednou z hlavních zásad filozofie Hvězdné flotily; a tento subjekt, jako vnímající bytost, musí sám rozhodovat o svém osudu. Důležité je také, že moje rozhodnutí odstranit Srdce z našich záležitostí nejlépe poslouží zájmům Federace. Zrada kapitána Duregha mi ukázala, že pokračující přítomnost Srdce by mohla popřípadě destabilizovat naše nynější politická spojenectví."

„Můžete mi říci, jak si to odstranění představujete?" zeptal se Riker. Počítal, že se tím otevře diskuse o kapitánových plánech se Srdcem.

„Toto místo je rozhodující. Musíme tu zůstat, dokud.. „ Když hledal další slova, Picard bezděčně odkryl hloubku své nejistoty. „… dokud poslání Srdce nebude úplně jasné."

„Čím déle tu zůstaneme, tím větší je možnost, že nás MimodiWahnšťané…"

„MimodiWahnšťané nám nejsou nebezpeční, Rikere," řekl Picard. Svíral Srdce v rukou jako talisman, který poskytuje ochranu před zlem. „Viděl jste na vlastní oči, co dokáže. Dokud budu mít Srdce, nemohou se nás ani dotknout!"

Troi vnímala, ještě než se Riker vrátil na můstek, že intenzita jeho emocí vzrůstá. Když konečně vyšel z pracovny, s potěšením zjistila, že své frustrace úspěšně zamaskoval. Pozorovala, jak první důstojník jde volným krokem po velitelské palubě. Jeho nápadná bezstarostnost mohla kdekoho zmást, ale ona cítila, že právě absolvoval osudovou konfrontaci s kapitánem. Rychlý postranní pohled k zadní palubě málem Rikera prozradil, ale poručík Worf se příliš pečlivé zabýval čtením taktického senzoru, takže zrádné znamení ostražitosti nezachytil.

Když si Riker konečně sedl vedle ní, zavrtěl hlavou: Žádný úspěch!

„A co teď?" zeptala se tiše Troi.

Pokrčil rameny. „Teď je řada na vás!"

„Ne, já cítím, jak se zvyšuji jeho emocionální rezervy, jakmile se přiblížím. A nechce-li mně ani poslouchat, určitě ani nesvěří Srdce do mé péče!"

„Dobrá, pak…"

V dokonalém souladu se oba, ona i Riker, otočili a upřeli přemýšlivý pohled na androida, který klidně pracoval u řídícího zařízení.

Zatímco Picard stál u okna své pracovny zasněn při pohledu do kosmického prostoru, Dat trpělivě čekal u jeho pracovního stolu, až se kapitán probere ze

svého snění. Přitom uvažoval, jak by se mohl pokusit splnit co nejlépe Rikerovy instrukce.

Přesvědčit kapitána Picarda, aby se vzdal Srdce, představovalo zajímavý úkol v interpersonální dynamice, ale Dat si myslel, že na tomto poli přece jen není tou správnou osobou. S ohledem na silné emoce, které celou záležitost ovlivňovaly, Dat pochyboval, zda bude schopen uspět tam, kde zklamaly jak doktorka Crusherová, tak poradkyně Troi.

Pak mu padl zrak na jednu z knih na kapitánově stole a uvědomil si kapitánovu hlubokou úctu k T'Saře a vyslanci Sarekovi. Vulkánci nepodléhali emocím, jak se Picard ujišťoval při čtení těchto písemností. Právě proto by snad slibný přístup mohla umožnit logika.

Picard si vydechl a zamumlal: „Jak dlouho mám čekat na odpověď?"

Dat poznal, že otázka byla adresována Srdci, které držel kapitán v rukou. Zřejmě kámen nereagoval, protože hned nato otočil Picard své křeslo k Datovi.

„Copak je, pane Date? Skutečně mě všichni moji vyšší důstojníci budou po směnách navštěvovat? Co si mám myslit o tomto trvalém vyrušování?"

Bez jakéhokoli úvodu, který by omluvil jeho záměr, Dat řekl: „Všechny by nás zajímalo, do jaké míry vám vaše činy diktuje Srdce!"

„O to se tedy opravdu nemusíte starat! Jednám ze své vlastní vůle!" Picarda evidentně zamrzela přílišná strohost jeho reakce, protože se zarazil, zhluboka si povzdechl a řekl: „Date, Srdce něco potřebuje, potřebuje místo, kam musí jít; důvody ovšem dobře neznám! I když je nemohu pochopit, jejich naléhavost je zcela zjevná!"

„Znamená to, že se vzdáte Srdce, jen když ono bude moci dosáhnout svého cíle, kapitáne?"

„Ano… samozřejmě." S rozšířenýma očima si Picard představoval celý scénář. „Ale až přijde ten pravý čas!"

„Zajímavé! A kdy opravdu ten čas přijde?"

„Ještě ne," řekl kapitán. „Budu to však vědět, až přijde."

„Obdivuji vaši jistotu. Nicméně, moje analýza historie Srdce ukazuje, že si kámen zajistí odchod sám, budete-li příliš dlouho váhat, a tím nás opustí právě v době, kdy jsme při nějakém útoku tak zranitelní!"

„Ne! Srdce nám nabízí svou ochranu!"

„Opravdu?" zeptal se Dat. „Na této cestě, o které jste mluvil, Srdce za sebou zanechalo celý řetěz smrti a zkázy.

A to není legenda nebo mýtus, to je fakt. Důkaz toho jsme viděli na vlastní oči při zničení Orionců a Ferengů!"

„Srdci nelze tyto mrtvé vyčítat!" řekl Picard a vehementně zavrtěl hlavou. Orionci i Ferengové zemřeli kvůli své hltavosti. Odsoudili se sami!

„A co Vulkánci? Zasloužila se snad T'Sara o jejich osud?" Nával smutku pokřivil Picardovu tvář jako záchvat bolesti. Tentokrát však zakroutil hlavou mnohem mírněji.

„Podle toho, co jsem vypozoroval," řekl Dat, „Srdce má tendenci přestat s ochranou, kterou poskytuje, jestliže si může zajistit užitečnějšího hostitele. Kdy je unaví naše péče?"

Picard na chvilku zmlkl a zamyslil se: „Nejste první, kdo mě varuje, že už je držím příliš dlouho." Pak zarecitoval s vulkánským přízvukem: „Ono se stále snaží osvobodit se z objetí našich rukou."

Povzbuzen akceptováním pochybností, android svou argumentaci ještě přitvrdil. „Po celou dobu, co spolu sloužíme, kapitáne, jste zdůrazňoval, jak si vážíte mé zvláštní prozíravosti. Důvěřujte, prosím, mé objektivitě, mému nedostatku emocí, jestliže vám říkám, že Srdce je pro nás mnohem nebezpečnější než celá cizí flotila. Vzdejte se ho teď, dokud ještě můžete! Budete-li spoléhat na jeho síly, že nás zaštítí proti škodám, budeme zničeni!"

Natáhl ruce a nastavil dlaně, aby Srdce převzal.

„Date," řekl Picard, „ani Surak, ani T'Sara by toto břímě nepřenesly na žádnou živou bytost. Nejsem k tomu oprávněn ani já!"

„Nezapomínejte, že jsem už dříve měl kámen já a nic se nestalo! Jako androida mě jeho síly nemohou svést!"

Když Picard zvedl Srdce, chvěly se mu ruce, jako by tento snadný pohyb vyžadoval koncentraci veškerých jeho sil a vůle. „Pak tedy vezměte…"

„Můstek kapitánu Picardovi,"zaduněl Worfův hlas z interkomu. „Flotila MimodiWahnšťanů se vrátila do našeho senzorového pole… lodi jsou rozptýlené do obkličovací formace a pohybují se směrem k nám."

„Obklíčeni…" Picard strnul uprostřed pohybu. „Date, já nechci tak zranitelnou Enterprise vystavit útoku!"

Tato Picardova slova byla prosbou o pomoc i vyhlášením, že se vzdává. Dat naléhal na jediné možné řešení: „Pak musíme opustit tento prostor, dokud je ještě čas prorazit jejich sestavou. Při nejvyšší rychlosti, kterou Enterprise může vyvinout, jsme s to uniknout celé mimodiWahnské flotile."

„Opustit?" Přes svůj odpor k přijetí tohoto návrhu, kapitán nebyl schopen vznést žádný protiargument. „Ano… myslím, že musíme!"

Dat opět natáhl ruce, aby uchopil Srdce.

„Kapitáne!" ozval se opět Worf. „Senzory zaznamenaly federální kosmickou loď, směřující do sektoru."

Androidovy ruce sáhly do prázdna.

Kapitán odsunul kámen o kousek dál. „Kavalerie nás dostihla právě včas, Date!"

„Registrační číslo patří kosmické lodi Sullivan třídy Miranda," pokračoval bezpečnostní důstojník. „Ale tato loď na naše pozdravné volání neodpovídá a podle záznamů Hvězdné flotily byla pověřena diplomatickými úkoly v jiném kvadrantu."

„Zase další zrada," řekl Dat a upozornil tím, jak jejich nebezpečí vzrůstá. „Další důvod, abychom co nejrychleji tento sektor opustili!"

„Naopak," řekl nečekaně Picard. „To jen potvrzuje, že náš ústup by byl beznadějný. Nepřátelé jsou nám v patách, ať se hneme kamkoli. I když unikneme těmto silám, budou na nás čekat v každém přístavu

noví nepřátelé a noví zrádci. Násilí nás pronásleduje jako mor. Tato štvanice musí skončit zde!“
V kapitánových žilách se zřejmě rozhostil klid a zapudil záchvaty zmatku a pochybnosti, což se zračilo i v jeho tváři. Picard vzal kámen do náruče a řekl: „Budu Srdce ještě chvíli potřebovat.“

Kapitola třicátá třetí

„Udělejte to!“

Hlouček důstojníků kolem kapitána se rozptýlil. Všichni se rychle odebrali ke svým stanicím na můstku, jako hráči na své značky na hřišti.

Picard postoupil do středu velitelského prostoru a Riker se mu posadil po boku. Worf se ujal své role v pozadí u taktického pultu; a v popředí si sedl k řídícím přístrojům Dat. Velitel transportní plošiny O’Brien, jediný cizí element na tomto rodinném tablu, vešel do vstupního otvoru turbovýtahu a zmizel.

„Jaký je stav, pane Worfe?“

„Podle senzorů se mimodiWahnská flotila blíží rychlostí šest set tisíc kilometrů…“

Na monitoru se objevil obraz. Z dálky lodi MimodiWahnšťanů vypadaly překvapivě hezky. Jejich barevné trupy byly posety spirálami a vlnkami, jako když na podzim padá listí se stromů. Tlustý talířovitý tvar jediné hvězdné lodi třídy Miranda vypadal uprostřed těchto vlnitých tvarů stroze a nehezky.

„… pět set tisíc… čtyři sta tisíc kilometrů.“

Jak se cizí lodi stále více přibližovaly, až byly jejich siluety téměř na dosah, na můstku Enterprise se rozhostilo naprosté ticho. Shromážděná flotila vytvořila tenkou kulovitou slupku, v jejímž dutém středu byla uvězněna Enterprise. Při vší kráse převažujícím rysem tohoto útvaru byla vojenská síla.

„Kapitáne,“ řekl hlubokým hlasem Worf. „Zdraví nás vlajková loď MimodiWahnšťanů!“

„Zajistěte vizuální komunikaci, poručíku!“

Picard se narovnal a duševně se připravoval vystoupit před oponu k audienci. Ve ztuhlých rukou pevně tiskl Srdce, hlavní prvek v tomto neukončeném dramatu.

Štvanice skončila; poslední krev bude prolita zde, na můstku Enterprise.

Pro nezasvěceného byl šedý kámen nenápadným předmětem, ale Kieradán věděl, že jeho hladký povrch skrývá krystalickou strukturu, která ve tmě jiskří. To, co vidět nebylo, co bylo možno jen cítit, bylo teplo, které ze struktury vyzařovalo. Kdyby si tak mohl, alespoň na pár okamžiků, ohřát na Drahokamu Snů své ruce…

S největší námahou Mistr zvedl oči, aby se setkal pohledem s Držitelem Drahokamu. „Jsem Kieradán, vůdce Věrných.“

„Já jsem Jean-Luc Picard, kapitán Enterprise.“ Když kapitán představoval vyšší důstojníky, Kieradán si všiml, že Picardova tvář je poznamenána únavou, jeho pleť bledá a rysy jeho obličeje vystouplé. Prsty se mu lehce chvěly, jak držely Drahokam v pevném sevření. Když skončily únavné formality, Kieradán promluvil: „Žádám vás, kapitáne, abyste vrátil Drahokam do vlastnictví MimodiWahnšťanům! My jsme Strážci, odpovědní za jeho budoucnost.“

Picard zakroutil hlavou. „Při veškeré úctě, Kieradáne, neuznávám váš požadavek po vlastnictví. Drahokam zůstane u mne!“

„Odvážná slova od velitele kosmické lodi, tak vzdálené bezpečí prostoru Federace!“

Picardův první důstojník pokročil hrdě vpřed a vyplnil téměř celý ovál obrazovky. „Naše bezpečnost není tak důležitá, jako bezpečnost Federace. Tato posádka je rozhodnuta kámen raději zničit, než ho nechat upadnout do nepravých rukou!“

„Nevěřím vám,“ řekl Kieradán. „Žádný držitel by se dobrovolně Drahokamu nevzdal.“

„Ukážeme vám, že se mýlíte!“ Riker se otočil na kapitána, jako by očekával od staršího muže reakci na svoje vystoupení. Když Držitel Drahokamu mlčel, Riker ho vybídl slovy: „Kapitáne, všichni souhlasíme, že musí skončit tato…“

„Ne!“ řekl Picard a odsedl si od Rikera. „Ne, rozmyslil jsem si to. Ostatně tak extrémní řešení ani není nutné.“ Rikerovu aroganci vystřídalo zděšení. „Kapitáne!“

„Rikere, budu-li mít v držení Srdce, ubráním se s ním každému, kdo by mi je chtěl vzít!“ Kapitán adresoval své varování spíše prvnímu důstojníkovi než MimodiWahnšťanovi.

„Jak vidíte,“ řekl Kieradán mladému důstojníkovi, „toto je záležitost mezi mnou a vaším kapitánem.“

„Nebyl bych si tím tak jist,“ řekl Riker a sáhl na kovový odznak na své hrudi. „Teď!“

Všechny dveře na můstek náhle povolily a otevřely se. Z nich se vyhrnula na můstek bezpečnostní stráž a důstojník u řídícího zařízení vyskočil od svého pultu a vyřítil se ke kapitánovi.

„Date, ne!“ vykřikl Picard.

Bledý kormidelník popadl Drahokam a pokusil se jej vyrvat z kapitánova držení. Klingon ze zadní paluby chtěl běžet na pomoc kapitánovi, ale ozbrojení strážní mu okamžitě zabránili vtrhnout na můstek. Pět z nich však muselo držet válečníka za ruce zkroucené na zádech.

Kieradán viděl, že budou potíže; ostatně doprovázely nevyhnutelně všechny cesty Drahokamu. Zašeptal: „Daramadáne, až dám rozkaz, připravte se k palbě!“

Na obrazovce se dva muži stále ještě rvali o kámen. Tvář Držitele Drahokamu byla zkřivena divokou vlastnickou vášní, která odrazovala další útočníky. Nicméně Dat neobvykle silným náporem vyrval konečně kapitánovi kámen z rukou.

Zatímco dva strážní přitlačili Picarda tváří k desce stolu, Dat vyzdvihl kámen vysoko do vzduchu jako hlavu přemoženého nepřítele. „Drahokam je můj!“

Kieradánova zaťatá pěst držela admirála pod kontrolou na jeho místě. Vyjednávání stále ještě bylo v zájmu obou stran.

„Jen jste si oslabili pozici, Enterprise! Zabere to čas naučit se ovládat ony síly!“

„Nepotřebuji vůbec žádný čas,“ řekl Dat, „protože hned teď Drahokam zničím!“

Kieradána znepokojila Datova rozhodnost, uvolnil pěst a řekl: „Daramadáne, palte!“

Můstek Enterprise se zachvěl a zakymácel úderem iconských zbraní do ochranných štítů. Tento náhlý útok vyvedl posádku z rovnováhy. Rozpoutal se hluk a výkřiky zděšení z toho, že se hned v zápětí střetli s přímými důsledky svého odporu. Kieradán ze svého výhodného pozorovatelského místa také viděl, že Picard tohoto všeobecného rozrušení chytře využil.

„Worfe!“ vzkřikl kapitán, když se vykroutil ze sevření obou strážců. „Zastavte Data!“

Mohutným vzepětím Klingon odhodil muže, kteří ho drželi. Jediným švihnutím svalnaté paže vytrhl z opasku strážného fázer, zařval jako raněné zvíře, namířil na androida a vypálil.

Napříč můstkem šlehl úzký rudý paprsek. Dat se reflexivně otočil, tak rychle, že Kieradán ani nevěděl, jak to bylo možné, a nastavil Drahokam proti úderu fázeru.

Kámen absorboval energii jako houba. Okamžik si Mistr myslel, že kámen úder vydržel, ale pak se v jeho krystalickém nitru objevil slabý zážeh.

V okamžiku zmizeli Drahokam i jeho nový držitel v ohnivé kytici pronikavého světla.

„Ani hnout!“

Strážný vrazil své koleno Picardovi do zad a přinutil ho lehnout si na podlahu. Náraz vyrazil kapitánovi dech a čerstvý drápanec na líci ho silně pálil, když musel ležet tváří na krátkých vláknech koberce. Lapal po dechu, jak ho tlačila k zemi drtivá tíha těla strážného.

„MimodiWahnšťané přerušili komunikační styk…“ Rikerův hlas přicházel k místu, kde Picard ležel, zezadu a shora, takže první důstojník zřejmě převzal taktickou konzolu. „… a zdá se, že flotila ustupuje.“

Kapitánovi přeběhly před očima barevné mžitky, když Riker konečně řekl: „Máme to za sebou!“

Stráž uvolnila své sevření.

Kapitán úlevou vydechl, překulil se na záda a zhluboka dýchal. Když mu zmizely z očí tančící mžitky, pokusil se vstát. Řádně pohmožděná žebra pěkně bolela. Dva strážní ho popadli za ruce a pomohli mu vstát. „Promiňte, pane,“ řekla třetí strážná a pečlivě očistila Picardovu uniformu. „Myslím, že jsme to trochu přehnali!“

Picard se nuceně usmál, aby zahnal její úzkost, ale svoje první slova pronesl do interkomu: „Můstek obsluze transportéru! Byla to dobrá práce, náčelníku!“

„Děkuji, kapitáne;“ odpověděl O’Brien. A záblesk oslnivého bílého světla vybuchl před řídícím zařízením podruhé. „Baví mě to mít při práci občas trochu fantazie!“

Celá posádka vybuchla smíchem a rázem vyprchalo napětí, které všechny zachvátilo při konfrontaci s MimodiWahnšťany. Picardovi se dostalo všeobecně uznalého potlesku; potlesk utichl, ale nadšení zůstalo. Worf kráčel pomalu k taktické stanici, bezpečnostní jednotky se vytratily z můstku a Riker přeskočil zábradlí zadní paluby a se zaduněním dopadl tvrdě přímo před kapitána.

„Váš podraz vyšel!“ vybuchl Riker. „Oni opravdu uvěřili, že Worf zničil Data i Srdce!“

Picard si porovnal pomačkanou uniformu. „Ano, Rikere, zdá se, že opravdu…“

„Kapitáne,“ uťal rozhovor Worf. „MimodiWahnšťané přerušili svůj ústup. Všechny lodi zaujaly pozici ve vzdálenosti pěti set tisíc kilometrů, tedy mimo dosah fázerů.“

Toto hlášení zasáhlo Picarda s větší, silou, než jakýkoli fyzický úder. Hořké zklamání mu vzalo řeč; odběhl podívat se na obrazovku. MimodiWahnské lodí jiskřily jako kovové piliny, roztroušené v prostoru.

„Alespoň jsme získali trochu času, kapitáne,“ potichu zašeptal Riker.

Ale čas k čemu? myslel si Picard. Uplynulo jen několik minut, co mu bylo vzato Srdce a již zase cítil neodolatelnou touhu držet kámen v prázdných rukou.

Co když Srdce přece jen budu muset nakonec zničit?

Mistr Kieradán vyhlížel z okna své kabiny a studoval Stanovené místo. Nezajímaly ho hvězdy, jen jejich jediný satelit, kroužící na orbitu. Kometa byla jak kosmické přesýpací hodiny a délka jejího ohonu naznačovala, že byl ztracen cenný čas.

„Mají nás za blázny, Mistře?“ Zvuk Daramadánových těžkých kroků sledoval jeho přecházení z jednoho konce místnosti na druhý. „To všechno byl trik! Světelné představení k oslnění a popletení prosťáčků! Drahokam zničen nebyl!“

„Ne,“ řekl potichu Kieradán. „Nemám pocit, že by Drahokam opustil Snění tímto způsobem!“

Přesto však uvažoval, zda jeho přesvědčení vychází z naděje či ze skutečnosti. Napínal svou mysl a pokoušel se najit smysl scény, jíž byl právě svědkem. Picard byl posledním Držitelem Drahokamu, který se objevil ve Snění; i kdyby předal kámen jiné bytosti, jeho čin by Vyprávění neovlivnil.

„Napadněme je a vezměme…“

„Ne!“ Nutkání souhlasit s Daramadánem bylo silné, ale již zbývalo jen málo času k jednání. Zmocnit se Drahokamu násilím by mohlo trvat dlouho a důsledky této mylné kalkulace by se odrážely celých příštích pět tisíc let. „S tím důstojníkem, kterému říkají Dat, je něco zvláštního. Drží Drahokam, ale není jím nijak ovlivňován!“

Mohl bych, udělat totéž? Mám se pokusit zaujmout místo toho, kdo touto zkouškou již prošel? Kieradán se pohroužil hluboko do sebe, ale s tím, k čemu dospěl, spokojen nebyl.

Potlačil proto rozumové důvody, spolehl se jen na svůj instinkt a řekl: „Nezaútočíme, admirále! Vaše flotila však zůstane na místě a zajistí, aby Enterprise neodletěla před Časem Setkání.

„Ale já jsem si myslil, že účelem naší mise bylo získat v držení Drahokam!“

Také jsem si to myslil. „Musíme věřit, že Picard chce Drahokamu pomoci naplnit jeho poslání.“ Jestliže kapitán tento úkol nesplní, Drahokam bude muset zase čekat, aby dokončil své putování.

„Mluvíte v hádankách, Mistře!“

Kieradán pohlédl k oknu. „Podívejte! Brzy tomu všemu porozumíte dokonale!“

Když Picard vstoupil do své pracovny, zrak mu bezděčně padl na Srdce. Jeho obava, že mohlo být přenášením po lodi poškozeno, se rozplynula, když spatřil, že Srdce spočívá v Datově náruči.

„S MimodiWahnšťany jsme se dostali do patové situace,“ vysvětlil Picard, když si Dat přestal prohlížet nástěnné akvárium. Android určitě Srdce nepovažoval za nic zajímavějšího než rybičky, které líně plavaly ve vodě. „Nicméně, vizuální komunikace byla přerušena, takže se můžete klidně a bez nebezpečí vrátit na můstek.“

Dat přijal nové zprávy s lhostejným pokývnutím. „Děkuji, kapitáne!“

Rozhodl jsem se vzdát se jej!

Toto vědomí v Picardovi nijak nezmenšilo ostré bodání žárlivosti, když se díval na Data, jak nese Srdce místností. Každým krokem si byli oba stále blíž. Když android procházel na dosah, Picard pohnul paží. Sevřel prsty kolem Datovy pěsti, ale přece jen alespoň kousek dál od Srdce.

Snažil se, aby promluvil pevným hlasem. „Stále jsem ještě nepřišel na důvod, proč Srdce cestuje právě sem. Kdybych se tak mohl ještě alespoň jednou zasnít…“

„Kapitáne, domluvili jsme se, že bude lépe, abych si Srdce podržel já! Nemyslím, že bychom měli tuto dohodu měnit!“

„Ano, myslím, že máte pravdu!“ Picard se přiměl ponechat Srdce v Datových rukou a odešel.

Ani nepomyslel na to, kam míří, a došel k oknu své pracovny. Studoval situaci venku mimo kosmickou loď, aby se zbavil pomyšlení na svůj smutek.

Podle Worfových výpočtů se kometa přiblížila k perihéliu, do největší blízkosti k bílému trpaslíkovi, z čehož vyplývala i maximální svítivost jejího plynného ohonu.

Picardovi se zazdálo, že spatřil v okně odraz světélkujícího Srdce, a jeho myšlenky se rozletěly k událostem posledních hodin. Na můstku, když skutečně přišel čas zbavit se kamene, se pokusil odrazit Data. Jen větší androidova síla způsobila, že sehraná scéna dopadla podle plánu.

„Date, měl byste raději jít…“

„Můstek kapitánu Picardovi,“ zavolal Riker. „Senzory zaznamenaly ionizační poruchu mimo přístavní oblouk.“ Kdesi za kometou Picard zpozoroval bod jasného světla.

Obklopoval jej mihotavý opar vyzařované energie.

„Naznačuje to, že se tam tvoří červí díra.“

„Červí díra?“ zašeptal si pro sebe Picard.

O zlomek sekundy později se špendlíková hlavička světelného bodu rozrostla v zářící kouli a pak vybuchla. Picard si uvědomil, že se dívá do otevřeného jícnu tunelu, který prorazil světelnými lety vesmíru.

„Date, to je ono!“ Picard obdivoval důmyslnost těch, kdo vytvořili Strážce věčnosti. „Kometa je prosté ohlašovatelem vzniku červí díry. Projde-li Srdce touto kosmickou branou, bude zaseto v některé velmi vzdálené galaxii!“

„To je zajímavá hypotéza, kapitáne!“

„Ne, Date, to je něco víc než teorie; to je splnění snu!“ Kapitán se dotkl svých insignií a řekl: „Picard veliteli transportéru! Pane O’Briene, chtěl bych, abyste zajistil jeden z posledních zázraků.“

Za několik okamžiků kapitán uslyšel za zády vysoké vytí zářičů transportní plošiny. Ačkoli to neviděl, věděl přesně a cítil to ve všech kostech, že Datovy ruce jsou v tuto chvíli už prázdné.

Kapitán se opřel dlaněmi o studený povrch okna a marně pátral po nějakém záblesku Srdce. Kámen byl příliš malý a příliš tmavý na to, aby se jeho trasa obrovským tunelem dala sledovat.

Když kometa prošla perihéliem a zahájila svůj dlouhý pád do kosmické noci, kruh červí díry se zvlnil a roztřásl a pak se rozpadl. Vstupní kanál do jiné galaxie zanikl a obnoví se až za dalších pět tisíc let.

S rozechvělým povzdechem muže, který se probudil z dlouhého spánku, se Picard odtrhl od okna.

„Naše účast v tomto příběhu právě skončila, Date!“

Kapitola třicátá čtvrtá

„Zdraví nás MimodiWahnšťané," řekl Worf.

Picard přikývl a otočil se k hlavní obrazovce.

Kieradán mohl jediným slovem nařídit svým silám zaútočit a zničit Enterprise v přívalu plamenů. Picard by byl přijal svou smrt jako cenu za únik Srdce, ale ztráta lodi i posádky ho naplňovala hořkou lítostí.

Objevil se Mistr a mile se usmíval.

„Sbohem, Držiteli Drahokamu," řekl Kieradán. „Naše výprava Strážců skončila a přišel čas toto místo opustit."

Než stačil kapitán odpovědět, vůdce Věrných z obrazovky zmizel. Vystřídal ho pohled do dalekého kosmu.

„Myslíte si, že to myslel doopravdy?" zeptal se Riker. „Oni skutečné odlétají?"

Kapitán přikývl. MimodiWahnšťan musel nějak vycítit, že kámen pronikl červí dírou. Dalo se čekat, že poznání ztráty Drahokamu vyvolá úder divoké pomsty proti Enterprise, ale Kieradán zatím kapitána uctivě pozdravil „Držiteli Drahokamu!" Ovšem tento titul teď, když Srdce zmizelo, připadal Picardovi zcela prázdný.

Přes obrazovku přeběhla barevná skvrna a pak další. Jedno za druhým opouštěla mimodiwahnská plavidla sférickou formaci, kterou vytvořila kolem své vlajkové lodi. Když se poslední objekt zařadil na konec zástupu, nabraly všechny lodi rychlost. Tento obraz s rostoucí vzdáleností ztrácel své kouzlo a seřazená flotila připomínala brzy jen mrak motýlů, unášený letním vánkem. Ve své stopě ovšem Věrní zanechali sirotka, který se jen pomalu za nimi vlekl.

„Zdraví nás Sullivan,"oznámil Worf.

„Seřiďte obrazovku, poručíku!"

Obraz se poněkud posunul, tentokrát na můstek kosmické lodi. Picard sebou trhl, když uviděl zblízka muže v kapitánském křesle. Na čele měl zelenopurpurovou ránu a na tvářích škrábance. „Vypadáš pekelně, Richarde!"

„Oh, to jsou staré rány, Jean-Lucu," řekl kapitán Mycelli a nad svými zraněními nedbale pokrčil rameny. „Jakmile flotila MimodiWahnšťanů rozpustila formaci, Dynasiánci se pokojně vzdali. Mám velení Sullivanu opět v rukou."

„Potřebujete posílit bezpečnost?" zeptal se Riker.

„Ne, vůdce vzbouřenců je ve vazbě a…" Mycelli ztratil řeč, když uviděl Data, jak se vrací na své místo u řídícího zařízení. Zíral na androida několik sekund a pak opět pohlédl na Picarda. „Těším se; až si budu moci přečíst vaši zprávu o misi, kapitáne!"

„Jsem si jist, že nejsi sám, kapitáne!" řekl Picard s potutelným úsměvem. Kupodivu se však Mycelli již na žádné podrobnosti nezeptal a výměna dalších formálních zdvořilůstek byla stručná.

„Rikere," řekl Picard, když kontakt se Sullivanem skončil. „Je čas, abychom už letěli také!"

Natáhl se v kapitánském křesle a nechal prvního důstojníka provést podrobné přípravy k odletu. Můstkem se rozezněly rozkazy a jejich potvrzování a pak Dat řekl: „Kurs na Vulkán nastaven."

Posádka zmlkla.

Picard zkoušel na této misi jejich loajalitu až na samou mez. Mohl jim tedy těžko mít za zlé jejich úzkost, když od něho čekali jediné rozhodné slovo.

„Vpřed!"

Když vyslankyně Tommasová vstupovala do bezpečnostního komplexu Sullivanu, uvědomila si, že pro diplomata určitě není zlost vhodnou emocí. Kdyby se takovým povrchně zjednodušujícím citem nechala při svém uvažování ovládnout, byla by jen ztížila rozbor dynasiánské situace.

Čert aby je vzal!

Únos kosmické lodi byl v podstatě politickým činem a kromě toho rektor Chandat ji osobně svým činem zradil. Důvěra byla integrální složkou pevných vazeb mezi členskými planetami Federace. A tyto vztahy se rodí mezi jednotlivými konkrétními osobami. Jak měla přehodnotit svou hlubokou úctu ke Keydovi Chandatovi, když tu existoval fakt, že nabídnuté přátelství zradil?

Tommasová si dodala odvahy k nastávající konfrontaci a vstoupila do dveří bezpečnostní cely. Rektor seděl na úzké lavici na druhé straně zářícího vstupního rámu. Někteří zadržení ve vězení propadnou depresi a povalují se, ale on seděl zpříma, jako by stál před neviditelným soudním dvorem. I ve vazbě si tento muž zřejmě uchovával dokonalou kontrolu vůči svému okolí; jeho následovníci ovšem tak sebejistí nebyli. Když se Chandat vzdal, odpor ostatních akademiků se okamžitě zhroutil.

„Dobrý večer, vyslankyně!" řekl Chandat s vlídným pokynutím hlavy. Tommasová se nedokázala přimět, aby na rektorovu slušnost reagovala stejně. „Za zločinné jednání Fakulty proti Hvězdné flotile naše Rada rozhodla, že Dynasii nebude dovoleno nejméně celé příští století přistoupit k Federaci!"

„Století?" Odsouzení k tak dlouhému trestu ho kupodivu zřejmě nijak nevzrušilo. Koutky jeho úst se naopak zvedly samolibým uspokojením.

„Rektore, mám dojem, že nechápete tíhu svých zločinů!"

„Samozřejmě, že chápu, vyslankyně!" povzdychl si Dynasiánec podrážděně. Naklonil se a začal mluvit přednáškovým stylem, jako profesor, který poučuje zvlášť tupého studenta. „Sto let odkladu sníží tlaky, které roztříštily Fakultu do nesmiřitelných frakcí. Časem, až všichni konzervativní členové pomřou, nová generace Dynasiánců se může rozhodnout po-

žádat znovu o přijetí do Federace… a být toho hodna.“

Poprvé Tommasová poznala, jak vážné podcenila rektorovu odevzdanost jeho lidu. „Vy jste tento závěr plánoval od samého začátku!“

Chandat se mile usmál. „Moje koncepce se téměř zhroutila, když se objevili MimodiWahnšťané, ale chytrá lest kapitána Picarda je naštěstí přiměla k ústupu a mně dala možnost vzdát se Sullivanu. Historici asi zaznamenají tento překažený pokus uloupit Drahokam jako mou největší prohru, ale mně dal kámen to, co jsem si vždy z hloubí srdce přál: obnovil jsem na své planetě mír!“

Podle projektů starých iconských inženýrů měly jejich kosmické lodi vyhlídkovou místnost; neměla žádné vybavení, které by nějak souviselo s řízením lodi, a její vyklenuté průhledné stěny sloužily jen k přemýšlení o kosmu. Kieradán s vděčností tohoto prostředí využil a dlouho v něm zpytoval svou vlastní duši. Ve dnech zpáteční cesty na DiWahn tu nacházel klid a opájel se pohledem do nekonečného prostoru plného hvězd. Daramadán, admirál flotily, neměl pro toto filozofické rozjímání velké porozumění. Zběžně přehlédl formaci, která letěla za vlajkovou lodí, a začal znovu vznášet námitky proti tomu, že tak lehce ustoupili. „Mistře, ale síly Drahokamu mohly přivést náš lid opět k majestátnosti našich iconských předků!“

„Spadli jsme z těchto výšin, protože Jiak měl Drahokam v držení příliš dlouho. Naší povinností jako Strážců bylo odčinit jeho chybná rozhodnutí a nikoli opakovat staré omyly!“

Takový byl společný názor dlouhé řady Mistrů řádu a Kieradán na jejich, byť nepsaných pokynech lpěl. Přišel sice o čest osobně poslat Drahokam na cestu černou dírou, ale naproti tomu přispěl k tomu, že se Drahokamu nezmocnil na dalších pět tisíc let někdo jiný.

Daramadán těžkým povzdechem naznačil, že toto stanovisko přijímá, ačkoli moudrost úvah svého vůdce nechápe. „Bude tedy nutné Řád věrných zrušit, když odcházíme z tohoto bitevního pole s prázdnýma rukama?“

„Ne, admirále! Ještě je třeba vykonat velmi mnoho práce. Pro potomky mrtvé Iconie nastává nová éra. Vy i já se vracíme do země, která bude žít, poprvé za celá staletí, se svými sousedy v míru; vaše flotila bude sloužit potřebám naší planety a nikoli králi, válečnému štváči. O své poznatky se rozdělíme se všemi, kdo o to budou stát.“

Rozptýlené děti Iconie snášely svůj osud po mnohá staletí. Mistr Kieradán pak sice trochu smutně, ale přitom velmi hrdě prohlásil: „MimodiWahnšťané se od nynějška stali DiWahnšťany.“

Z Přední desítky byl nejkrásnější panoramatický pohled z paluby Enterprise, ale Picard sem dnešního večera vstoupil stále ještě zneklidněn vědomím zranitelnosti lodi. Došel doprostřed místnosti, usedl, ale obrátil si židli tak, aby neviděl do širokých oken, a jeho obavy se začaly pozvolna vytrácet.

„Šedého hraběte?“ zeptala se Guinan, když šla kolem jeho stolu.

„Ano, prosím,“ odpověděl Picard. „Určitě Šedého hraběte!“

Zmínka o čaji mu nějak připomněla ostrou, hořkou chuť, ale příčina této přežívající asociace mu připadla již hodně vzdálená.

„Jean-Lucu?“

Picard se podíval po hlase a zjistil, že hledí na svou společnici při obědech, které si zatím ani nevšiml. Ale Beverly se jeho zmatenosti jen usmála. Bylo to od ní celkem milé, neboť ji Picard k společnému obědu pozval. Pak ale oba nadlouho umlkli.

„Jean-Lucu, proč my…“

„Tak, tady to je,“ řekla Guinan, postavila před kapitána kouřící šálek a odběhla, než jí mohl vůbec poděkovat. Dnes večer byla Guinan obzvláště pozorná, což u ní vždy prozrazovalo vzrušení.

Picard vzal bezmyšlenkovitě do dlaní teplý, okrouhlý šálek s čajem. „Co jste to chtěla říci?“

„Hmm! Už ani nevím.“

„Proč my…“ napověděl jí.

„Ach, ano! Proč to pro dnešní večer nezrušíme? Je vidět, jak jste vyčerpaný!“

Picard se skutečně musel bránit náhlému nutkáni zívnout. Když se přemohl, řekl: „Myslím, že máte pravdu. Vážně bych potřeboval trochu se prospat, abych se sebral.“

To, že přiznal svou únavu, vyčerpalo také poslední zbytek jeho sil. Snažil se srkat čaj, ale šálek mu připadal náhle tak těžký, že jej sotva dokázal zvednout pár centimetrů nad stůl. „Pojďme, kapitáne,“ řekla Beverly a vstala od stolu. „Dovedu vás do kabiny.“

„Podle starých pravidel slušného chování;“ mumlal Picard, „by to měla být moje povinnost!“ Přes tento poloviční protest se nechal doktorkou vzít za ruku a vyvést z Přední desítky. Sotva za sebou táhl nohy, když spolu kráčeli lodními chodbami k jeho kabině. Beverly ho jemně postrčila přes práh a on se svalil již téměř v polospánku na postel. Byl fyzicky tak vyčerpaný, že se ani nesvlékl, a usnul. Od chvíle, co se naposledy dotkl Srdce, byl poprvé ve své kabině sám.

Už nebudou žádné sny!

Sémě si po dlouhém boji konečně našlo svou cestu červí dírou do jiného světa. Jednoho dne dopadne na cizí půdu a vyroste z něho, krystal po krystalu, nový Strážce.

Picardovy ruce se vzepjaly, ale pak poklesly. Svíravá touha dotknout se hrubého povrchu Srdce odezněla.

Jeho vyhraněné vzpomínky na jiné ruce, které Srdce potěžkávaly, ruce Kesseka, Halaylah, umírajícího andoriánského lékaře i vyhnané romulanské královny se vytratily rovněž. Mohl si ještě vybavit svraštělou tvář Sběratelky v její síni, ale její podoba jenom zaživa mu z paměti již vymizela; zůstal mu v podvědomí ještě matný obraz mladého Vulkánce,

bloudícího polem padlých vojáků, ale už si nemohl vzpomenout, kam ten chlapec šel a proč.
Ko N'ya! Její Držitel se jí v mysli obíral dosti dlouho a nyní zašeptal její jméno naposled.

„Odešla, T'Saro!" řekl Picard slabě. „Konečně přestala krev téci!"
A pak již usnul spánkem beze snů.

Carmen Carter

Doslov

Camenae vytřepala z utěrky prach, uvolnila uzávěr přepravky a vytřela ji pěnou. Pak vyleštila sklenice a nastavěla je na polici pod barem.

Sklo do nového podniku jí darovala Guinan. Anlew-Is ji přivezl z Orionu nový pult a zaplatil tím své staré dluhy; a dva štoly a pět židlí do lokálu jí zapůjčila kancelář Hvězdné flotily. Miyakawa žertem konstatovala, že nejméně příští dva roky nebude mít ani čas si sednout.

Camenae znovu zatřepala utěrkou a vytáhla sklenici na víno na dlouhé stopce. Ačkoli velitelka urychlovala rekonstrukci s horlivostí maniaka, což jí pravděpodobné nejpozději do roka vynese povýšení do hodnosti komodora, ještě tu některá drobná zařízení chyběla, jako například sonická myčka na nádobí.

Dveře do místnosti se klouzavě otevřely a dovnitř nahlédl mladý muž. Chvíli váhal, zmaten skrovným vybavením interiéru, ale pak mu zřejmě přítomnost jiných zákazníků dodala odvahy a překročil práh.

Podnik „Dělej, nebo zemři“ ještě nebyl oficiálně otevřen, ale několik lidí sem již ráno zabrousilo, prostě jen posedět a popovídat si. Ve skupině Rigelianců, kteří seděli u jednoho stolu, byla jen jedna známá tvář. Někteří ze starých hostů zahynuli při zničení Smeltrova skladu; jiní, jako například barman, opustili při evakuaci základnu a již se nevrátili. Camenae mohla využít při zakládání nového podniku určitou mimořádnou pomoc, ale naneštěstí Miyakawa platila lépe.

Nový příchozí se posadil k baru. Zblízka vypadal ještě mladší, než si Camenae původně myslela. Z jeho kulaté tváře s bujným obočím vyzařovala úzkost a špatné svědomí, jako když se dítě pokouší jednat jako dospělý člověk.

S neobratně hranou nenuceností položil na pult kreditní známku.

Camenae na známku mrkla a usmála se. „U mně piti není tak drahé!“

„Já jsem sem nepřišel pít. Slyšel jsem, že bych od vás mohl získat nějaké informace.“ A posunul směrem k ní kreditní známku. „A o jaký druh informací vám jde?“ zeptala se.

„Pokouším se najít jednu Vulkánku, jménem T’Sara.“

Camenae s povzdechem řekla: „Za takovou informaci od a vás peníze nemohu vzít. Kdekdo na této základně slyšel, že T’Sara zemřela.“

Chlapcova fialová pleť indigově zmodrala a on smutné sklonil hlavu.

„Je mi to líto,“ řekla Camenae a zamračila se, protože jí z této situace bylo nepříjemně. „Nevěděla jsem, že jste ji znal.“

„Neznal jsem ji!“ Když pozvedl hlavu, bylo vidět, že jeho oči jsou plné bolesti. „Četl jsem, že kdysi navštívila můj rodný svět, a doufal jsem, že si s ní budu moci popovídat o této její cestě.“

Camenae očekávala, že si chlapec vezme kreditní známku a odejde, ale on naprázdno polkl a spiklenecky zašeptal: „Tak mi tedy místo toho povězte něco o Drahokamu Snů! Potřebuji vědět, kde je!“

Camenae přestala leštit vinnou sklenku a odsunula kreditní známku zpět přes pult. „Máte štěstí! Tento účet již zaplatil někdo jiný. Byla to žena a dala mi svolení odpovědět na vaši otázku zcela zdarma.“

Jeho oči se rozšířily nedočkavostí.

„Drahokam je pryč,“ řekla Camenae. „Odešel z dosahu všech živých bytostí této galaxie.“

On zlostně zavrtěl hlavou, nechtěl tomu uvěřit. Ona pokrčila rameny, vzala další sklenku a začala ji čistit.

„Vy mi nerozumíte, já ho musím najít!“ vzkřikl mladý muž.

„A co když ne?“

„Musím! Drahokam je částí mého dědictví. Kdysi patřil mému lidu a já dám za možnost opět jej získat svůj život!“

„Na tuto vaši oběť je již příliš pozdě!“ Camenae se zastavila uprostřed pohybu. „Proč je to pro vás tak moc důležité?“

Nejprve se zdálo, že chlapec vůbec neodpoví, ale nakonec přece jen řekl: „T’Sara by to pochopila… jsem poslední potomek Ikkabaru a…“ Silné vzrušení mu další slova vzalo i z úst.

„Ne, teď nepřestávejte! Povídejte dál!“ řekla tiše Camenae. „Řekněte mi to tom víc! Třeba vám mohu pomoci!“

Odložila sklenku, opřela se lokty o barový pult a začala poslouchat.